

Din Betania spre Ghetsimani

Între toate câte Sfânta Scriptură pune pe inima noastră, nimic nu poate fi mai sublim ca suferințele și moartea Fiului lui Dumnezeu devenit Om. Nimic nu putem pune alături de acestea. Simțim că este un teren sfânt și ne scoatem încălțămintea de pe picioare; dar în nici un alt domeniu nu lipsește deseori așa multă înțelegere, ca în acest domeniu.

Ne putem mira, că aceluia care L-au urmat în timpul acela le-a mers la fel? „Ei n-au înțeles nimic din aceste lucruri și cuvântul acesta era ascuns pentru ei și nu înțelegeau cele spuse” (Luca 18.34; Marcu 9.32). Așa se spune într-o anumită ocazie, când Domnul a vestit ucenicilor Săi, că „tot ce a fost scris prin proroci despre Fiul Omului se va împlini” (Luca 18.31).

Și totuși, cât de exact le-a spus El aceasta! „Fiul Omului va fi dat în mâinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor. Ei Îl vor condamna la moarte și-L vor da în mâinile păgânilor, Îl vor batjocori, Îl vor biciui, Îl vor scuipa și-L vor omorî” (Marcu 10.33,34). Cât de clar, cât de detaliat era aceasta! De trei ori El a vestit celor doisprezece „plecarea Lui, care avea să ajungă la împlinire în Ierusalim” (Luca 9.31).

Cu Matei 25, Marcu 13 și Luca 21 se încheie slujirea publică a Domnului, și în capitolele care urmează după acestea, Duhul Sfânt se dedică istoriei suferinței Sale, ultima perioadă, cea mai grea, a vieții Sale pe pământ.

În evanghelia după Ioan avem un element intermediar: învierea lui Lazăr și evenimentele legate de aceasta. Slujirea publică a Domnului s-a încheiat acolo deja în capitolul zece. În timp ce în consfăturile secrete ale marilor preoți și bătrânilor a fost luată hotărârea definitivă „să-L prindă și să-L omoare”, El vestește, după ce El „a terminat toate cuvântările acestea”, ucenicilor Săi pentru ultima dată, ce urma să aibă loc în curând: „Știți că după două zile vor avea loc Paștele și Fiul Omului va fi dat să fie răstignit” (Matei 26.1-5,14-16; Marcu 14.1-2,10-11; Luca 22.1-6; Ioan 11-45-57).

L-au înțeles ei acum? Au priceput ei în totalitate ce va veni acum asupra lor sau mai degrabă asupra Domnului lor preaiubit? După tot ce auzim sau vedem, noi trebuie să răspundem negativ la această întrebare. A fost rezervat unei femei să exprime cum se cuvine sentimentele de drept față de Domnul. Ca să ne arate aceasta, Duhul Sfânt ne conduce câteva zile înapoi, la acel ospăț în casa lui Simon leprosul, unde cei trei frați și surori din Betania erau adunați încă o dată în jurul Domnului lor. (Matei 26.6-13; Marcu 14.3-9; Ioan 12.1-8). Vedem aici pe Maria, care de fiecare dată, când ea este amintită, o găsim la picioarele lui Isus (Luca 10.39; Ioan 11.32; 12.3), pentru a treia oară și ultima dată, exprimând dăruirea deplină a inimii: ea unge pe Domnul cu „un parfum foarte scump” (Matei 26.7) și șterge picioarele Sale, stând în praf, cu podoaba femeii, cu părul ei. „Și casa s-a umplut de mirosul parfumului.” Ce acțiune unică a avut loc acolo, plină de înțelegere! Ea era expresia compasiunii și înțelegerii plină de dragoste, chiar dacă alții vorbesc despre „risipă” (Matei 26.8).

Maria a ales atunci „partea cea bună”, prin aceea că ea „a ascultat cuvintele Sale”; și astfel ea a fost acum cea mai capabilă – presimțind mai dinainte – să se așeze în situația Domnului ei.

Ea a simțit cel mai clar, mai mult decât toți ceilalți, cum norii întunecați ai urii și vrăjmășiei se strâneau tot mai amenințatori deasupra capului Lui, și de aceea dorința ei era să-I dovedească compasiunea și simpatia ei. Dar ce putea face ea, femeia slabă și probabil săracă? Ea ia ce are mai bun, sparge vasul prețios, și varsă conținutul mult mai prețios pe capul și picioarele Domnului. (Marcu 14.3)¹ Prin aceasta ea Îl onorează așa cum se cuvenea Împăratului lui Israel, Robului lui Dumnezeu și „unicului Fiu din partea Tatălui” (Ioan 1.14), care era pe cale „prin Duhul cel veșnic să Se aducă pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu” (Evrei 9.14). „Dacă a turnat acest parfum pe trupul Meu, ea a făcut lucrul acesta în vederea îngropării Mele.”²

Această interpretare o dă Domnul Însuși, prin aceea că Se așează ca intermediar între Maria și ucenicii lipsiți de înțelegere. Această acțiune corespundea inimii ei. Domnul confirmă solemn, că ea nu va ajunge să fie uitată. Ce valoarea a avut această lucrare pentru inima Lui! Așa cum lui Ionatan, care în urmărirea fără odihnă a dușmanului de moarte a gustat în trecere din miere, „i s-au luminat ochii” (1 Samuel 14.27), tot așa Domnul a găsit aici o înviore, așa cum El în zilele suferinței Sale nu va mai avea parte încă o dată printr-un om.

Ziua sărbătorii, „ziua dintâi a sărbătorii Azimilor”, vine, și noi Îl vedem pe Domnul împreună cu cei doisprezece apostoli la sărbătoarea Paștelui: „Am dorit mult să mănânc Paștele acesta cu voi înainte de a suferi.” (Matei 26.17-20; Marcu 14.12-17; Luca 22.7-18) Înainte ca „Fiul Omului” și Moștenitorul tuturor lucrurilor să fie definitiv lepădat, înainte ca valorile dușmăniei să lovească din plin asupra capului Celui curat și nevinovat, dorința inimii Sale era să mai fie încă o dată împreună cu rămășița slabă din poporul Său pe terenul rânduiei divine model – înainte ca El, ca adevăratul Miel de Paști să-și dea viața și sângele.

Dar chiar și peste această scenă plăcută cad umbre sumbre. Nu numai că trădătorul tocmit de mării preoți este făcut cunoscut și, plin de planul lui îngrozitor, iese afară în noaptea întunecoasă – ci noi auzim și despre ceartă între ucenici, „cine dintre ei ar fi cel mai mare”, și Simon Petru, mult departe de a fi „gata să meargă chiar și în închisoare și la moarte” împreună cu El, tăgăduiește de trei ori pe Domnul Său. (Matei 26.21-35; Marcu 14.18-31; Luca 22.21-38; Ioan 13.18-38).

Însă Domnul, care a simțit toate acestea cu mult mai mult decât putem noi simți, nu S-a dat speriat înapoi: „fiindcă iubea pe ai Săi care erau în lume, i-a iubit până la capăt” (Ioan 13.1-17). El le-a arătat înainte de masă în acțiunea simbolică de spălare a picioarelor, că El va fi gata să vină în ajutorul alor Săi cu puterea curățitoare a Cuvântului Său. După masă El le încredințează o moștenire prețioasă. El știa cât de uituci suntem noi și cum scena cea mai impresionantă, pe care lumea a văzut-o vreodată, aceea a suferinței și morții Sale, deseori produce numai impresii mici în inimile alor Săi. De aceea El le-a dat Masa Sa: pâine și vin, trup și sânge despărțite, trupul dat la moarte pentru noi și sângele vărsat pentru noi, reprezintă

¹ În evanghelia după Matei, care ne prezintă pe Mesia, și în evanghelia după Marcu, care ne prezintă pe Profetul, avem ungerea capului, în evanghelia după Ioan, care prezintă pe Domnul ca Fiul lui Dumnezeu, avem ungerea picioarelor. Înțelegem bine, că Luca nu ne relatează istoria acestei onorări, căci acolo avem pe Omul Isus Hristos, care umbla în smerenie pe pământ.

² În evanghelia după Marcu se spune: „Mi-a uns trupul mai dinainte, pentru îngropare” (Marcu 14.8). Știm că celelalte femei au venit prea târziu în acest scop. (Luca 24.1-3).

pe Hristos mort pentru noi, care a glorificat în chip desăvârșit pe Tatăl și a satisfăcut pentru veșnicie pe Dumnezeu sfânt. „Să faceți lucrul acesta în amintirea Mea!” (Luca 22.19) – Să nu producă această dorință a Domnului, pe care El a lăsat-o mai târziu să se repete din cer pentru ai Săi (1 Corinteni 11.23-25), un ecou călduros în inimile noastre?

O cântare de laudă răsună (Matei 26.30), după aceea ei ies afară în noapte: El „S-a dus, ca de obicei, spre Muntele Măslinilor” (Luca 22.39). Însă cuvintele, pe care El le rostește de data aceasta pentru ei, sunt cuvinte de despărțire: „Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” (Ioan 14.1,27). El ar fi avut motiv să Se preocupe cu Sine Însuși, dar El mângâie, încurajează și învață pe ucenicii Săi. Înăuntru în casă „în odaia mare de sus” putea să fie ocazia pentru El să vorbească despre „multele locuințe din casa Tatălui” și despre drumul într-acolo. (Ioan 14.2) Acum sunt viile de pe panta văii Chedron, care Îl determină să vorbească despre relația intimă și gingașă a mlădițelor cu El, adevărata Viță. (Ioan 15.1-8). Însă ei coboară tot mai mult; înapoia lor rămâne cetatea sfântă. Crenelul Templului, care altădată strălucea și sclipea în lumina soarelui, dispare în întunericul nopții: acum El le vorbește despre faptul că ce este vechi a trecut pentru ei și acum va veni Mângâietorul, Duhul Sfânt, ca să-i „călăuzească în tot adevărul” și într-o relație nouă, unică în felul ei, cu Tatăl (Ioan 16.7-14).

După aceea El Își îndreaptă privirea spre cer într-o rugăciune impresionantă. El dă „înapoi” pe aceia pe care Tatăl I i-a dat Lui din lume, pentru ca El, Tatăl, să-i păzească până la țel într-o lume rea (Ioan 17); și El încheie – într-o vorbire pe care numai El, Fiul, avea dreptul față de Tatăl s-o facă – cu cuvintele prețioase, sublime: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea ...” (Ioan 17.24).

După ce Isus a spus acestea, El a plecat cu ucenicii Săi dincolo de pâraul Chedron, unde era o grădină, în care El a intrat (Matei 26.36-46; Marcu 14.32-42; Luca 22.39-46), El și ucenicii Lui. S-au ridicat probabil în El amintiri, cum cu mii de ani mai înainte un altul a trecut prin această vale adâncă și „a urcat Muntele Măslinilor” (2 Samuel 15.30), lepădat de poporul său ca și El, și plângând după ce a lăsat în urmă? Însă împăratul David a mers pe drumul acesta ca urmare a propriei lui vină grea; însă Fiul lui David, Domnul nostru, a mers pe el deoarece pentru El aici trebuia să înceapă drumul pe care El trebuia să meargă din cauza vinei și păcatelor străine. Căci aici, în întunericul nopții, „în care El a fost vândut”, în „locul cu numele Ghetsimani” i-a fost permis lui satan, care „a plecat de la El pentru un timp” (Luca 4.13), să se apropie a doua oară de El. Aici cădea umbra crucii pe drumul Său, aici Tatăl I-a dat paharul, pentru care venise aici pe pământ să-l bea – paharul amar al mâniei lui Dumnezeu în judecata dreaptă asupra păcatului. Acolo la cruce, în cele trei ore de întuneric, El trebuia să poarte „păcatele noastre în trupul Său” (1 Petru 2.24), El, „Cel care n-a cunoscut păcat” trebuia să fie „făcut păcat pentru noi” (2 Corinteni 5.21). Putea să fie altfel, decât că sufletul Lui sfânt S-a îngrozit, atunci când satan I-a pus înaintea ochilor „plecarea Lui, care avea să ajungă la împlinire în Ierusalim”, în toată grozăvia ei?

Este Omul Isus Hristos, Cel care stă aici înaintea noastră, cu toate simțămintele divine desăvârșite ale dependenței și ascultării. Cu cât Se apropia mai mult de drumul care acum trebuia să ducă la împlinirea planurilor lui Dumnezeu, cu atât mai mult simțea ce Îl aștepta, cu atât mai mult „tulburarea și întristarea” (Marcu 14.33) mare umpleau inima Lui. El a zis

ucenicilor: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici și vegheați împreună cu Mine” (Matei 26.38): El ducea dorul de „compătimire” și „mângâiere” (Psalm 69.20) din partea lor, El avea dreptul la aceasta și totuși știa, că ei nu Îi vor da. Izvorul puterii Lui era exclusiv acolo sus, la Tatăl Său.

El pătrunde încet, ca și ezitând, în adâncimea grădinii; la început ia cu Sine trei din ucenicii Lui cei mai apropiați, pentru ca apoi să se despartă și de ei. „Apoi S-a depărat de ei ca la o aruncătură de piatră” (Luca 22.41), și acolo, în despărțire totală, „a îngenuncheat”, „S-a aruncat la pământ” (Marcu 14.35), da, „a căzut cu fața la pământ” (Matei 26.39). Acolo El a adus „rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L scape din moarte” (Evrei 5.7). Și așa cum pe tot drumul Lui – cu excepția celor trei ore de întuneric de pe cruce – cerul era deschis deasupra Lui și „îngerii lui Dumnezeu se suiau și se coborau peste Fiul Omului” (Ioan 1.51), tot așa și aici: „s-a arătat un înger din cer, întărindu-L” (Luca 22.43). Acolo El era „în luptă grea”, în rugăciune care devenea tot „mai fierbinte”; „Și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ” (Luca 22.44).

Și mai impresionante sunt puținele cuvinte ale rugăciunii, care ne-au fost transmise de Duhul Sfânt. – Nu era o altă cale? „Se ruga ca, dacă este cu puțință, să treacă de la El ceasul acela” (Marcu 14.35). Nu Îi era Lui, Tatălui, totul posibil? „Ava, Tată” – este singura dată că noi auzim din gura Domnului această cea mai intimă adresare – „Ava, Tată, Ție toate lucrurile Îți sunt cu puțință; depărtează de la Mine paharul acesta!” (Marcu 14.36) „Tatăl Meu, dacă este cu puțință, să treacă de la Mine paharul acesta!” (Matei 26.39) Dar nimeni nu știa așa de bine ca El, că tocmai aceasta nu Îi era posibil Tatălui, dacă El voia că creeze o cale pentru mântuirea păcătosului și să împlinească planul Său veșnic. De aceea El a adăugat cuvântul celei mai profunde dependențe și supuneri: „Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu!” – „Tatăl Meu, dacă nu se poate să treacă paharul acesta fără să-l beau, facă-Se voia Ta!” (Matei 26.42) Și aici, singura dată când voința Sa stătea față în față cu voința Tatălui, El S-a supus și a fost „ascultat din pricina evlaviei Lui” (Evrei 5.7). El a ieșit biruitor din lupta înverșunată. În timp ce ucenicii Lui erau „adormiți de întristare” (Luca 22.45), El S-a sculat de la rugăciune și cu liniște desăvârșită a mers pe drum, pentru ca acum să golească complet paharul, pe care îl luase din mâna Tatălui, până la sfârșitul tragic.

Trădarea și luarea în captivitate

„Pe când vorbea El încă” (Matei 26.47-56; Marcu 14.43-52; Luca 22.47-53) – așa încep în unanimitate primele trei evanghelii relatarea despre tema spre care acum vrem să ne îndreptăm atenția. În timp ce Domnul în credincioșie neobosită a rămas preocupat cu ai Săi, în timpul ultimei Sale încercări de a pregăti pe ai Săi, „adormiți de întristare”, pentru ceea ce urma să vină, în întunericul nopții s-a apropiat trădătorul: „Iuda, unul din cei doisprezece.”

Mulți dintre noi nu au trecut cu vederea faptul că Duhul Sfânt acordă în Scriptură faptei lui Iuda un loc deosebit și bătător la ochi. Despre nici o perioadă din viața Domnului nostru El nu relatează așa de mult, ca despre noaptea aceasta, dar când El vrea s-o descrie pe scurt, o numește „noaptea în care a fost vândut Domnul Isus” (1 Corinteni 11.23).

Și niciodată numele lui Iuda nu este numit, fără să se amintească și trădarea sa: „Iuda Iscarioteanul, care L-a și dat prins” (Matei 10.4). Îngrozitoare faptă! „Negreșit, Fiul Omului Se duce după cum este scris despre El, dar vai de omul acela prin care este dat prins Fiul Omului! Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut!” (Matei 26.24)

Totdeauna mintea omenească s-a frământat cu una și cu alta cu privire la persoana lui Iuda, la comportarea lui, la drumul lui și la sfârșitul lui lipsit de speranță, fără să ajungă la un rezultat satisfăcător. Pentru ochiul luminat, și aici totul este simplu și clar, chiar dacă este plin de însemnătate și învățătură mare. Iuda reprezintă punctul culminant al ticăloșiei umane. Dacă figura lui ar lipsi din Biblie, noi nu am ști unde poate ajunge omul.

În Numele lui Isus se poate „proroci”, se pot „scoate demoni”, da, „se pot face multe minuni” (Matei 7.22), (și după câte știm, și Iuda lucra în felul acesta, ca unul dintre cei doisprezece), se poate avea o „candelă” (Matei 25.1-13), aceasta este o mărturisire exterioară, poți să fi „mâncat și băut înaintea Lui” (Luca 13,26) și deseori să fi stat la picioarele Lui, și cu toate acestea să stai afară, atunci când ușa se va încuia, și să pleci dinaintea Lui ca unul pe care El „niciodată nu l-a cunoscut” (Matei 7.23). Se poate umbla împreună cu lumina, care a venit în lumea aceasta, și totuși să „nu vii la lumină”, deoarece „se iubește mai mult întunericul decât lumina”, deoarece „se face ce este rău” și nu se vrea „ca faptele să-i fie arătate” (Ioan 2.19,20).

Tot așa și Iuda „nu era curat” (Ioan 13.10,11), niciodată nu s-a socotit cu inima lui robită de dragostea de bani, în cele din urmă a devenit „un hoț” (Ioan 12.6), și a alunecat tot mai jos pe pantă, până când satan „i-a pus în inimă” (Ioan 13.2) cea mai neagră trădare, pe care un om a întreprins-o vreodată, da, până când „satan a intrat în el” (Ioan 13.27) și inima lui s-a împietrit pe deplin. Chiar dacă oamenii s-ar fi putut înșela despre adevărata stare a inimii lui (și chiar dacă și astăzi ei s-ar înșela!), Domnul a cunoscut „de la început” pe acest ucenic fals (Ioan 6.64,70,71). Sentința Lui asupra lui Iuda era: „El este un diavol”, „fiul pierzării” (Ioan 17.12). Înțelegem bine, că Domnul Isus la ultima întrunire cu ucenicii „S-a tulburat în duhul Său”, când a trebuit să le facă cunoscut: că „unul dintre voi Mă va da prins.” (Ioan 13.21).

Așa stăteau deci lucrurile cu acela care era numărat în rândul apostolilor și „a primit o parte în această slujbă”, care s-a adunat cu ei „în tot timpul în care a trăit Domnul Isus” între ei

(Faptele Apostolilor 1.16-21), care „a mâncat pâinea” cu El (Ioan 13.18), a cărui mână era cu El „la masă” (Luca 22.21). El a devenit „călăuza celor ce au prins pe Isus”. „O mulțime mare cu săbii și cu ciomege” s-a apropiat, și Iuda, „mergea în fruntea lor” (Luca 22.47), nici „felinarele și făcliile” (Ioan 18.3) nu lipseau. El a gândit și organizat totul, până în cele mai mici detalii!

Cât de bine știa el să găsească „prilejul potrivit” (Marcu 14.10,11). Cât de potrivit a ales el și locul, pe care îl cunoștea foarte bine, „pentru că Isus de multe ori Se adunase acolo cu ucenicii Lui” (Ioan 18.2)! – Nu s-au trezit în el amintiri, nu a devenit el cel puțin acum conștient de fapta lui nenorocită? Inima era prea tare, împietrirea înaintase prea mult; astfel, dacă am voie să spun așa, lui Dumnezeu nu I-a rămas altceva decât să-l folosească pentru împlinirea planurilor Sale.

„Ce faci, fă repede!” (Ioan 13.27), i-a zis Domnul, și cu fermitate îngrozitoare a mers până la sfârșit pe drumul inspirat lui de satan. „Îndată” a ieșit afară în noapte, „îndată” a apărut cu mulțimea de popor, „îndată s-a apropiat de Isus și I-a zis: ,Te salut, Învățătorule!’ . Și L-a sărutat” (Matei 26.49).

Noi vorbim deseori despre un sărut al lui Iuda; dar ne-am gândit noi vreodată la salutul lui Iuda? „Te salut, Învățătorule!” – „Bucură-te!”, înseamnă textual expresia în limba greacă. Ce batjocură, ce grozăvie, ce ironie fără inimă! Căci așa este, chiar dacă se reproșează că Iuda nu era conștient de sensul adevărat al acestui salut. El face cum au făcut soldații păgâni, care după aceea au batjocorit pe Domnul lui. (Matei 27.29).

„Vânzătorul le dăduse un semn, zicând: ,Pe care-L voi săruta, Acela este; să-L apucați și să-L duceți sub pază” (Marcu 14.44). Nu putea să dea un alt semn, decât sărutul? Prin aceasta voia să-L inducă în eroare pe Acela care niciodată nu putea fi înșelat. Se temea că autoritatea se va sfârâma înaintea Aceluia care poseda toată autoritatea. Nu a scăpat El întotdeauna de dușmanii Lui?

Dar să nu uităm, că Domnul a primit și a simțit în chip desăvârșit atât binele cât și răul care au venit asupra Lui. „Tu nu Mi-ai dat sărutare; dar ea, de când am intrat, n-a încetat să-mi sărute picioarele” (Luca 7.38,45), așa a spus El într-o altă ocazie. Atât indiferența rece a fariseului Simion cât și sentimentul păcătoasei doritoare de vindecare au lăsat urme adânci în inima Sa divină. Cu cât mai mult aici, când în Iuda s-a arătat omul în toată stricăciunea Lui! Pentru a treia oară găsim în evangheliile expresia deosebit de cordială folosită în textul original pentru un sărut, și anume acolo unde fiul pierdut întoarce spatele „țării îndepărtate” și pleacă la tatăl său. „Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și a fost cuprins de milă față de el, a alergat și a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat mult.” (Luca 15.20) – Acesta este omul, și acesta este Dumnezeu! Nu vorbește inimilor noastre această antiteză?

Cât de des a încercat Domnul să miște conștiința ucenicilor Său cu ascuțișul sabiei cu două tăișuri: „credincioșia dovedită” erau „rănile făcute de un prieten”, dar „înșelătoare” pentru El erau „sărutările unui vrăjmaș” (Proverbe 27.6). „Prietene, de ce ai venit?” (Matei 26.50) – „Iuda, cu o sărutare dai tu prins pe Fiul Omului?” (Luca 22.48). Sună ca o ultimă încercare, impresionantă, de a câștiga inima ucenicului; ea arată cât de adânc era rănit sufletul Său sfânt.

Ne vom ocupa acum cu relatarea lui Ioan, care ne prezintă evenimentele dintr-o cu totul altă perspectivă. Și aici Iuda ia ceata³ și slujitorii marilor preoți și farisei, însă aici trădătorul nu merge înainte, ci era numai „cu ei”. Aici Domnul – corespunzător caracterului acestei evanghelii – îi iese în întâmpinare, prin aceea că El, „știind tot ce avea să vină asupra Lui” întâmpină pe urmăritorii Lui cu întrebarea: „Pe cine căutați?”, la care ei știau numai să răspundă: „Pe Isus Nazarineanul.” – „Isus le-a zis: „Eu sunt!”” (Ioan 18.1-11)

„El îi învăța ca unul care avea autoritate.” (Matei 7.29) „El a alungat duhurile prin cuvânt” (Matei 8.16). Strigătul Lui autoritar a trezit pe mortul care de patru zile zăcea în mormânt (Ioan 11.38-44). „Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta” (Ioan 7.46). Un cuvânt scurt din gura Lui divină era de ajuns să-i facă pe dușmanii Săi să dea înapoi și să cadă la pământ! (Ioan 18.6) Și acum El ar fi putut, ca atunci pe marginea muntelui din Nazaret, „să treacă prin mijlocul lor” (Luca 4.29,30). Însă El rămâne, Se așează protejând pe preaiubiții Lui și Se predă Însuși dușmanilor Săi.

„V-am spus că Eu sunt. Deci, dacă Mă căutați pe Mine, lăsați pe aceștia să se ducă” (Ioan 18.8). Adorând cunoaștem în aceste cuvinte puține toată lucrarea de mântuire, precum și adâncimea dragostei și dăruirii Aceluia care a înfăptuit-o: „cel plătit ... lasă oile și fuge”, însă păstorul cel bun „își dă viața pentru oi” (Ioan 10.11,12). El Se lasă prins, ca „să dea drumul celor apăsăți” (Luca 4.18). Și „suindu-Se la înălțime”, după aceea „a luat robia roabă” (Efeseni 4.8). Dacă în felul acesta Dumnezeu era glorificat, cum „să nu bea El paharul, pe care Tatăl I l-a dat”?

„Atunci oamenii aceia s-au apropiat, au pus mâinile pe Isus și L-au prins.” (Matei 26.50) Este prima dată când omul pune mâinile pe El, cu singura excepție acolo în Nazaret, unde „L-au scos afară din cetate” (Luca 4.29,30). Până atunci se spune: „nimeni n-a pus mâna pe El” (Ioan 7.30), „nimeni nu L-a prins” (Ioan 8.20); „El a scăpat din mâna lor” (Ioan 10.39). Acum însă răul își făcea lucrarea cu permisiunea lui Dumnezeu, acum „venise ceasul Lui”.

Toată nebunia cărnii devine vizibilă, atunci când Simon Petru în clipa aceasta scoate sabia (Ioan 18.10). Desigur, a avut loc din dragoste mare pentru Domnul său, și el nu era singurul, care avea gândul acesta. „Cei care erau în jurul Lui, văzând ce avea să se întâmple”, atunci era vorba de stăpânirea lor de sine. Ei au zis: „Doamne, să lovim cu sabia?” (Luca 22.49) „Doamne, vrei să spunem să se coboare foc din cer și să-i mistuie?” (Luca 9.54.55) au spus unii dintre ei într-o altă ocazie și prin aceasta au arătat că ei nu știau de ce duh sunt călăuziți.

Era deja destul de ciudat, că doi dintre ei purtau sabie. (Luca 22.38) Însă în toate timpurile bisericii creștine – literalmente sau nu – adepții Domnului „au scos sabia” și prin aceasta au tăgăduit felul de gândire „al celor blânzi și smeriți cu inima”. Cât de blând muștră El aici din nou pe ucenicii Săi: „Lăsați! Până aici!” (Luca 22.51) – „Pune-ți sabia la locul ei.” (Matei 26.52) Istoria și de asemenea experiența ne arată adevărul cuvintelor Sale, că „toți cei ce scot sabia, de sabie pier”.

³ Despre această „ceată” aflăm numai aici; așadar Iuda avea la dispoziție nu numai „slujitorii” marilor preoți și garda templului (levitică) (Luca 22.52), ci și garnizoana romană din cetatea Antonia. Faptul că ea era condusă de un „chiliarc”, acesta este un „comandant peste o mie de bărbați”, lasă să se deducă că este vorba de o putere mare.

Nebunie era și faptul, cu două săbii să vrei să faci ceva împotriva oștirii înarmate a „mai marelui peste o mie”. Total nesigură era apoi și lovitura dată de Simon, dar în toată zăpăceala nopții Domnul găsește timp să repare urmările dăunătoare ale acțiunii grăbite a ucenicului Său. (Luca 22.51) Pentru ultima dată El Și-a întins mâna, ca „să facă bine și să vindece pe toți” (Faptele Apostolilor 10.38).⁴

Nebunie era fapta lui Petru și de aceea, pentru că el a desconsiderat pe deplin gloria Domnului și Învățătorului său, care într-adevăr era ascunsă ochilor oamenilor, dar lui i-a fost descoperită. (Matei 16.16,17) Nu cei doisprezece apostoli, din care unul L-a vândut chiar, erau apărarea Lui. Un strigăt către Tatăl Său ar fi fost suficient, și Lui I-ar fi stat la dispoziție „mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri” (Matei 26.53), „mulțimea de oaste cerească” (Luca 2.13). Nu era El „Domnul oștirilor, puternicul lui Israel” (Isaia 1.24), care „va cere socoteală potrivnicilor Lui și Se va răzbuna pe vrăjmașii Lui”? (Isaia 1.24). Însă nu era încă timpul pentru aceasta. Domnul era prezent în har, ca să înfăptuiască lucrarea mare a mântuirii, și de aceea „trebuia să fie așa” (Matei 26.54). Când Domnul va veni a doua oară pe pământ, nu în har, ci pentru judecată, nu în smerenie, ci „în gloria Sa”, atunci vor veni „toți îngerii cu El” (Matei 25.31).

Domnul stă în smerenie înaintea noastră, dar cu toate acestea suprem peste toate câte vin asupra Lui. El nu Se preocupă cu Sine Însuși, ci cu Iuda, cu toți ai Săi, cu Simon Petru și cu robul marelui preot. În final El Se adresează în liniște sfântă la toți prigonitorii Lui, ca în lumina divină să le arate comportarea lor nebună. „Ați ieșit ca după un tâlhar, cu săbii și cu ciomege, ca să Mă prindeți” (Matei 26.55). Ce remarcabilă era această osteneală de putere pentru conștiința lor rea, căci El „era în toate zilele cu ei”, „învățând pe oameni în templu”! (Marcu 14.49) Era cu adevărat așa de greu să-L prindă? Însă și acum le-a reușit aceasta numai pentru ca „să se împlinescă scripturile prorocilor” (Matei 26.56). Așa cum era ceasul Lui, tot așa era și ceasul lor și „puterea întunericului” (Luca 22.53) – omul și satan în legământ împotriva lui Dumnezeu, și aparent să obțină victoria – și totuși să capituleze.

„Atunci toți ucenicii L-au părăsit și au fugit.” Ei toți „au găsit o pricină de poticnire în El” (Matei 26.31; Marcu 14.27), așa cum El le-a spus mai dinainte, căci ei nu puteau înțelege ce făcea El și drumul Lui. Astfel „prieteni și însoțitorii s-au îndepărtat de El” (Psalm 88.18), „oile turmei s-au împrăștiat” și Păstorul a fost lăsat singur, împotriva căruia „sabia s-a trezit” (Zaharia 13.7).

Și totuși, nu putea fi altfel! Chivotul – Hristos – trebuia să câștige o distanță de „aproape două mii de coți”. „Să nu vă apropiați de el. El vă va arăta drumul pe care trebuie să-l urmați.” Ce fel de drum? El trecea prin Iordan, care „se vărsa peste toate malurile lui” (Iosua 3.4,15), și omul „nu a mers mai înainte pe drumul acesta”. Nu încearcă mii de oameni din jurul nostru, deoarece ei nu posedă nici o lumină cu privire la ei înșiși, să treacă fără chivot prin Iordan în țara binecuvântată, aceasta înseamnă să treacă prin moarte ca să meargă în Canaanul ceresc fără un Mântuitor? Îngrozitoare rătăcire! Ei se vor îneca pentru veșnicie în apele involburate

⁴ Numai Luca amintește aceasta, așa cum el ne relatează unele lucrări mici, care merg la inimă, din viața Domnului. Ioan numește numele robului: Malhu (Ioan 18.10), ceea ce lasă să se presupună că acest om a fost mântuit mai târziu și era cunoscut primilor creștini ca unul care făcea parte din ei.

„ale Iordanului”. Despărțire veșnică de Dumnezeu, „moartea a doua” (Apocalipsa 20.14) este partea lor, deoarece ei au crezut că vor putea apărea în păcatele lor înaintea feței Sale sfinte.

„Tu nu poți veni acum după Mine unde Mă duc Eu” (Ioan 13.36), a zis Domnul lui Petru. Numai cine a recunoscut stricăciunea totală a omului natural poate înțelege aceasta. Însă lui Petru și celorlalți ucenici le lipsea această înțelegere. „Un anume tânăr” (Marcu 14.51,52), care a încercat⁵ totuși să-L urmeze, a trebuit din cauza aceasta, așa ca Petru mai târziu, să ajungă de rușine. „Învelitoarea de in” – de la care desigur el aștepta o oarecare protecție, pe care el se baza – a trebuit „s-o lase să cadă”, și singurul lucru care i-a mai rămas a fost „goliciunea” lui tristă. Și Domnul? „Ceata ostașilor, căpitanul și slujitorii iudeilor au prins deci pe Isus și L-au legat” (Ioan 18.12). Măinile, care au făcut așa de mult bine, care tocmai au vindecat urechea lui Malhu, pe care El le-a ținut protejând peste ai Săi, ele au primit din partea oamenilor nimic altceva decât cătușă și curând după aceea ciele călăilor.

⁵ Tradiția spune că acest tânăr, al cărui nume nu este numit, bine îmbrăcat, care nu era unul din cei doisprezece, ar fi fost însuși evanghelistul Marcu, și că ultima Masă a Domnului împreună cu ai Săi ar fi avut loc în casa evident înstărită a părinților Săi. (Faptele Apostolilor 12.12) De acolo, trezit din somn de zgomot și plin de presimțiri sumbre, el a urmat coloana poterașilor.

Procesul nocturn

Șase audieri sau judecări diferite a trebuit Domnul să lase să vină peste Sine în total. O scurtă privire de ansamblu ne va ajuta să distingem aceste evenimente!

1. Hristos *înaintea marilor preoți*: Ioan 18.12-24.
2. *Audierea nocturnă înaintea sinedriului* (marii preoți „căutau mărturie împotriva lui Isus”): Matei 26.57-66; Marcu 14.53-64.
3. *Judecarea înaintea sinedriului* în dimineața zilei (marii preoți „au ținut sfat împotriva lui Isus”): prezentată numai în evanghelia după Luca 22.66-71, amintită în Matei 27.1 și Marcu 15.1.
4. Hristos *înaintea lui Pilat*: Matei 27.11-14; Marcu 15.2-5; Luca 23.1-7; Ioan 18.28-38a.
5. Hristos *înaintea lui Irod*: numai în Luca 23.8-12
6. Hristos *iarăși înaintea lui Pilat*: Matei 27.15-26; Marcu 15.6-15; Luca 23.13-25; Ioan 18.38b-19.16.

Este greu de înțeles întreaga dimensiune a acestui proces unic în istoria lumii. Credincioșii de la început stăteau sub impresia proaspătă a acestor întâmplări, atunci când ei „și-au ridicat glasul într-un gând către Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 4.24 și versetele următoare): „În adevăr, împotriva Robului Tău Celui Sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s-au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pontius Pilat cu păgânii și cu popoarele lui Israel.”

Da, împărații pământului erau acolo, și căpeteniile s-au adunat împotriva Domnului și împotriva Hristosului Său. Vorbind omeneste, pentru Cel care stătea înaintea acestei judecări nu putea fi nici o scăpare. Însă noi știm, că „frământarea națiunilor” avea numai un succes aparent, și „cugetarea popoarelor” era deșertăciune; căci pentru ce se adunaseră ei? Citim imediat după aceea: „ca să fac tot ce hotărâse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău”. Dar micșorează aceasta responsabilitatea omului și în mod deosebit a poporului Său pământesc?

Deja la venirea Domnului pe pământul acesta „tot Ierusalimul s-a tulburat” și de asemenea și atunci găsim pe „toți preoții cei mai de seamă și pe cărturarii poporului” adunați împotriva Lui. (Matei 2.3,4) Respingerea și ura crescândă erau cauza tuturor faptelor lor împotriva acestui Unul, pe tot drumul Lui. Scurt înainte de răstignire, această ură s-a aprins, devenind mânie în cel mai înalt grad, dar deja din momentul când credeau că Îl au complet sub autoritatea lor i-a determinat să nu-și îngăduie nici odihnă nici somn.

După luarea în captivitate, Domnul a fost dus mai întâi înaintea lui Ana și apoi de la acesta a fost trimis imediat la Caiafa, „care era mare preot în anul acela” (Ioan 18.12-24).⁶

⁶ Acest adaos îl găsim în evanghelia după Ioan de fiecare dată când este amintit Caiafa, și prin aceasta când în Ioan 18.15 și versetele următoare este vorba de marele preot, poate fi vorba numai de Caiafa (nu de Ana) (Ioan 18.24). În timpul acela preoția marilor preoți era în decădere totală. Nu ordinea succesorală (Exod 29.29,30; Levitic 16.32), ci deținătorul puterii politice, curentele religioase din țară, ambițiile și banul determinau intrarea în această funcție. Istoria relatează, că Ana ar fi fost înlocuit în anul 15 după Hristos de către romani și Caiafa ar fi preluat funcția în anul 26. După adaosul din evanghelia după Ioan ești chiar constrâns să te gândești la o schimbare anuală (Ioan 11.49,51; 18.13). Luca 3.2 pare să se refere la o ocupare simultană a posturilor de către cei doi bărbați. Ce dezordine!

În evanghelia lui Ioan Domnul stă numai înaintea acestor doi bărbați, nu înaintea întregului sinedriu. În ei și în mod deosebit în Caiafa avem pe cei care de fapt sunt răspunzători de condamnarea Lui (Ioan 19.11). Caiafa este amintit deja în Ioan 11. Când Domnul S-a dovedit public prin învierea lui Lazăr din mormânt ca fiind evident Fiul lui Dumnezeu și „mulți din iudei au crezut în El” (Ioan 11.4-53), atunci el a fost acela care, fără să țină seama de părerea celorlalți, s-a așezat în fruntea lor și a cerut moartea lui Isus, căci aceasta era în folosul lui. La ce i-a folosit lui, că Dumnezeu l-a folosit ca să reveleze gândurile Sale? El era vinovatul, căci „din ziua aceea s-au sfătuit să-L omoare”.

Sărman bărbat, care a început lupta împotriva lui Dumnezeu! Deja pe pământ l-a costat mult („mulți bani” – Matei 28.12) și pe deasupra o minciună, ca să apere înaintea poporului aparența succesului său. Numele lui este numit și între prigonitorii primilor creștini (Faptele Apostolilor 4.6); cât de îngrozitor trebuie el să fi recoltat ceea ce a semănat!⁷

„Marele preot a întrebat pe Isus despre ucenicii Lui și despre învățătura Lui” (Ioan 18.19). Aceasta era întrebarea formală a judecătorului adresată acuzatului. El voia să facă lucrarea complet - de aceea întrebarea despre ucenici – și totodată să găsească puncte de reper, care să-i dea posibilitatea să ajungă acum cu siguranță la țelul pe care îl urmărea deja demult. Dar Păstorul cel bun nicidecum nu voia să dea în mâna poporului nici măcar pe cel mai neînsemnat al turmei Sale. Și în ceea ce privește învățătura Lui, Caiafa a avut ocazii suficiente s-o audă. Căci Domnul „a vorbit pe față lumii” și „totdeauna a învățat în sinagogă și în templu”, și „n-a spus nimic în ascuns” (Ioan 18.20); da, El „n-a putut să rămână ascuns” (Marcu 7.24). Dacă Caiafa nu s-a folosit de aceste ocazii multe, vina este a lui însuși. Să se adreseze vameșilor și păcătoșilor, căci ei au avut urechi „să audă” și ei „știa ce a spus El” (Luca 14.35; 15.1; Ioan 18.21).

Cu ce înțelepciune divină și demnitate a știut Domnul să întâmpine pe cei mai răutăcioși dintre dușmanii Săi! Iarăși Îl vedem – ca întotdeauna în această evanghelie -, stând deasupra împrejurărilor și persoanelor: Israel este în decădere, și în nici un fel Domnul nu recunoaște pe acești mari preoți puși de oameni (Ioan 18.22,23), și nici nu a retras, cum a făcut Pavel mai târziu într-o situație asemănătoare, ceva din cuvintele Sale (Faptele Apostolilor 23.3-5). Astfel El are aici, dacă putem spune așa, ultimul cuvânt; în evanghelia după Matei și Marcu vedem în contrast cu aceasta cum nedreptatea conducătorilor lui Israel obține o biruință aparentă la această audiere nocturnă.

Dacă până acum Isus a stat numai înaintea puținelor persoane, vedem acum cum scena devine mai animată și se umple; căci la Caiafa „s-au adunat toți preoții cei mai de seamă, bătrânii și cărturarii” (Matei 26.57-68; Marcu 14.53-65). Cu toate că ședința sfatului oficial a avut loc abia când s-a făcut ziuă (Luca 22.66), totuși această întrunire în noapte reprezintă procesul propriu-zis, la care, în ceea ce privește pe Israel, sentința cu privire la Hristos a fost rostită.⁸

⁷ Conform istoriei el a fost scos din funcție de către romani în anul 36 sau 37, deci la câțiva ani după moartea lui Isus. Astfel el – ca toți care credeau că pot face ceva împotriva lui Dumnezeu și a Fiului Său – a trebuit să-și termine viața ca unul care a fost înșelat.

⁸ Conform orânduieilor iudaice era interzis să se țină procese noaptea. Sinedriul, care consta din 70 de membri și marele preot ca președinte al curții supreme alcătuite, împotriva căruia nu era nici o convocare, se întrunea în

Ce proces! „Preoții cei mai de seamă și tot sinedriul căutau vreo mărturie împotriva lui Isus, ca să-L dea la moarte.” (Marcu 14.55) Țelul, sentința era dinainte stabilită. Ca s-o execute trebuiau mai întâi să „caute vreo mărturie”! Evanghelistul Matei spune chiar: „căutau vreo mărturie mincinoasă” (Matei 26.59) împotriva Lui. Ei știau că ei nu pot pune sentința lor pe o bază dreaptă! Deja odată ei „s-au sfătuit cum să-L prindă în cuvintele Lui” (Matei 22.15). Ei „au început să pândească pe Isus; și au trimis niște oameni mituiți, care se prefăceau că sunt oameni drepti, ca să-L prindă cu vorba” (Luca 20.20).

Însă ceea ce ei „nu puteau să-L prindă cu vorba înaintea poporului” (Matei 20.26), au pregătit acum cu toată râvna lor în adunarea tainică nocturnă. Nu au ținut seama că Legea interzicea orice mărturie falsă și amenința fără compromis cu pedeapsă. (Deuteronom 19.16 și versetele următoare). Și oricât de mult s-au ostenit, a fost în zadar. Căci „n-au găsit nici una, deși au venit mulți martori mincinoși” (Matei 26.60). Nici măcar doi dintre ei nu erau de acord, căci aceasta ar fi fost de ajuns. Prin aceasta, înaintea tribunalului suprem al iudeilor, cuvântul Domnului nostru: „Cine dintre voi Mă poate dovedi de păcat?” (Ioan 8.46) și-a găsit confirmarea clară, oficială, înaintea acestui popor. Și cei doi, care „au venit la urmă” (Matei 26.60) erau „martori falși” (Marcu 14.59), căci cuvintele spuse de ei nu au fost nici rostite și nici gândite de El (Marcu 14.57,58; Ioan 2.19 și versetele următoare). El nu a spus: „Eu pot” sau „Eu îl voi dărâma”, și nici nu S-a referit la Templul „zidit cu mâinile”, ci El a vorbit despre ceea ce *ei* vor face, despre „Templul trupului Său”, despre moartea Sa și despre învierea Sa. „Nici chiar în privința aceasta”, ca și mai înainte, „mărturia lor nu se potrivea” (Marcu 14.59). Condiția pusă de Lege nu era împlinită, și anume „orice cuvânt să fie sprijinit pe mărturia a doi sau trei martori” (Deuteronom 17.6; vezi și Matei 18.16).

Cât de serios a atenționat Dumnezeu atunci pe poporul acesta, ca să nu judece altfel decât cu judecată dreaptă (Deuteronom 16.18-20). Pe acești judecători nu-i interesa aceasta, nici măcar să apere înfățișarea dreptului legal. Pentru Caiafa jocul fără perspectivă dura deja prea mult. Pentru ce toate acestea? „Atunci marele preot s-a sculat în picioare în mijlocul lor, a întreat pe Isus și I-a zis: „Nu răspunzi nimic? Ce mărturisesc aceștia împotriva Ta?” Dar Isus tăcea și nu răspundea nimic.” (Marcu 14.60,61). Primul om vinovat a încercat să se scuze (Geneza 3.12) înaintea Judecătorului divin, atotștiutor; Omul al doilea nevinovat, înaintea judecătorului nedrept, nu se justifică, ci tace. De șapte ori citim despre El în istoria patimilor, că El tăcea; „dar Isus tăcea”, „n-a răspuns nimic”, „nu i-a răspuns la nici un cuvânt”, „Isus tăcea, și nu răspundea la nimic”, „Isus n-a mai dat nici un răspuns”, „Isus nu i-a răspuns nimic”, „Isus nu i-a dat nici un răspuns” (Matei 26.63; 27.12,14; Marcu 14.61; 15.5; Luca 23.9; Ioan 19.9). Domn vrednic de admirație! „Când era insultat, nu răspundea cu insulte; și când suferea, nu amenința, ci Se încredința în mâinile Celui care judecă drept” (1 Petru 2.23).

Aceasta îl face pe marele preot să-și piardă răbdarea. El se folosește de ultimul său mijloc, decisiv: folosirea jurământului trebuia să-L determine pe Omul tăcut, și totuși așa de plin de demnitate, să rupă tăcerea. „Și marele preot a luat cuvântul și I-a zis: „Te jur pe Dumnezeul cel viu să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu!”” (Matei 26.63).

templu, și nu ca aici în casa marelui preot (Luca 22.54). Astfel judecata a avut loc aici la un timp neobișnuit și într-un loc neobișnuit – cu siguranță nu ca semn al unei conștiințe bune!

Sosise momentul, pe care noi nu ni-l putem imagina mai solemn și mai grav. Dumnezeu l-a adus ca să aducă la lumină adevăratele motive ale omului pentru lepădarea Fiului lui Dumnezeu. Căci lepădarea Lui nu a urmat pe baza mărturiilor false ale martorilor, nici pe baza vreunei învinuiri, pe care omul a adus-o, ci pe baza mărturiei adevărului venit din gura Aceluia care este „Adevărul” (Ioan 14.6).

Căci dacă Domnul pus sub jurământ ar fi tăcut mai departe, S-ar fi pus în contradicție cu Legea divină⁹, și aceasta nu era posibil pentru El. Ce mare stă El în mijlocul toatei aceste răutăți și minciuni, în tăcerea Sa devotat numai lui Dumnezeu, în vorbirea Sa fiind singurul „Martor credincios și adevărat”! (Apocalipsa 3.14) „Eu sunt, a spus Isus” – „așa cum o spuneți” (Marcu 14.62; Matei 26.64). El a depus mărturia necesară. El știa care vor fi urmările acestei mărturii. El nu ținea cu tărie la viața Sa (Ioan 12.25), căci ca Cel ascultător, Omul supus Legii lui Dumnezeu și voii Sale desăvârșite, S-a smerit „până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2.8).

Dar Acela, care stătea înaintea lor, era Omul din cer. Și în această stare El Se ridică (așa cum face deseori) imediat din starea de smerenie și dependență la toată înălțimea măreției Sale. Cu „Ba mai mult: vă spun ...” (Matei 26.64) Domnul întoarce foaia. Cel acuzat devine Judecător, și judecătorii devin acuzații: „Ba mai mult: vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul Omului stând la dreapta puterii și venind pe norii cerului.”

Suntem la punctul culminant al acțiunilor puterii întunericului. Domnul cunoștea inimile conducătorilor lui Israel și răspunsul pe care îl va da în ei mărturia adevărului. Dar cine a respins harul oferit din belșug, acela trebuie să se prezinte înaintea Dumnezeului sfânt și drept. Căci înainte ca judecătorii nedrepti să fi rostit sentința, ei au primit din gura Domnului, a cărui „judecată este dreaptă” (Ioan 5.30), propria lor sentință nimicitoare.

Dacă așteptarea lor de până acum era îndreptată spre *Mesia* (și încă era timp să recunoască pe Domnul ca Mesia) – „începând de acum” le-a mai rămas numai să aștepte pe „Fiul Omului” ca *Judecător* al lor. Dacă până acum El a mers între ei „din loc în loc, făcând bine și vindecând pe toți cei care erau înrobiți puterii diavolului” (Faptele Apostolilor 10.38), de acum în acolo nu-L vor mai vedea în smerenie, ci șezând „la dreapta puterii”. Și când El va reveni din nou pe pământul acesta, atunci nu va mai reveni „să caute și să mântuiască”, ci pe norii cerului, în glorie cerească, ca să judece pe poporul Său pământesc (Matei 24.30; Psalm 110.1,2,5).

Zadarnic vom căuta o expresie a groazei, având în vedere aceste afirmații solemne ale Domnului. Plângerea Lui asupra cetății: „Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi” (Luca 19.42) se adevărește și aici; căci ceea ce ar fi trebuit să-i zdrobească la pământ, va fi pentru ei un prilej binevenit să ducă la sfârșitul dorit chestiunea lor diabolică. „Atunci marele preot și-a rupt hainele, zicând: ,A hulit! Ce nevoie mai avem de martori? Iată, acum ați auzit hula” (Matei 26.65,66). Ce orbire! În timp ce el învinovățește pe Fiul lui Dumnezeu de blasfemie, din cauza mărturiei despre adevăr, la care urma moartea (Levitic 24.16), el însuși încalcă

⁹ Cuvintele: te jur și așa mai departe, constituie formula de jurământ care – rostită de judecător și nu ca la noi astăzi de către martor – obligă pe „cel pus sub jurământ” să vorbească. Când cineva auzea cuvintele jurământului (blestemului), așa spunea Legea, „fiind pus sub jurământ ca martor, va păcătui, nespunând ce a văzut sau ce știe, își va purta nelegiuirea” (Levitic 5,1; Proverbe 29.24).

Legea și se face vinovat de moarte! Căci s-a spus marelui preot și fiilor lui: „Să nu vă rupeți hainele, ca nu cumva să muriți și ca nu cumva mânia să vină împotriva întregii adunări” (Levitic 10.6; 21.10).

„Toți L-au condamnat” (Marcu 14.64) și au zis: „Este vinovat să fie pedepsit cu moartea” (Matei 26.66). Ce îngrozitor! Era o crimă judiciară, unică în istoria tuturor timpurilor. „Vai, cetatea aceasta credincioasă, cum a ajuns o prostituată! Era plină de judecată, dreptatea locuia în ea, dar acum e plină de ucigași!” (Isaia 1.21).

Scopul adunării nocturne a fost atins, sentința a fost rostită, soarta Domnului, dar și a lui Israel era decisă. Israel a frânt toiagul peste Împăratul lui, pe care Dumnezeu L-a uns. Omul a rostit sentința asupra lui Dumnezeu revelat în carne (1 Timotei 3.16), așa de nehibzuit, cum nu se poate spune, cu o cutezanță îngrozitoare. În noaptea aceea, în sala casei marelui preot, ea a intrat în istorie. Dumnezeu a permis aceasta, ca să arate ce este în om, și în același timp să creeze o cale de salvare din adâncimea păcatului.

Tăgăduirea (Matei 26.58; 69-75; Marcu 14.54,66-72; Luca 22.54-62; Ioan 18.15-18,25-27)

După prindere Domnului, „toți ucenicii” L-au părăsit, așa cum am văzut. Chiar și acela care L-a urmat un timp, a fugit curând. Vădit, Petru și „celălalt ucenic”¹⁰ s-au întors.

Deja mai înainte, atunci când a scos sabia, Petru s-a pus în pericol mare pentru Domnul. Nu, nu era o vorbire ușuratică, atunci când a afirmat: „Doamne, de ce nu pot veni după Tine acum? Eu îmi voi da viața pentru Tine.” (Ioan 13.37) El era ferm hotărât să facă aceasta. Așa îl vedem acum, cum „L-a urmat de departe” (Marcu 14.54) pe Domnul prins și legat. Nu numai o porțiune de drum, ci „până în curtea marelui preot”. Acolo s-a băgat printre aceia de care tocmai fugise, și „s-a așezat printre ei” (Luca 22.55). Ne sunt arătate și motivele lui: îngrijorarea pentru Domnul său îi umplea inima, căci el a făcut aceasta, „ca să vadă sfârșitul” (Matei 26.58). Nu era aceasta dragoste? Nu era acesta curaj?

O inimă plină de râvnă pentru Domnul său era totdeauna o trăsătură bătătoare la ochi la acest ucenic, și astfel el a învățat multe. Însă un lucru îi lipsea: el încă nu s-a cunoscut pe sine însuși. Totala inutilitate și lipsă de putere a cărnii înaintea lui Dumnezeu erau încă străine inimii lui. Înainte ca Petru să înțeleagă aceasta, a trebuit să treacă prin exerciții grele, căci ceasul încercării, proba cea mare pentru ucenici a venit: adevărata stare a inimii lor trebuia să devină vizibilă. „Vine prințul lumii și el n-are nimic în Mine” (Ioan 14.30), a spus Domnul cu privire la Sine Însuși: aur a fost pus în foc, aur a fost scos iarăși afară; dragostea Lui pentru Tatăl și ascultarea Sa de El a fost dovedită înaintea lumii întregi.

Dar cum stăteau lucrurile cu ucenicii? Aici nu totul era aur! „Acel ucenic” s-a încrezut în haina lui frumoasă și a trebuit s-o lase să cadă. Petru s-a încrezut în sine însuși și a trebuit să se facă complet de rușine. Cineva a remarcat în privința aceasta: „Cu cât îndrăznești să mergi mai mult – și aceasta despărțit de puterea lui Dumnezeu – pe drumul unde se găsește puterea lumii și a morții, cu atât rușinea este mai mare, cu care scapi, dacă Dumnezeu permite cu adevărat scăparea.”

Și cât de plin de dragoste și de clar a atenționat Domnul pe ucenicul Său! „Simon, Simon, iată, satan a cerut să vă cearnă ca pe grâu. Dar Eu M-am rugat pentru tine ca să nu ți se micșoreze credința și, după ce te vei întoarce să întărești pe frații tăi” (Luca 22.31,32). Acolo stătea Simon cel slab (și adresarea „Simon” amintea de ceea ce era ucenicul prin natura lui) pe o parte, și în fața lui era toată puterea lui satan, „ucigașul de la început”. Nu era acesta un motiv suficient să cadă cu fața la pământ și să implore pe Domnul pentru îndurarea Sa și ajutorul Său? Nu l-a coborât harul în țărână, harul care s-a făcut cunoscut în măsurile luate pentru restaurarea lui și încredințarea unei slujbe pentru frații lui? „Doamne, I-a zis el, ,cu Tine sunt gata să merg chiar și în închisoare și la moarte”” (Luca 22.33; Marcu 14.29 și versetele următoare). – „Sunt gata!” Aceasta era vorbirea încrederii de sine arogante, evidente.

Deoarece Petru nu a ascultat glasul Domnului care-l atenționa, el a neglijat să vegheze și să se roage. Și deoarece el a omis vegherea și rugăciunea, a ajuns în ispită (Marcu 14.37,38). Când

¹⁰ Nu se spune „un ucenic”, ci „celălalt ucenic”: este Ioan (Ioan 18.15; 20.2; 21.20-24).

a ajuns după aceea în ispită, el s-a luptat cu dușmanul, și acum el se face una cu el, prin aceea că tăgăduiește pe Domnul său, așa cum El i-a spus mai dinainte. În timp ce, după cum se pare, ședința de judecată a sinedrului are loc într-o sală¹¹ deschisă, învecinată cu curtea, Petru vine la slujitorii marelui preot și „s-a așezat printre ei” (Luca 22.55).

În timp ce Domnul era expus în sală răcelii inimilor celor care L-au lepădat și răcelii nopții, Petru se încălzește la „focul de cărbuni” al dușmanilor lui Isus, pe care ei l-au aprins în mijlocul curții, „căci era frig” (Ioan 18.18,25). Cum putea el într-un astfel de loc să dovedească puterea cu care el s-a lăudat? Vedem că el se prezintă slab ca o femeie slabă: el se sperie de „privirea țintă” (Luca 22.56) a unei slujnice, probabil o portăreasă¹² (Ioan 18.16). Ea l-a lăsat să intră în urma unei indicații a celui alt ucenic cunoscut de ea. Aici Petru tăgăduiește pentru prima dată pe Domnul „înaintea tuturor” (Matei 26.70): „Nu cumva și tu ești unul dintre ucenicii Omului Acestuia?” (Ioan 18.17) – „Nu știu, nici nu înțeleg ce vrei să zici” (Marcu 14.68) – „Femeie, nu-l cunosc!” (Luca 22.57,58) – „Nu sunt!”.

Mânat de neliniștea lăuntrică, el iese afară în „curtea din față” a porții, unde i se pune aceeași întrebare de către aceeași slujnică și o alta (prietenă a ei) (Matei 26.71; Marcu 14.68,69). „El s-a lepădat iarăși cu un jurământ: „Nu cunosc pe Omul Acesta!”” (Matei 26.72). Ce vorbire din gura lui Petru! Dacă portăreasa, în chip disprețuitor, și Pilat compătimitor îl numesc pe Domnul „omul” (Ioan 18.17; 19.5), putem înțelege; însă aici este ucenicul Său, cel care vorbește în felul acesta, și care totuși l-a făgăduit solemn credincioșie până în moarte!

De trei ori Domnul a fost în grădina Ghetsimani în luptă, care devenea tot mai aprigă, dar în putere divină a întâmpinat atacurile lui satan; de trei ori se repetă și aici, tot mai amenințătoare, atacurile asupra ucenicului slab, lăsat să se descurce singur. Dar cu cât dușmanul este mai aprig, cu atât frica devine mai mare, și cu atât mai rușinoasă devine înfrângerea. După o pauză de liniște, „cam după un ceas” (Luca 22.59), vine ultima lovitură surpriză, decisivă: „Și vorbirea te face cunoscut” (Matei 26.73) – „ești galileean” (Marcu 14.70). Da, unul din robii marelui preot, „rudă cu acela căruia Petru îi tăiasse urechea” (Ioan 18.26), l-a întrebat: „Nu te-am văzut eu cu El în grădină?” Acum ucenicul sărman și-a pierdut cumpătul: în timp ce înăuntru în sală „Martorul credincios și adevărat” sfida moartea, el începe, cuprins pe deplin de frica morții, „să se blesteme și să jure” (Matei 26.74) în chip îngrozitor, spunând: „Nu cunosc pe Omul acesta despre care vorbiți” (Marcu 14.71).

Mai putea după o așa cădere, o așa înfrângere grea, să mai fie o ridicare? Putea ucenicul nefericit, după ce a adus asupra sa blestemul unei astfel de minciuni, să devină iarăși fericit?

„Și îndată, pe când vorbea el încă, a cântat cocoșul” (Luca 22.60) – „Și cocoșul a cântat a doua oară” (Marcu 14.72), așa ne este relatat mai exact în evanghelia după Marcu. Cel „care susține toate lucrurile cu cuvântul puterii Sale” (Evrei 1.3) S-a folosit de creatura fără minte, ca să ajute pe ucenicul Său căzut adânc: căci cine altcineva lua seama în noaptea aceasta la

¹¹ Palatele din timpul acela erau înconjurate de o curte mare în patru colțuri, în care dădeau încăperile casei prin săli sprijinite pe stâlpi (Luca 22.61).

¹² Este aproape imposibil să se prezinte cu claritate deplină fiecare activitate; în orice caz Petru a tăgăduit pe Domnul de trei ori în ocazii diferite în timp, la care de fiecare dată au fost prezente mai multe persoane.

cântatul cocoșului?¹³ Pentru Petru însă el a fost ca un fulger, care sfâșie întunericul gros, pentru el a fost prilejul unei treziri și spaimă îngrozitoare. O, dacă ar fi auzit deja primul cântat! (Marcu 14.68) Abia acum „și-a adus aminte de cuvântul pe care i-l spusese Isus: „Înainte de a cânta cocoșul de două ori, te vei lepăda de Mine de trei ori.” (Marcu 14.72) În momentul acestei dureri sufletești privirea ucenicului se îndreaptă spre Mântuitorul său, spre Acela, pe care el L-a înjosit și dezonorat așa de mult.

„Și Domnul S-a întors și a privit la Petru” (Luca 22.61). Privirea ucenicului întâlnește pe privirea Domnului său; privirea lui sfioasă întâlnește privirea Mântuitorului plină de compătimire și îndurare divină! Nu a pătruns acel interogatoriu nedrept și fățarnic suficient de adânc în Domnul Isus, că gândurile Sale mai puteau să Se preocupe cu ucenicul Său? Nu am avea noi înțelegere, da, am considera natural, dacă Cel atotștiutor S-ar fi îndepărtat plin de oroare și desconsiderare de el? Dar nu, Cel care „a așteptat mângâietori, și nu a găsit niciunul” (Psalm 69.20), avea totuși compătimire și har pentru cel care „s-a lepădat că nu-L cunoaște” (Luca 22.34). Cunoaștem noi privirea aceasta? El voia să câștige inima și conștiința. Este remarcabil, că numai în evanghelia după Luca citim despre aceasta. Acolo această privire, și nu atât de mult cântatul cocoșului, este prilejul că Petru și-a amintit de cuvintele serioase ale atenționării din partea Domnului său (Luca 22.61). Ce trezire! Ce pătrundere în lumină! Cum deodată privirea Domnului a schimbat totul înaintea ochilor ucenicului sărman!

„Și Petru, ieșind afară, a plâns cu amar” (Luca 22.62). Ambele erau prezente: simțăminte de căință precum și „roade vrednice de pocăință” (Luca 3.8). Totdeauna „inima nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea” (Ieremia 17.9) vrea să se dea mulțumită numai cu una din acestea două. În afară se arată sentimente și totuși în continuare se stăruie pe locul greșit. Dar nici una nici cealaltă nu sunt adevărat și nu au nici o valoare. „Întristarea după voia lui Dumnezeu” a produs la credincioșii din Corint „o pocăință spre mântuire și pentru care nu este regret” (2 Corinteni 7.10). Tot așa și la Petru: copleșit de privirea Domnului său, „a ieșit afară” și a părăsit locul, care a devenit o cursă de cădere pentru el, cu lacrimile celei mai amare acuzării de sine și căință.

Ce ore și zile au urmat acum! Repede se cade în adânc, dar anevoios este drumul care conduce afară. Pe Acela, singurul care putea să-l ajute, L-au dus la Golgota, L-au pus pe cruce, în cele din urmă L-au pus în mormânt. Toate acestea erau deja destul de zguduitoare pentru ucenicii care nu au greșit ca Petru. Dar ce era pentru acela care necredincioșia trivială îi împovăra inima și conștiința! Și cu toate acestea, în toată această nenorocire Domnul nu a uitat pe ucenicul Său demn de compătimire. El S-a rugat pentru el, *înainte* ca el să cadă. (Luca 22.32) Privirea Lui l-a întâmpinat *atunci când* el a căzut, și *după* cădere eforturile Lui pline de îndurare erau neîntrerupt preocupate cu restabilirea ucenicului (Marcu 16.7). El a avut grijă ca Petru să fie primul care a aflat de învierea Sa, și noi știm că el era primul ucenic¹⁴ căruia Cel înviat i S-a arătat (1 Corinteni 15.5). „A înviat Domnul cu adevărat și S-a arătat lui Simon!” (Luca 24.34).

¹³ Unii presupun că prin aceasta ar fi indicat timpul: a treia strajă din noapte (de la ora douăsprezece până la ora trei).

¹⁴ În 1 Corinteni 15 sunt numiți numai martorii de parte bărbătească ai învierii.

Așa cum Domnul înainte de cină S-a sculat și a luat apă ca să spele picioarele ucenicilor, tot așa și la această primă întâlnire după cădere cuvântul Său divin a curățit picioarele murdărite ale ucenicului. „Dacă nu te spăl Eu, nu ai parte cu Mine” (Ioan 13.7,8), i-a zis Domnul în seara aceea. Ceea ce Petru nu a înțeles în seara aceea, va înțelege „după aceea”. Dar ceea ce Domnul a spus ucenicului Său cu această ocazie, și el Lui, vom căuta zadarnic în întreaga Sfântă Scriptură. În gingășia Lui, Duhul Sfânt a pus pentru totdeauna vălul tainei peste această oră!

Cât de împovărată trebuie să fi fost inima lui pe când alerga spre mormânt, deci înainte de această întâlnire! (Ioan 20.4) Dar după întâlnire, la Marea Tiberiadei, când a auzit că este Domnul, care sta acolo pe țârm, „și-a pus haina pe el și s-a încins ... și s-a aruncat în mare” (Ioan 21.7). Era plin de nerăbdare, ca să savureze prezența Sa! Aici *Domnul* a pregătit pentru el un „foc de cărbuni”, și întrebarea Lui (Ioan 21.15-17) serioasă, pusă de trei ori, a adus pe deplin la lumină cât de temeinic căderea adâncă a convins pe ucenic că nu era siguranță în propria inimă. Aici găsim descoperite rădăcinile înfrângerii triste, și totodată lui Petru i se încredințează din nou o lucrare. Fără acestea două nu ar fi fost posibilă împlinirea cuvântului: „După ce te vei întoarce să întărești pe frații tăi” (Luca 22.32).

În capitolul patru al cărții Faptele Apostolilor găsim același sinedriu (versetul 15), sunt aceiași bărbați (versetul 6), aceiași ucenici (versetul 13), care au fost și în noaptea aceea, numai că noi îi vedem acum stând înaintea judecătorilor lor ca acuzați în locul Domnului lor. Dar ce schimbare remarcăm la ei! Inima lui Petru nu mai este umplută cu încredere de sine nebună, ci „cu Duhul Sfânt” (versetul 8). El nu mai stă acolo în slăbiciunea lui, ci în puterea Domnului; „și au recunoscut că fuseseră cu Isus” (versetul 13). Cum ne amintește aceasta de noaptea aceea. Dar aici Petru nu tăgăduiește, ci înaintea întregului popor se declară de partea Numelui Nazarineanului, a Numelui „care nu este sub cer alt Nume” ca El (versetele 9-12).

Marii preoți „s-au mirat”, când au văzut îndrăzneala lor, „întrucât știau că erau oameni fără carte și simpli” (versetul 13). Câte nu le-ar fi făcut ei, dacă ar fi știut cât de slabi și neputincioși erau acești bărbați în ei înșiși, așa cum a dovedit Petru destul de suficient prin tăgăduirea Domnului său. Dacă ochii lor ar fi fost luminați, s-ar fi uimit de rezultatele harului restaurator, care întreceau toate așteptările! Așa de mari erau aceste rezultate, că Petru a putut să exclame poporul: „Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Drept!” (Faptele Apostolilor 3.14).

Umilință și scuipare (Matei 26.67,68; Marcu 14.65; Luca 22.63-65)

Noi dezbateri judecătorești înaintea sinedriului

Ne ocupăm acum cu ultimele evenimente, pe care ni le relatează Scriptura, din „noaptea în care El a fost vândut”. Este una din cele două scene care premerg răstignirea, în care „Domnul slavei” (1 Corinteni 2.8), „Creatorul marginilor pământului” (Isaia 40.28), are parte de cel mai brutal și cel mai dezonorabil tratament din partea creaturilor Sale inumane. El stă înaintea noastră, așa cum Luther a tradus, că mișcă inima, ca „Cel mai disprețuit” dintre toți oamenii (Isaia 53.3).

Cu siguranță, înțelegerea noastră rămâne mult în urma realității, ori de câte ori încercăm să ne imaginăm aceste evenimente. Și totuși cât de binecuvântat, de liniștit și plin de dragoste a fost drumul Domnului în poporul Său! Nimic nu caracterizează mai bine înfățișarea Sa decât cuvântul profetic: „El nu Se va lua la ceartă, nici nu va striga. Și nimeni nu-I va auzi glasul pe străzi. Nu va frânge o trestie ruptă și nici nu va stinge un fitil care fumează.” (Matei 12.19,20; Isaia 42.2,3) Puteai să crezi că toate inimile se îndreptau spre El! Dar „ai Său nu L-au primit”, cu toate că El „a venit la ai Săi”; „lumea nu L-a cunoscut”, cu toate că „ea a fost făcută prin El” (Ioan 1.10,11), cu toate că El a pășit pe această scenă ca „Cel întâi-născut peste toată creația” (Coloseni 1.15), cu drepturi ca nimeni altul înaintea Lui și după El! Această slavă era ca nimic pentru inima naturală. „N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne facă să-L dorim.” (Isaia 53.2) În loc de omagiu în adorare a fost activă desconsiderarea și ura. El era „Cel disprețuit și urât de popor” (Isaia 49.7). Ce îngrozitor să citești așa ceva despre Persoana Sa sfântă! „Cei ce Mă urăsc fără temei sunt mai mulți decât perii capului Meu” (Psalm 69.4). – „În timp ce Eu îi iubesc, ei Îmi sunt vrăjmași ... Ei Mi-au răsplătit cu rău pentru bine și cu ură pentru dragostea Mea.” (Psalm 109.4,5).

Toate acestea au devenit pe deplin vizibile abia atunci când Domnul cerului (Faptele Apostolilor 17.24) a fost „dat în mâinile păcătoșilor” (Marcu 14.41). Deja în prezența marelui preot acel slujitor a făcut începutul prin lovitura atât de nechibzuită cât și nelegiuită, dată lui Isus în față (Ioan 18.22,23), și aproape se pare că prigonitorii Lui nu au știut să facă nimic mai bun decât să umple toate pauzele din timpul procesului și interogatoriului cu maltratări și batjocuri.

„Atunci L-au scuipat în față, L-au bătut cu pumnii și unii L-au palmuit” (Matei 26.67). După aceasta se pare că și membrii sinedriului au luat parte la maltratări, în orice caz noi îi considerăm pe ei răspunzători propriu-ziși, și nu pe slujitori. Înapoia tuturor acestora însă recunoaștem pe acela, care, în măsura în care Dumnezeu îi permite, ține toate sforile în mâna sa, pe „căpetenia autorității văzduhului” (Efeseni 2.2), a duhului care „lucrează și acum în fiii neascultării”. *Mâinile*, care tocmai într-o condescendență de neînțeleas au vindecat urechea lui Malhu, au fost *legate* scurt timp după aceea (Ioan 18.12). Ochii, care tocmai încă plini de îndurare l-au căutat pe ucenicul căzut, au fost „legați” (Luca 22.64; Marcu 14.65) de bărbații care Îl păzeau. Cu adevărat, satan este un maestru în ceea ce face! El încerca să facă să se stingă „Lumina lumii” (Ioan 8.12; 9.5), revelarea dragostei divine.

Ei L-au scuipat pe față, „nu s-au oprit să Îl scuipe în față” (așa cum se plânga deja Iov) (Iov 30.10). „Dacă ar fi scuipat-o tatăl ei în față, n-ar fi fost ea oare de rușine șapte zile?” (Numeri 12.14), a spus Domnul atunci cu privire la Maria lovită cu lepră. Ei L-au lovit cu pumnii, L-au lovit în față, L-au batjocorit. Au aruncat o învelitoare peste ochii Lui, așa cum am văzut, și Îi cereau: „Prorocește!” Spre distracția lor voiau să vadă exercitarea acelor puteri supranaturale, pe care El niciodată nu le-a folosit altfel decât numai spre binele aceluia care cu adevărat aveau nevoie de ele. „Și spuneau împotriva Lui multe alte batjocuri” (Luca 22.65). Da, „defăimătorii s-au strâns împotriva Mea ... M-au sfâșiat neîncetat” (Psalm 35.15). De ceea ce ei tocmai Îl învinuiau, tocmai aceasta făceau ei înșiși. „Nu se cutremură hulind gloriile” (2 Petru 2.10).

Ce am face noi, dacă s-ar vorbi în felul acesta împotriva noastră? Am fost noi tratați vreodată așa de brutal și loviți cu pumnii? Am fost scuipați vreodată în față? Și dacă da, am rămas noi așa de liniștiți și tăcuți, ca Acela care aici total nevinovat a devenit centrul unei scene așa de odioase și respingătoare? Nu auzim nici un cuvânt de la El! „El a fost asuprit și chinuit, dar nu Și-a deschis gura ... ca o oaie mută înaintea celor ce o tund” (Isaia 53.7) – El „Și-a dat spatele înaintea celor ce Îl loveau și obrazii, înaintea celor ce Îi smulgeau barba. Nu Și-a ascuns fața de insulte și de scuipări” (Isaia 50.6). De asemenea noi știm, de ce a făcut El aceasta: „Căci pentru Tine port Eu umilirea și rușinea Îmi acoperă fața ... batjocurile celor ce Te insultă pe Tine au căzut asupra Mea” (Psalm 69.7,9; Romani 15.3).

Așa a petrecut Domnul, cum trebuie noi să presupunem, restul orelor din noaptea rece, bogată în evenimente, până „dimineța” (Marcu 15.1), deci până în zorii zilei, când judecătorul nedrept a apărut din nou în scenă. „Când s-a făcut ziuă, bătrânimea poporului, preoții cei mai de seamă și cărturarii s-au adunat împreună și au adus pe Isus în sinedriul lor” (Luca 22.66-71). Dacă în timpul nopții „au căutat mărturie împotriva lui Isus”, acum ei „au ținut sfat împotriva Lui” (Matei 27.1): acum este vorba numai de partea formală a procesului, scurtă, căci totul era deja hotărât. Această dezbatere o găsim prezentată numai în evanghelia după Luca.

În amintirea la mărturia nocturnă a Domnului ei se îndreaptă direct spre țel și Îi cer: „Dacă ești Tu Hristosul, spune-ne!” (Luca 22.67). Însă pentru Israel ca popor totul se terminase, el s-a decis deja definitiv împotriva Lui. Nu mai era timpul și nu avea nici un rost să se mai răspundă la întrebarea, dacă El este Mesia¹⁵: „Dacă vă voi spune, nu veți crede; și dacă vă voi întreba, nu-Mi veți răspunde”. Dar ca „Fiul Omului” (Luca 22.69), aceasta înseamnă, ca purtător al făgăduințelor, care depășesc cercul restrâns al lui Israel, El era pe cale să ocupe locul care I se cuvine în slavă „la dreapta puterii lui Dumnezeu”.

Imediat ei trag concluzia adevărată. Înțelegerea lor merge destul de departe, ca noi să nu-i considerăm răspunzători de fapta lor! Ei au vorbit despre „Hristos”, El a vorbit despre „Fiul Omului”. Ei au tras corect concluzia: „Deci ești Tu Fiul lui Dumnezeu?” (Luca 26.70,71) El însă le-a zis: „Așa cum o spuneți: da, Eu sunt.”. Iar ei au zis: „Ce nevoie mai avem de mărturie? Noi înșine am auzit-o din gura Lui.” Fie ca Hristos, ca Fiul Omului, sau ca Fiul lui Dumnezeu – El a fost lepădat de poporul Său.

¹⁵ Este cunoscut că „Mesia” este cuvântul ebraic pentru cuvântul „Hristos” (Unsul) din limba greacă.

Pagină goală

Sfârșitul trădătorului

„Atunci Iuda, care Îl dăduse prins, când a văzut că Isus fusese condamnat la moarte, s-a căit” (Matei 27.3-10). Evident el nu s-a așteptat la un astfel de sfârșit pentru Domnul, care mereu a scăpat de urmărirea dușmanilor Săi. Lui i se părea ocazia favorabilă pentru a satisface încă o dată lăcomia lui după bani. Cine a pus odată piciorul pe drumul păcatului, se predă în mâna lui satan, și dacă după aceea el cunoaște urmările ce depășesc toate așteptările, va avea loc o trezire îngrozitoare.

Așa a venit prea târziu căința lui Iuda, și ea nici nu a fost profundă, ca întotdeauna când inima este mai mult îngrozită de urmări decât de ceea ce a făcut. „Am păcătuit” (Matei 27.4) – cât de des rostește o gură aceste cuvinte, fără să fie o căință adevărată, sinceră înaintea lui Dumnezeu! Mereu găsim în Scriptură această afirmație, dar numai de trei ori Dumnezeu o recunoaște, prin aceea că El răspunde cu iertarea vinei.¹⁶

Pe tot drumul lui Iuda lipsea adevărata teamă de Dumnezeu, și ea lipsește și acum, după fapta lui nenorocită, cu toate că el face o oarecare mărturisire. „Am păcătuit, căci am vândut sânge nevinovat.” Era aceasta totul, era acesta caracterul faptei sale? Nu S-ar fi putut aștepta Acela, pe care el L-a trădat în chip așa de ticălos, să audă cu totul altceva din gura lui?

Aici nu vedem o „întristare după voia lui Dumnezeu”, (2 Corinteni 7.10) ca în cazul lui Pavel. „Dar întristarea lumii aduce moartea.” Satan a sărbătorit un triumf dublu: el a obținut ceea ce voia cu privire la Domnul, și unealta, pe care el a folosit-o, a trimis-o afară în noapte și deznădejde. „Iuda a plecat și s-a dus și s-a spânzurat” (Matei 27.5). Petru ne descrie judecata înfiorătoare și groaznică (Faptele Apostolilor 1.16 și versetele următoare), care l-a lovit pe el și casa lui, referindu-se la cuvintele profetice ale lui David (Psalm 109.6-20).

În acest timp „plata fărădelegii”, aruncată de mâna trădătorului în templu, stătea la picioarele marilor preoți și bătrânilor. (Matei 27.3-5) Nici căința nefericitului, pe care ei l-au folosit pentru fapta lor josnică, nici mărturia despre nevinovăția lui Isus, venită din gura acestuia, nu au mișcat inima lor, care nu cunoștea nici o îndurare. „Ce ne pasă nouă? Treaba ta.” Așa au zis ei, în timp ce totuși aveau îndoieli să arunce banii de sânge (textual: „preț de sânge”) în corbanas, acesta este visteria templului. (Matei 27.6) – Așa este omul! Departe de a judeca propria vină în lumina divină, oricâte ocazii i s-ar oferi, el se dedă mai bine la respectarea unei religii cu forme exterioare. Cât de umiltoare era însă fapta lor pentru Domnul, dacă citim locul din Lege, pe care s-au bazat ei! (Deuteronom 23.19)

„Și după ce s-au sfătuit, au cumpărat cu banii aceia, Țarina olarului’, ca loc pentru îngroparea străinilor. Iată de ce țarina aceea a fost numită până în ziua de azi: Țarina sângelui.’” (Matei 27.7,8; Faptele Apostolilor 1.19) În felul acesta au ridicat un monument în „Acheldama”, ogorul sângelui, „înaintea tuturor locuitorilor Ierusalimului”, spre propria lor rușine. Și acest

¹⁶ Faraon, Balaam, Acan, Saul, David de două ori, fiul pierdut și Iuda (Exod 9.27; 10.16; Numeri 22.34; Iosua 7.20; 1 Samuel 15.24 și versetele următoare; 26.21; 2 Samuel 12.13; 24.10 și versetele următoare; Psalm 51.2; Luca 15.18,21.

ogor, contrar tuturor afirmațiilor înșelătoare ale oamenilor, este singurul loc care a rămas pe pământul acesta „până în zilele noastre” din jertfa de moarte a Domnului.

Nu a făcut poporul acesta țara făgăduită lor de Dumnezeu un „Acheldama”, atunci când el „a lepădat pe Sfântul lui Israel dinaintea feței lui” și a adus sângele Său asupra capului lor? Și nu a fost el împrăștiat în toate punctele cardinale, da, „sfărâmat cum se sfărâmă un vas de pământ, care se sfărâmă fără cruțare și din ale cărui sfărâmături nu mai rămâne nici un ciob măcar”? (Isaia 30.8-14; Ieremia 19.10-13) Căci de aceasta ne amintește ogorul olarului: este un câmp fără valoare, unde olarul aruncă vasele sparte și nereușite.

Nu a devenit în cele din urmă țara sa populată de străini un „loc pentru îngroparea străinilor”? Dar și pământul a devenit un „ogor al sângelui” și un „ogor al olarului”. Sângele Fiului lui Dumnezeu strigă din el spre Dumnezeu, și credinciosul vede pe el tot ce a dat Dumnezeu, și ce era „foarte bun”, zăcând în dărâmături. Ce ar mai fi avut pământul să-i ofere celui care este străin și călător pe el? În orice caz el este destinat să servească ca „loc pentru îngroparea” trupului său muritor – dacă Domnul întârzie să vină. Nici Domnul nu a găsit altceva aici decât o cruce și un mormânt; acesta este înainte de toate favorabil să ne arate în adevărata Sa lumină scena pe care se mișcă fugitiv piciorul nostru.

„Atunci s-a împlinit ce fusese vestit prin prorocul Ieremia, care zice: „Au luat cei treizeci de arginți, prețul celui prețuit, pe care l-au prețuit unii dintre fiii lui Israel, și i-au dat pe Țarina olarului” (Matei 27.9,10)¹⁷ Nu și-au amintit ei de aceste cuvinte? „Aruncă olarului prețul acesta scump, cu care M-au prețuit!” (Zaharia 11.12,13) Numai Matei amintește acest preț (Matei 26.15); el avea misiunea să adeverească poporului Israel, că el a prețuit pe Mesia al lor cu prețul unui sclav omorât (Exod 21.32). Când Dumnezeu va relua relațiile Sale cu Israel, rămășița va mărturisi: „El era disprețuit și noi nu L-am băgat în seamă” (Isaia 53.3).

Cât de cu totul altfel a gândit El, care „n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob” (Filipeni 2.6,7). Care pentru o perlă „a vândut tot ce avea” (Matei 13.46). – „El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un popor care să fie al Lui, plin de râvnă pentru lucrări bune” (Tit 2.14).

¹⁷ Acest cuvânt al lui Ieremia nu ne-a fost transmis. – O altă explicație a greutății textului spune: Ieremia” stătea pe primul loc în culegerea iudaică a profeților, de aceea iudeii obișnuiau la citarea profeților să spună „Ieremia sau unul dintre proroci” sau simplu „Ieremia” (Matei 16.14).

Pilat din Pont (Matei 27.11-14; Marcu 5.2-5; Luca 23.2-6; Ioan 18.28-38)

„Au adus pe Isus de la Caiafa în pretoriu. Și era dimineață” (Ioan 18.28a). Pe marele preot, sinedriul, guvernatorul, prințul Irod, pe toți îi găsim de dimineață la lucru, o dovadă pentru noi, despre cât de mare este ura împotriva lui Dumnezeu și ce agitație imensă a pus stăpânire în zilele acelea pe Ierusalim. Totul se grăbește spre sfârșitul îngrozitor. Scena se schimbă: noi urmăm pe Domnul de la sinedriu la palatul guvernatului roman, în „pretoriu”.

„Ei n-au intrat în pretoriu, ca să nu se întineze și să poată mânca Paștele.” (Ioan 18.28b) Iarși îi vedem cum au în vedere „partea de afară a paharului”, dar „lăuntru lor era plin de răpire și de răutate” (Luca 11.39). Ce spune Dumnezeu în privința aceasta? „Eu urăsc, Eu disprețuiesc sărbătorile voastre” (Amos 5.21). „Sufletul Meu urăște lunile voastre cele noi și sărbătorile voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi” (Isaia 1.14).

Guvernatorul cetății se coboară înțelept spre ei: „Pilat deci a ieșit afară la ei și le-a zis: ‚Ce acuzație aduceți împotriva Omului Acestuia?’ Ei au răspuns și i-au zis: ‚Dacă n-ar fi fost un făcător de rele, nu L-am fi dat noi în mâinile tale’” (Ioan 18.29,30). Ce răspuns!

Dar de ce nu L-au judecat ei după legea lor? Ura învinge mândria națională: „Nouă nu ne este îngăduit să omorâm pe nimeni.” (Ioan 18.31) Căci nu omorârea cu pietre, conform legii lor (Levitic 24.16), ci lemnul blestemat, crucea, era „plecarea Lui, care avea să ajungă la împlinire în Ierusalim” (Luca 9.31), „ca să se împlinească ceea ce spusese Isus, arătând cu ce moarte avea să moară” (Ioan 18.32; 12.32,33).¹⁸ Toate contribuie la împlinirea Scripturii (Ioan 3.14; 8.28), chiar și jocul omenesc înțelept, dar dezonorant; căci în timp ce guvernatorul caută subterfugii, ei sunt gata să facă orice, când este vorba să obțină țelul lor condamabil.

Astfel și acuzațiile lor de aici sunt de altă natură decât cele dinaintea sinedriului; evanghelistul Luca relatează mai detaliat despre acestea: „Pe omul Acesta L-am găsit sucind mintea poporului nostru” – cum ar fi putut Domnul să aibă un astfel de țel! – și „oprid a plăti bir Cezarului”. (Luca 23.2) – Știm din gura Domnului, că exact contrariul era (Luca 20.22-25). „Întărâtă poporul”, au spus după aceea, „învățând pe oameni prin toată Iudeea, începând din Galileea până aici” (Luca 23.5). False erau mărturiile dinainte, false sunt acuzațiile de aici. Și ca toate celelalte, și acestea sunt bine gândite: acuzații religioase aveau pregătite, când era vorba de tribunalul religios, acuzații politice aveau pregătite, când era vorba de procesul politic.

Însă și aici vedem că nu mărturiile și acuzațiile false, ci numai mărturia despre adevăr, venită din gura Domnului, au condus la condamnarea Sa. Căci ei adaugă un al treilea lucru, singurul de care Pilat imediat se folosește: „El zice că El este Hristosul, un împărat. Și Pilat L-a întrebat: ‚Ești Tu Împăratul iudeilor?’ ‚Da’, i-a răspuns Isus, ‚tu spui’.” (Luca 23.2,3) Că unul din acest popor subjugat se ridică ca împărat, aceasta nu putea s-o tolereze guvernatorul ca loțiitor competent al imperiului roman. Dar dacă Domnul nu S-a dat speriat înapoi dinaintea marelui preot să Se prezinte ca Fiul lui Dumnezeu, tot așa și aici nu Se dă înapoi dinaintea seniorului roman suprem cu drept de jurisdicție să Se prezinte ca Împăratul lui Israel.

¹⁸ Răstignirea era la romani execuția capitală uzuală cea mai dezonorantă.

Ar fi fost ușor pentru Domnul să împrăștie toate temerile referindu-Se la drumul pe care a mers până acum. Nu a spus El acestui popor: „Dați deci Cezarului ce este al Cezarului” (Luca 20.25)? Când ei au vrut să-L facă Împărat, nu „s-a dus iarăși spre munte, numai El singur” (Ioan 6.15)? Nu, între Roma și Domnul Isus nu era nici un contrast litigios, era însă între El și Israel; și față de acest popor El nu putea să cedeze, nu putea exista nici o renunțare la drepturile Sale, care erau în concordanță cu Dumnezeu. Așa Și-a menținut punctul de vedere, dând mărturie despre adevăr: aceasta era „mărturia frumoasă (bună)”, pe care El a făcut-o „înaintea lui Ponțiu Pilat” (1 Timotei 6.13) atunci când toate erau pe muchie de cuțit.

„Preoții cei mai de seamă Îl acuzau de multe lucruri” (Marcu 15.3). Domnul Se declară de partea lucrurilor care corespund adevărului; dar față de multele acuzații nechibzuite și false nu vine nici un cuvânt de apărare din gura Domnului. „Ce mărturisesc aceștia împotriva Ta?” (Matei 26.62), a întrebat marele preot. „N-auzi câte lucruri aduc ei mărturie împotriva Ta?” (Matei 27.13,14), a întrebat Pilat. „Isus nu i-a răspuns la nici un cuvânt, încât guvernatorul se mira foarte mult.”

În inima acestui om s-au ridicat sentimente, așa cum de mult timp nu s-au ridicat în el, acest suveran nedrept și crunt. Pilat a avut parte de unele răscoale iudaice și le-a înăbușit cu mână barbară. Așa, după cum citim, el a amestecat „sângele unor galileeni cu jertfele lor” (Luca 13.1) și nu s-a sfiit „să profaneze Locașul sfânt al Domnului”, prin aceea că „prădătorii au intrat în el” (Ezechiel 7.22). Dar ce va însemna, când iudeii înșiși vor face pe grozavii și se vor ridica ca acuzatori împotriva unui Om, împotriva Aceluia care în realitate nu exista nimic, așa cum mărturisește aici Pilat public înaintea „preoților celor mai de seamă și mulțimilor” (Luca 23.5)? Cine era Acesta care tăcea, acest Om neînsemnat și totuși plin de suveranitate, cum niciodată nu a fost altul ca El, care să stea înaintea scaunului său de judecată? El S-a numit un Împărat. „Ești Tu Împăratul iudeilor?” Uimirea și deruta umplu în același timp sufletul romanului, care în alte împrejurări era plin de mândrie.

În evanghelia după Ioan ne este prezentată mai detaliat discuția dintre Fiul lui Dumnezeu și omul acesta. Căci dacă iudeii nu au intrat în pretoriu, Pilat – destul de ciudat – se așează între acuzatori și Cel acuzat, mergând când la unii când la altul, și stă personal în curtea pretoriului înaintea Împăratului iudeilor, a Domnului slavei. (Ioan 18.33) Ce moment memorabil, decisiv pentru el! De aceea aici buzele Domnului, totdeauna plin de dragoste, se deschid pentru ca, dacă este posibil, să pună și pe acest păgân în lumina adevărului Său. Aici Domnul răspunde mai întâi lui Pilat la întrebarea sa: „De la tine însuși zici lucrul acesta sau alții ți l-au spus despre Mine. Pilat a răspuns: „Sunt eu iudeu? Poporul Tău și preoții cei mai de seamă Te-au dat în mâna mea.” (Ioan 18.34,35)

Dar de ce sta El aici? Ce a făcut El? Pilat încearcă să aducă lumină în întuneric și el însuși pune această întrebare. „’Împărăția Mea nu este din lumea aceasta’, a răspuns Isus. „Dacă Împărăția Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum, împărăția Mea nu este de aici” (Ioan 18.36). – „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” – aceasta era tot ce El „a făcut”, acesta era motivul urii cele mai înverșunate împotriva Lui! Căci astăzi ca și atunci omul dorește să coboare pe Dumnezeu la sine, dar nu se lasă atras spre Dumnezeu, cu toate că el dorește binecuvântări de la Dumnezeu, el nu este gata să se recunoască nedemn pentru ele și să se așeze pe locul păcătosului pierdut. El cere lui

Dumnezeu să-Și împlinească făgăduințele față de el, dar nu vrea să primească sentința lui Dumnezeu asupra omului, și nicidecum s-o rupă cu păcatul. Dar deoarece pentru omul complet păcătos nu există nici o părtașie cu Dumnezeu, Împărăția făgăduită a trebuit să ia o înfățișare care „nu era din lumea aceasta”; căci altfel „lumea ar iubi ce este al ei” (Ioan 15.19), și nu ar fi lepădat pe Împăratul acestei împărății.

Însă așa cum Domnul cu acest cuvânt rostește mereu sentința asupra acelor care în ura față de El și dragostea pentru lume L-au lepădat, tot așa El deschide totodată acestui păgân, care stătea înaintea Lui, drumul pentru cunoașterea harului arătat în El. „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” – aceasta era taina Persoanei Sale; și faptul că slujitorii Lui nu au luptat pentru El, că El chiar le-a interzis să lupte pentru El, - cu alte cuvinte, că El de bună voie și devotat stătea aici înaintea guvernatorului, aceasta era dovada cea mai impresionantă a trimeriei Sale deosebite, supranaturale. Dacă Pilat ar fi avut nevoi care să fie numai cu puțin mai presus de lumea aceasta și pretențiile ei, atunci aici ar fi fost ocazia – Dumnezeu i-a dat-o – să-și potolească nevoile acestea la Izvorul însuși.

Pentru un moment pare că Pilat a recunoscut aceasta; căci el nu respinge în mod ușuratic aceasta. Mai uimitor decât prima sa întrebare este a doua sa întrebare: „Atunci ești Împărat?” Isus a răspuns: „Tu spui că Eu sunt Împărat’.” (Ioan 18.37) Și imediat Domnul continuă în harul Său să descopere bărbatului, care asculta cu atenție, mai clar taina referitoare la Persoana Sa. El îi vorbește despre nașterea Sa, despre venirea Sa în lumea aceasta și despre scopul acestei veniri: „Eu pentru aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume: ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.”

Cuvânt solemn și sublim! Vedem aici pe Acela prin care „harul și adevărul au venit” (Ioan 1.17), revelarea desăvârșită a Tatălui! Acest har este pentru fiecare; el este pentru femeia samariteancă, izolată din cauza păcatului ei, la fel ca pentru căpeteniile cinstite ale iudeilor; pentru pescarul simplu ca și pentru înaltul funcționar roman. El este pentru fiecare, dar – să luăm bine seama – el niciodată nu este în detrimentul adevărului. Și „oricine este din adevăr ascultă glasul Lui.”

Unii puțini L-au auzit, așa cum a fost Natanael, acel „israelit în care nu era viclenie” (Ioan 1.47). Dar deoarece mulțimea poporului acesta nu era din adevăr, ci din „tatăl minciunii”, din diavolul, „cuvântul Său nu pătrundea în ei” și „nu au înțeles vorbirea Lui” (Ioan 8.37-47).

A înțeles-o Pilat? S-a dovedit el a fi unul „din adevăr”, a apucat el cu ambele mâini? Nu, el s-a îndepărtat cu o întrebare evazivă, care începând de atunci poartă numele lui, cu „întrebarea lui Pilat”; „Ce este adevărul?” (Ioan 18.38) Ea a arătat starea inimii lui, și starea inimii lui corespundea comportării lui. „După ce a spus aceste cuvinte, a ieșit iarăși afară la iudei” – ocazia unică, care niciodată nu va mai reveni pentru el, a rămas nefolosită, el a închis ochii și inima față de harul care stătea înaintea lui în Persoana Celui curat și nevinovat.

Nu am pus și noi ca credincioși „întrebarea lui Pilat”, cuprinși fiind de îndoială cu privire la drumul nostru de viitor: Ce este adevărul? Dar și pentru noi este valabil cuvântul: „Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu” (Ioan 18.37). „Oile Mele ascultă glasul Meu ... și ele vin după Mine”; ele „cunosc glasul Păstorului”, în timp ce „nu cunosc glasul străinilor” (Ioan 10.3-5,27. „Dacă rămâneți în cuvântul Meu”, spune Domnul celor care au crezut în El,

„sunteți în adevăr ucenicii Mei, veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8.31,32). De aceea a venit „Duhul adevărului”, ca să ne „călăuzească în tot adevărul” (Ioan 16.13) – prin Cuvântul desăvârșit de El. Numai așa vom fi capabili într-un timp de nemărginită încurcătură în domeniul creștin, să mergem pe drumul nostru cu inima fericită și spre slava Sa.

Împăratul Irod

Astfel Pilat n-a fost gata să-și deschidă inima pentru adevărul care stătea înaintea lui ca Persoană (Luca 23.6-12). Pe de altă parte el era convins de nevinovăția lui Isus și de acuzațiile neîntemeiate aduse împotriva Lui și începând de acum a încercat să găsească o scăpare – evident preocupat să evite o decizie personală. Menționarea provinciei Galileea, mereu agitate, din care iudeii se așteptau la urmări deosebite asupra guvernatorului, nu și-au atins scopul lor: ea părea tocmai să-i ofere o scăpare.

„Când a auzit Pilat de Galileea, a întrebat dacă Omul Acesta era galileean. Și când a aflat că era de sub stăpânirea lui Irod, L-a trimis la Irod, care se afla și el în Ierusalim în zilele acelea.” (Luca 23.6,7)

În timp ce Pilat era guvernator în Iudeea, Irod domnea ca tetrarh peste Galileea (Luca 3.1).¹⁹ În timpul guvernării sale a avut loc slujba publică a Domnului; el a fost cel care a dispus decapitarea lui Ioan Botezătorul, și pe care îl găsim în evanghelii, fiind numit în repetate rânduri împărat. Din ceea ce spune Scriptura, vedem în acest Irod un bărbat trăind în păcat, ușuratic și superficial, mânat de patima după ceva nou și nemaiauzit, ca și acum la prima și ultima sa întâlnire cu Domnul. „Irod, când a văzut pe Isus, s-a bucurat foarte mult, căci demult dorea să-L vadă din cauza celor auzite despre El și nădăjduia să vadă vreun semn făcut de El” (Luca 23.8). El „s-a bucurat foarte mult” – aceste cuvinte arată la ce răceală a inimii poate ajunge un om. La privirea înfățișării „Omului durerii”, o inimă, în care mai era un rest de simțăminte umane, era imposibil să simtă bucurie.

Cât de mult S-a preocupat Dumnezeu cu omul acesta! El a trimis și pe Ioan Botezătorul la el, care i-a spus adevărul și „l-a mustrat” pentru tot răul pe care l-a făcut. Într-adevăr, cedând Irodiadei „a mai adăugat la toate celelalte rele și pe acela că a închis pe Ioan în temniță” (Luca 3.19,20; Matei 14.4), dar el personal știa foarte bine, că Acela „era un Om drept și sfânt”; da, noi citim chiar: „când Îl auzea, făcea multe lucruri și-L asculta cu plăcere”. De asemenea el „s-a întristat foarte mult” (Marcu 6.19,20,26), atunci când constrâns fiind să meargă pe drumul rău n-a mai văzut nici o posibilitate să salveze pe cel care îl avertiza și martorul credincios.

Cât de mult l-a atenționat conștiința, cum a ajuns „în încurcătură” – el nu credea altceva, decât că Ioan Botezătorul ar fi înviat dintre cei morți -, când acum a ajuns la el „vestea despre Isus”, da, când „a auzit vorbindu-se despre toate lucrurile făcute de Isus” (Luca 9.7 și versetele următoare; Matei 14.1,2). Unele din acestea au avut loc în imediata apropiere a lui; auzim despre Ioana, nevasta lui Cuza, a unuia din administratorii lui, că ea a fost vindecată de Domnul și ea L-a urmat și I-a slujit (Luca 8.1 și versetele următoare); auzim despre Manaen, care a crescut împreună cu tetrarhul Irod, că mai târziu este numit printre „prorocii și învățătorii” din prima Adunare a creștinilor dintre păgâni în Antiohia (Faptele Apostolilor

¹⁹ Irod Antipa, așa cum îl numește istoria, era fiul aceluia Irod care a poruncit omorârea pruncilor (Matei 2) și este numit în general „cel mare”. La moartea acestui Irod, Palestina a fost împărțită în patru părți, însă scurt timp după aceea unul din regenți, Arhelaius din Iudeea (Matei 2.22) a fost înlocuit printr-un guvernator roman. Acest post a fost ocupat de Pilat din Pont începând din anul 26 după Hristos.

13.1). Dar sămânța căzută în inima sa a fost sufocată de spini; „poftete altor lucruri” (Marcu 4.18,19) din inima sa au împiedicat orice efect adânc pătrunzător. Dacă ar fi avut nevoi reale, nu ar fi fost nevoie să aștepte mult timp după o întâlnire cu Isus.

Deja atunci, „a căutat să-L vadă” (Luca 9.9), și acum citim: „de mult dorea să-L vadă din cauza celor auzite despre El.” Cu ce scop? „Nădăjduia să vadă vreun semn făcut de El.” Așa de stricat și derutat era omul acesta, că el credea că ar putea să se distreze și să se amuze de Persoana Fiului lui Dumnezeu devenit Om.

Să satisfacă câtuși de puțin astfel de motivații murdare nu corespundea cu demnitatea Aceluia care și în smerenia cea mai adâncă a rămas neschimbat același. „I-a pus multe întrebări, dar Isus nu i-a răspuns nimic” (Luca 23.9) – chiar dacă marii preoți și cărturarii vor fierbe de mânie din cauza acestei tăceri (Luca 23.10) și chiar dacă El va deveni ținta batjocurii celor prezenți, inclusiv a lui Irod. „Irod cu ceata lui de ostași se purtau cu El cu dispreț și și-au bătut joc de El și, îmbrăcându-L cu un veșmânt strălucitor, L-au trimis înapoi la Pilat.” (Luca 23.11) – Acum toți erau una: „Irod cu ceata lui de ostași” precum și „Pilat și Irod”, care „mai înainte erau vrăjmași între ei” (Luca 23.12). Nu pare uneori așa, că împotrivirea și ura împotriva lui Dumnezeu unește deseori pe oameni mai mult decât poate s-o facă dragostea, pe care El a pus-o în inima alor Săi?

Dar ce să însemne „veșmântul strălucitor”, pe care Irod (după cum se pare personal) l-a aruncat peste Domnul? Ni se spune că o astfel de haină albă strălucitoare caracteriza pe acela care în timpul acela candida pentru o funcție înaltă în stat – cu adevărat un dispreț amar și un sprijin al acuzației principale a iudeilor în ridiculizarea Persoanei Domnului: „El spune, că El ar fi Hristos Însuși, un Împărat.” Dar Domnul nu era „aspirant”, era însă Posesorul legitim al drepturilor divine, pe care El nu le putea tăgădui. El ar fi avut puterea să aibă parte de ele, dar noi știm că El S-a retras în har, și El va face în continuare așa, până „va intra plinătatea neamurilor” (Romani 11.25). Atunci El va veni a doua oară pe pământul acesta „cu putere și mare slavă”, atunci El nu va mai fi „Cel urât de popor, slujitorul celor puternici”, atunci „împărații vor vedea și se vor scula și prinții se vor închina” (Isaia 49.7).

„Iată, Slujitorul Meu va lucra cu înțelepciune; va fi înălțat, va fi ridicat și va fi foarte sus. După cum mulți au rămas uimiți de tine ... tot așa, El va uimi multe popoare” (Isaia 52.13-15); și aici, tăcând și îndurând, El a lăsat să vină asupra Sa batjocura acestui împărat – atunci „împărații își vor închide gura”.

Cu cât credința încearcă să-L urmeze mai mult în adâncimea smeririi Sale, cu atât mai mult ea se bucură de timpul când noi împreună cu toți răscumpărații Săi vom fi martori ai triumfului Său deplin.

Baraba sau Isus? (Matei 27.15-26)

În lupta mare dintre întuneric și lumină, pe care am studiat-o, ne întâmpină în mod deosebit adevărul cuvântului pe care îl găsim scris la începutul evangheliei după Ioan: „Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om [aceasta înseamnă: îl pune în lumină], venind în lume” (Ioan 1.9). Fie că este vorba de Iuda (sau unul din ceilalți ucenici), de marii preoți împreună cu toți bătrânii și cărturarii, sau de întreg sinedriul, sau de Pilat sau Irod sau, așa cum vom vedea, de întreg poporul – cu cât ei vin mai aproape de razele „Luminii adevărate”, cu atât mai mult toți trebuie să dea pe față adevărata stare a inimii lor.

La urechile guvernatorului ieșit din pretoriu afară ajunge o gălăgie furioasă. „Și mulțimea, scoțând strigăte, a început să ceară lui Pilat ce avea obicei să le facă totdeauna” (Marcu 15.6-8). „La sărbătoare, Pilat le elibera un întemnițat, pe care-l cereau ei”, și în afară de Domnul mai era în discuție Baraba, un întemnițat ajuns evident în conflict cu legile potentatului străin. Nu era încă nicidecum clar spre cine se îndreptau dorințele poporului. Înaintea ochilor guvernatorului se deschide în acest obicei (Luca 23.17) o cale nouă ca să evite luarea unei hotărâri din partea lui. „Și Pilat, strângând pe preoții cei mai de seamă, pe cei mari și pe popor, le-a zis: „Mi-ați adus înaintea pe Omul acesta ca pe unul care abate poporul. Și iată, după ce L-am cercetat amănunțit înaintea voastră, nu L-am găsit vinovat de nici unul din lucrurile de care-L acuzați. Și nici Irod nu L-a găsit vinovat, căci ni L-a trimis înapoi; și iată, El n-a făcut nimic vrednic de moarte” (Luca 23.13-15). El însuși era convins de nevinovăția Domnului, așa cum el a spus deja odată (Luca 23.4), și de asemenea și Irod în felul cum L-a trimis înapoi a depus o mărturie elocventă despre – vorbim în sensul în care s-a exprimat el – lipsa de însemnătate și lipsa de pericol a acestui presupus concurrent. Nu s-ar face de rușine el și funcția sa de judecător roman cu condamnarea unui astfel de Om? „Eu deci, după ce-L voi pedepsi, Îi voi da drumul” (Luca 23.16).

Să nu reușească și de data aceasta – ca întotdeauna altă dată – supremația spirituală și inteligența politică a acestui guvernator să influențeze poporul acesta scindat în partide „pro” și „contra”, ca cei rezervați din popor să câștige supremația? El speră în numărul mare al adeptilor Aceluia care sta înaintea lui, și pe care marii preoți erau geloși. „Căci știa că din invidie dăduseră pe Isus în mâinile lui” (Matei 26.18). Astfel el aruncă mărul discordiei între ei: „Vreți deci să vă eliberez pe „Împăratul iudeilor?”” (Ioan 18.39). – „Pe care voiți să vi-l eliberez: pe Baraba sau pe Isus, care se numește Hristos?” (Matei 27.17).

Aici era vorba de o hotărâre din partea poporului, așa cum niciodată ea nu a avut loc și niciodată nu va mai avea loc, pentru un moment crucial în istoria omenirii întregi. – Să presupunem că cineva citește pentru prima dată în viața sa această istorie impresionantă și niciodată nu ar fi auzit de sfârșitul pe care Domnul slavei, Omul din cer, „l-a avut în Ierusalim”, - cum ar citi el cu respirația tăiată versetele care urmează! Când a venit hotărârea marilor preoți și a bătrânilor poporului, nu mai putea fi nici o îndoială că ei vor duce până la sfârșit planul demult pus la cale; și momentele scurte, în care Pilat și Irod, puși la probă, s-au închis față de o cunoaștere mai bună și față de poruncile cele mai simple ale bunătății omenești, trezesc într-un astfel de cititor numai interese temporale. Dar acum poporul,

poporul Său – cum se va decide acest popor, cum vor face marea alegere, înaintea căreia era pus: Baraba sau Isus?

Mai putea fi, privind omeneste, vreo îndoială – nu trebuia acum totul să se schimbe în favoarea Nazarineanului disprețuit?

De la începutul slujbei Sale, pe tot drumul L-a urmat o mare mulțime de popor, da, „mulțimi” din toate colțurile țării. Ei se înghesuiau în jurul Lui, așa că „se călcau unii pe alții” (Luca 12.1), „se înghesuiau spre El” (Marcu 3.10), „erau mulți care veneau și se duceau” (Marcu 6.31), așa că El și ucenicii Lui „nu aveau timp nici măcar să mănânce”, că deseori El nu reușea să Se retragă în liniște, deoarece „toți” „Îl căutau” mereu (Marcu 1.37). Cât de mult era El dorit de ei! Și cu ce dragoste a întâmpinat El mereu nevoile lor! Cât de des citim despre El, că „I s-a făcut milă” (Matei 9.36) de ei, deoarece ei „erau ca niște oi care n-au păstor”. El i-a învățat, i-a hrănit, a vindecat pe toți bolnavii lor și pe cei slabi ai lor. Au rămas toate acestea fără ecou în inimile lor? Nu! Noi citim: „mulțimea cea mare Îl asculta cu bucurie” (Marcu 12.37), „toți mărturiseau pentru El” (Marcu 4.22), „mulțimile au rămas uimite de învățătura Lui” (Matei 7.28,29), „au slăvit pe Dumnezeu” (Matei 9.8; 15,31) din cauza minunilor pe care El le făcea, spunând: „Niciodată nu s-a văzut așa ceva în Israel!” (Matei 9.33). Da, ei au recunoscut: „Cu adevărat Acesta este Prorocul cel așteptat în lume” și au vrut să-L facă împărat (Ioan 6.14,15).

Ce convoi mare a trecut atunci prin Ierihon urcând spre Ierusalim, la sărbătoare (Marcu 10.46)! Ce intrare triumfală în oraș! „Mulțimile care mergeau înaintea lui Isus și cele ce veneau în urmă strigau: ‚Osana, Fiul lui David! Bindecuvântat este Cel ce vine în numele Domnului! Osana, în cele preainalte!’ „Toată cetatea a fost mișcată” (Matei 21.8 și versetele următoare) și a ieșit în întâmpinarea Lui. În astfel de împrejurări înțelegem bine că marii preoți și fariseii „se temeau de popor” (Luca 22.2); ei au mărturisit și „au zis între ei: ‚Vedeți că nu câștigați nimic: iată, lumea se duce după El!’” (Ioan 12.19).

Atunci când Pilat a pus mulțimii acea întrebare, un timp lucrurile stăteau pe muchie de cuțit: El nu s-a înșelat că va putea produce o cotitură în mijlocul mulțimii agitate. Dar înainte să se poată da un răspuns – Dumnezeu a permis aceasta -, el, șezând pe scaunul de judecată și fiind gata să ia o hotărâre, este distras printr-un mesaj al soției sale, care a trimis să i se spună: „Să n-ai nimic a face cu Acel om drept, căci azi am suferit mult în vis din cauza Lui!” (Matei 27.19).

Acest moment a fost folosit cu iscusință de marii preoți și de bătrâni, prin aceea că „au agitat mulțimea ca să ceară lui Pilat să le elibereze mai bine pe Baraba” (Marcu 15.11), și aceștia „au înduplecat mulțimile să ceară pe Baraba, iar pe Isus să-L omoare” (Matei 27.20). „Mai bine pe Baraba” – putea fi o caracterizare mai bună pentru conducătorii lui Israel? Însă poporul s-a dovedit demn de conducătorii lui.

Știm foarte bine cât de nepotrivit este să îndreptăm „mulțimea” încoace și încolo! Și aici a reușit foarte bine; și când Pilat, cuprins de o teamă superstițioasă din cauza visului și întărit în planul său, se adresează din nou mulțimii cu o întrebare, spre uimirea lui și totodată spre derutarea lui, îl întâmpină strigătul unanim: „Ia pe Acesta și eliberează-ne pe Baraba!” (Luca 23.18) – „Atunci toți au strigat din nou ...” (Ioan 18.40); „au strigat cu toții, într-un glas” –

Cuvântul lui Dumnezeu prezintă cu o exactitate riguroasă unanimitatea întregului popor în lepădarea lui Isus, Mesia, a Fiului lui Dumnezeu.

„Nu pe El, ci pe Baraba! Și Baraba era un tâlhar” (Ioan 18.40). Aceasta este tot ceea ce Ioan relatează despre acest favorit al poporului; și aceasta este destul. Dar în celelalte evanghelii auzim din belșug, că el era un „răzvrătitor” (Marcu 15.7), conducătorul unei bande care a săvârșit un omor (Luca 23.19), un „întemnițat vestit” (Matei 27.16), cu cea mai rea reputație. Numele lui – fiu al tatălui – sună ca o ironie diabolică, ca și cum satan voia să pună o caricatură în fața „unicului Fiu din partea Tatălui” (Ioan 1.14); și deoarece ei „aveau ca tată pe diavolul”, „făceau poftele tatălui lor” (Ioan 8.44). Și aici „lumea iubea ce era al ei” (Ioan 15.19). Astfel ei „au cerut să li se dăruiască un ucigaș” și „au tăgăduit înaintea lui Pilat pe Cel sfânt și Cel drept, când el se hotărâse să-I dea drumul” (Faptele Apostolilor 3.13,14).

Odată conduse în această direcție, valurile patimilor poporului au lovit sălbatic asupra Omului liniștit, Victima lor nevinovată. „Pilat le-a zis: ‚Dar ce să fac cu Isus, care se numește Hristos?’” (Matei 27.22) – Nefericit Pilat! Așa va ajunge oricine, care nu are putere să asculte de glasul de avertizare al conștiinței, curând să nu mai știe ce „trebuie să facă” cu revelarea dragostei și harului lui Dumnezeu! – „Dar ei au strigat, zicând: ‚Răstignește-L! Răstignește-L!’” (Luca 23.21). Atunci el mai face o încercare – destul de slabă pentru un om aflat într-o poziție de autoritate și responsabilitate deplină: „Dar Acesta ce rău a făcut? Eu n-am găsit nici o vină de moarte în El. Așa că, după ce-L voi pedepsi, Îi voi da drumul.” (Luca 23.22) Dar ceea ce mai era încă voință cinstită în acest om – cu siguranță nu era multă -, este spulberată acolo definitiv de furtuna patimilor dezlănțuite. „Ei au început să strige și mai tare” (Matei 27.23); „dar ei stăruiau, strigând în gura mare, cerând ca El să fie răstignit. Și strigătele lor și ale preoților celor mai de seamă au biruit” (Luca 23.23).

Iarși s-a atins un punct culminant în derularea evenimentelor, la care noi involuntar zăbovim cu sentimente de profundă rușinare. Această furie oarbă, această furtună dezlănțuită, aceste patimi sălbatice, nestăpânite – erau împotriva Unuia, pe care Dumnezeu L-a trimis pe pământul acesta pentru salvarea fiilor oamenilor pierduți. Nu avea El drepturi asupra viei Sale, asupra acestui popor? Cât de mult S-a ostenit El pentru el, și totul a fost zadarnic. „Mai avea pe singurul și preaiubitul Său Fiu; la urmă L-a trimis și pe El la ei. ‚Vor avea respect pentru Fiul Meu’, zicea El” (Marcu 12.6). Nu, ei nu au avut respect față de El, Cel care era revelarea desăvârșită a dragostei lui Dumnezeu; și ei nu s-au rușinat să se descopere pe ei înșiși în modul cel mai rușinos și mai nenorocit. Vai, ce este omul! Căci a fost așa cum s-a ajuns să se spună deseori – destul de nechibzuit: aceia, care ieri mai strigau „Osana!”, astăzi strigă: „Răstignește-l! Răstignește-l!” Dintr-un entuziasm arzând cu vâlvătaie s-a ajuns ca să zicem așa peste noapte la ura cea mai amară și la vrăjmășie de moarte.

Această schimbare radicală venită deodată nu avea un temei solid. Ce rău a făcut El? Pilat însuși pune această întrebare, și așa cum am văzut, cu siguranță nu superficial. De șapte ori mărturisește înaintea întregului popor acest deținător al puterii nedrept și brutal – păgânul înaintea poporului pământesc al lui Dumnezeu! – că Acela, pe care ei Îl acuză de infracțiune demnă de moarte, era nevinovat în ochii lui; și el s-ar fi putut referi nu numai la Irod, ci și la

soția lui și la trădător.²⁰ Astfel Pilat cedează înaintea lor. „Pilat a văzut că nu ajunge la nimic” – aceste cuvinte lasă să se vadă slăbiciunea morală a guvernatorului; „ci se face mai mare tulburare” (Matei 27.24) – aceasta dovedește din nou dragostea sa pentru onoare și pentru lume, teama de a pierde poziția lui înaltă; „Pilat a vrut să facă pe placul mulțimii” (Marcu 15.15) – aceasta arată dependența sa și teama lui de oameni. „Pilat a hotărât să li se împlinească cererea” (Luca 23.24).

Gestul de nevinovăție al guvernatorului dă naștere în cele din urmă la acel jurământ îngrozitor, care ne arată unde a dus satan pe poporul acesta. „Tot poporul a răspuns și a zis: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri”” (Matei 27.24,25). – Dumnezeu, care cunoaște toate cuvintele noastre și care ne ia pe cuvânt, în îndelunga Sa răbdare a mai acordat acestui popor o perioadă de încă 40 de ani, pentru ca apoi să exercite în sensul adevărat al cuvântului blestemul pe care și l-au ales singuri, la toți aceia care până atunci nu au crezut Evanghelia.²¹ Și astăzi încă poporul nefericit, orbit, poartă urmările acestui blestem (Matei 24.9 și versetele următoare) – până când judecățile necazului cel mare „vor sfârși timpul lui de suferință” (Isaia 40.2), și anume într-un fel îngrozitor care depășește orice imaginație.

„Atunci le-a eliberat pe Baraba” (Matei 27.26). – „Le-a eliberat pe cel care fusese aruncat în închisoare pentru răscoală și omor, pe care-l cereau ei, iar pe Isus L-a lăsat în voia lor.” (Luca 23.25).

²⁰ Dumnezeu, care de mai multe ori a intervenit cu o mărturie dată din cer pentru Fiul Său preaiubit, aici, în aceste ore și în această zi Se retrage – noi știm de ce. Însă El a purtat de grijă ca nevinovăția Fiului Său în timpul suferințelor și morții Sale să fie mărturisită mereu (de unsprezece ori) de către oameni (Iuda, Pilat, soția lui Pilat, tâlharul și sutașul) (Matei 27.4; Luca 3.4,14,15,22; Ioan 19.4,6; Matei 27.19,24; Luca 23.41,47).

²¹ Un milion de iudei au fost omorâți de către romani la distrugerea Ierusalimului în anul 70 după Hristos de către biruitori.

„Iată Omul!” (Matei 27.26-30; Marcu 15.15-19; Ioan 19.1-6)

În timp ce cătușele se desprind de pe mâinile ucigașului și răzvrătitului, Acela, pe care judecătorul suprem al țării tocmai în acțiunea solemnă L-a numit „nevinovat”, este dat în mâinile brutale ale ajutorilor de călăi, pentru ca ei să-L trateze în modul brutal obișnuit.

„Atunci Pilat a luat pe Isus și L-a biciuit” (Ioan 19.1). Pana evangheliștilor călăuzită de Duhul Sfânt năzuiește să relateze mai mult despre procedura inumană și dezonorantă, decât despre fapta în sine. „Plugarii au arat pe spinarea Mea, au tras brazde lungi pe ea” (Psalm 129.3)²². Faptul că Domnul, atunci când vestește patimile Sale, Se referă categoric la biciuire (Luca 18.33), este o dovadă în plus pentru noi (dacă într-adevăr avem nevoie de una), că în acest caz este vorba de o pedeapsă deosebită, de înjosire și în același timp de suferințe suplimentare.

Însă aceasta nu era de ajuns. După ce Domnul a fost tratat afară pe locul de judecată de poporul Său în modul cel mai umilitor, înăuntru în curte Îl aștepta o nouă batjocură și maltratare din partea soldaților păgâni (Marcu 15.16). „Atunci ostașii guvernatorului au dus pe Isus în pretoriu și au adunat toată cohorta în jurul Lui” (Matei 27.27). – De ce este omul în stare! El se află într-o luptă permanentă unul împotriva altuia, și deseori pare că cel mai plăcut pentru el este să pricinuiască durere celui alt, ca și cum totdeauna ar urmări numai să obțină satisfacție și amuzament pe seama altora. „Lucrările lor sunt lucrări ale nelegiurii”, spune Scriptura, „și în mâinile lor sunt fapte de violență. Picioarele lor aleargă spre rău și se grăbesc să verse sânge nevinovat; ... și-au făcut căile sucite: oricine umblă pe ele nu cunoaște pacea.” (Isaia 59.6 și versetele următoare).

Și Fiul lui Dumnezeu a avut parte de aceasta, atunci când El „a mers pe cărarea oamenilor”; căci ei nu au știut să facă nici o diferențiere între El și cei de seama lor, asupra cărora erau obișnuiți în astfel de momente să se năpustească cu îndrăzneală și fără milă. „L-au dezbrăcat de hainele Lui” (așa cum au făcut și mai înainte) „și L-au îmbrăcat cu o haină stacojie” (Matei 27.28,29), și la haina împăratească se adaugă cununa din spini și trestia ca sceptru. După aceea în chip fățarnic și-au plecat genunchii și spre batjocură L-au onorat cu cuvintele: „Plecăciune, Împăratul iudeilor! Și-I dădeau palme” (Ioan 19.3). Maltratările barbare din timpul nopții sunt repetate; soldații păgâni nu sunt cu nimic mai prejos de marii preoți și slujitorii lor, fără, după câte se pare, să fie conștienți cât de josnică și de lașă este fapta lor față de Unul, care nu numai era lipsit de apărare, ci de bună voie a renunțat la orice împotrivire.

Căci: Nu Și-a ridicat El mâna să Se apere? Nu a rostit El nici un cuvânt de putere? Nu era acum momentul să cheme „mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri” împotriva „întregii oștiri”? El, Cel care la începutul drumului Lui a dat dovada că un cuvânt scurt, rostit de gura Lui, a fost suficient să arunce la pământ supraputerea dușmanilor Săi, a renunțat la toate acestea. „El a suportat”, așa cum a spus cineva, „mai bine toate fără alinare, decât să greșească în ascultare față de Tatăl Său”. „S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte” (Filipeni 2.8). Răbdarea Lui și-a făcut „desăvârșit lucrarea” (Iacov 1.8); și așa cum El a fost

²² La capătul curelelor de biciuire se aflau bucăți de plumb sau chiar cârlige (ca cele de undiță) puternice. Deseori urmarea biciuirii era leșinarea și moartea. – Ni se spune, că biciuirea, în legătură cu răstignirea, se aplica numai în cazul crimelor deosebit de grave.

„Căpetenia credinței”, tot așa El a devenit și „Desăvârșitorul credinței”, care „pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea” (Evrei 12.2). Nimic altceva mai puțin decât lemnul blestemat era ținta; dar deja pe drumul într-acolo Domnul a mers de la o umilință la alta, indiferent dacă ne gândim la suferințele corporale sau la cele sufletești.

Știm pentru cine a făcut aceasta, și simțim adânc incapacitatea noastră de a ne așeza în toate acestea, așa cum a simțit El.

Chiar și sufletul deținătorului puterii păgân era convins de nevinovăția Deținutului său, dar el este, așa cum am văzut, fără putere, ca să acționeze conform acestei cunoașteri. El nu se putea reține de la o impresie adâncă, atunci când a privit pe Domnul stând neclintit în durerea Sa corporală și totuși plin de demnitate în înjosirea care I Se făcea. El a văzut totul, el a permis să se facă toate acestea; însă acum se întoarce și iese iarăși din casă.

Nu i s-a arătat lui aici din nou o posibilitate de ieșire din impas, nu se va mulțimi acum poporul cu cele petrecute? – „Și Pilat a ieșit iarăși afară și le-a zis: ‚Iată, vi-L aduc afară, ca să știți că nu găsesc nici o vină în El.’ Isus a ieșit deci afară, purtând cununa de spini și haina de purpură.” (Ioan 19.4,5).

„Vi-L aduc afară ...” – „Isus a ieșit deci afară ...” – Observăm noi cât de solemnă este vorbirea Cuvântului inspirat? – Ar fi suportat de bună voie vreunul din noi aceasta? Nu ne-ar fi prăbușit mai degrabă la podea amărăciunea pedepsei tocmai îndurată? Nu ne-am fi opus noi cu tot restul de putere pe cale de dispariție, ca să apărem înaintea ochilor mulțimii într-o așa stare de batjocură? Dar Domnul nu a făcut așa. El „a ieșit afară, purtând cununa de spini și haina de purpură”. Și așa Îl prezintă Pilat poporului, strigând: „Iată Omul!” (Ioan 19.5).

Am ajuns la una din scenele cele mai impresionante ale istoriei suferințelor Domnului nostru: „Iată Omul!” Era un Om, care sta acolo, dar nu era unul ca tine și ca mine.

Râuri de sânge au udat pământul, din momentul când păcatul l-a adus sub blestem, însă „modelele și umbrele” nu au înlăturat acest blestem, nu au putut schimba câtuși de puțin starea omului căzut de la Dumnezeu și nu au putut „îndepărta” nici măcar un singur păcat. „Căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să ridice păcatele” (Evrei 10.1-4), și cel sincer simțea aceasta: jertfele îi aminteau mereu ce a făcut și ceea ce el era înaintea lui Dumnezeu. Nici un drum nu l-a dus în paradisul păzit de „sabia învăpăiată care se îndrepta în toate direcțiile” (Geneza 3.24) și apoi dispărut de pe pământ, nici o punte nu era peste prăpastia adâncă dintre Dumnezeu și om, nu era nici o posibilitate să reînnoade legătura pierdută. Cu alte cuvinte: starea omului era lipsită de speranță, ajutorul putea veni numai din afară.

În acest context găsim cuvântul: „Iată-Mă, (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeu” (Evrei 10.7), aceasta înseamnă, să facă lucrarea răscumpărării veșnice, desăvârșite. În felul acesta a devenit „asemenea fraților Săi în toate” și a fost părtași „sângelui și cărnii” (Evrei 2.10 și versetele următoare); „S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor” (Filipeni 2.7), da, „într-o fire asemănătoare omului păcătos” (Romani 8.3)!

O, cin' destul Ți-a mulțumit

*Că-aici jos din mărire,
Cu chip de rob Tu ai venit,
Dezvăluind iubire?*

Dar a mai fost și o a doua smerire, în care El a coborât, după ce El a venit pe pământul acesta: mă refer la smerirea Sa până în moarte.

Căci ce primire I-a fost pregătită între aceia pentru a căror salvare El venise? Știm, căci L-am însoțit pe drumul Său la fiecare pas până aici, când L-am văzut înaintea noastră ca Acela care Și-a vărsat înlăuntrul Său înaintea lui Dumnezeu cu cuvinte emoționante: „Tu știi ce jignire, ce rușine și ce batjocură Mi se fac; toți vrăjmașii Mei sunt înaintea Ta. Disprețul mi-a frânt inima și sunt copleșit de apăsare.” (Psalm 69.19,20).

„Iată Omul!” – Despre acest Om s-a spus cu privire la popoarele pământului: „Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier și le vei sfărâma în bucăți ca pe vasele unui olar” (Psalm 2.9). Dar ce ținea El aici în mână? O trestie clătinând – nici măcar potrivită pentru a te rezema în ea -, ca să-L lovească în cap cu ea. (Ezechiel 29.6,7).

Când la sfârșitul necazului cel mare El va veni a doua oară pe pământul acesta, El Se va „îmbrăca cu măreție” și „încinge cu putere” (Psalm 93.1), cu „strălucire și măreție”, și pe haina Lui va purta scris un Nume: „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (Apocalipsa 19.16). Dar care era acum haina Lui? Mantaua murdară a unui soldat prezenta spre batjocură purpura, slava reală a Împăratului lui Israel a rămas ascunsă sub suferințele nespuse de mari.²³ Când lumea Îl va vedea din nou, atunci pe capul Lui vor fi „multe diademe” (Apocalipsa 19.12), da, „o coroană de aur curat” (Psalm 21.3). Aici însă coroana era, așa cum știm, din materialul care este dovada vizibilă a blestemului venit peste pământ (Geneza 3.17,18), și ni se amintește de cuvântul: „făcându-Se blestem pentru noi” (Galateni 3.13). – Cândva va ieși din gura Lui „o sabie ascuțită cu două tășuri” (Apocalipsa 19.15), însă aici El a rămas mut; cândva fața Lui va fi „ca soarele când strălucește în puterea lui” (Apocalipsa 1.16), aici fața Lui trebuia să trezească în fiecare, în care nu erau moarte toate simțămintele, rușine și groază: „atât de desfigurată Îi era fața și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de cea a fiilor oamenilor” (Isaia 42.14). Da, iată, Omul: „Om al durerii și obișnuit cu suferința, ca unul de la care îți întorceau fața; El era disprețuit și noi nu L-am băgat în seamă” (Isaia 53.3).

*Cu răni și spini pe frunte,
Tu, Doamne-ai suferit
Dureri nespuse de crunte
Și-ai fost batjocorit.
Cu ce-ai greșit Tu, Doamne,
Cu ce-ai fost vinovat,
De ai răbdat Tu crucea
Și moartea ai gustat?*

²³ În evanghelia după Matei 27.28 citim, tradus exact, despre o manta de culoare stacojie a unui soldat. În evanghelia după Marcu și după Ioan se spune „purpură”. Culoarea stacojie este culoarea sângelui, purpura este semnul demnității împărătești.

Ce răspuns primește Pilat? „Când L-au văzut preoții cei mai de seamă și slujitorii, au strigat, zicând: ‚Răstignește-L! Răstignește-L!’” (Ioan 19.6) Iarăși sunt conducătorii lui Israel și complicii lor, cei care înăbușă orice mișcare din popor. Însă Domnul a simțit în chip desăvârșit toate acestea. Aici s-a împlinit în mod deosebit cuvântul citat mereu din Psalmi: „Aștept compătimire, dar degeaba; aștept mângâietori, și nu găsesc nici unul” (Psalm 69.20).

„Iată Împăratul vostru!” (Ioan 19.6-16)

Pentru romanul Pilat situația a devenit total problematică. Altădată iudeii – în toate cazurile – erau purtătorii de cuvânt pentru fiecare concetățean al lor, pe care el urma să-l judece. Acum lucrurile stăteau invers. El intervine pentru nevinovăția Celui captiv, însă ei prin repetatul „Răstignește-L! Răstignește-L!” cer deținătorului puterii străin să judece pe Unul de-al lor! Batjocură plină de mânie față de acest popor nechibzuit, orbit, reiese din cuvintele lui Pilat: „Luați-L voi și răstigniți-L, căci eu nu găsesc nici o vină în El” – lor, cărora nu le era „îngăduit să omoare pe nimeni” (Ioan 18.31). Atunci iudeii au lăsat să le cadă masca fățarniciei acuzației lor politice: „Noi avem o lege și, după legea noastră, El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu.”

Fiul lui Dumnezeu? – Pentru prima dată este rostit acest cuvânt înaintea păgânului. „Când a auzit Pilat acest cuvânt, i-a fost și mai mare frică, a intrat iarăși în pretoriu și a zis lui Isus: „De unde ești Tu?”” Visul soției sale apare din nou înaintea sufletului lui. Înfrățirea plină de măreție a Martirului care stătea înaintea lui câștigă autoritate nouă asupra lui, așa cum asemănător vedem mai târziu la sutașul de sub cruce (Matei 27.54). – Să fie oare unul din zeii „făcut asemenea oamenilor și coborât la ei”? (Faptele Apostolilor 14.11). – Lucruri îngrozitoare au avut loc din pricina lui și cu tolerare din partea lui, laș se teme acum să meargă mai departe.

Înlăuntrul romanului este o luptă permanentă între frica superstițioasă și teama conștiinței, între frica de oameni și frica de adevăr. Dacă în inima lui ar fi locuit dragostea pentru adevăr, lui i s-ar fi oferit o ultimă ocazie să cadă cu fața la pământ înaintea Fiului lui Dumnezeu și să-L roage pentru o ieșire din toată încurcătura în care se afla! Dar el era „un om nehotărât și nestatornic în toate căile lui”; „cine se îndoiește seamănă cu valul mării, tulburat și aruncat de vânt încoace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul” (Iacov 1.6-8). Domnul tace și „nu i-a dat nici un răspuns”.

I-a lezat această tăcere mândria, sau printr-o insistență încurajatoare a sperat să aibă un ultim succes, o rezolvare a enigmei – „Pilat I-a zis: „Mie nu-mi vorbești? Nu știi că am putere să Te eliberez și am putere să Te răstignesc?” – Ce mare rătăcire! Nici amenințarea cea mai îngrozitoare și nici marea artă de convingere nu putea să-L sperie sau să-L rețină de pe drumul trasat, pe Acela care pe tot drumul Lui niciodată nu a arătat frică de oameni sau de moarte. Cel care sta aici înaintea lui era „Inițiatorul vieții” (Faptele Apostolilor 3.15); era Cel care a spus: „Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia, ci o dau de la Mine Însumi. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu” (Ioan 10.17,18). Solemn și totodată blând sună răspunsul Domnului: „N-ai avea nici o putere împotriva Mea, dacă nu ți-ar fi fost dată de sus. De aceea, cine Mă dă în mâinile Tale are un mai mare păcat.”

Sărmanul Pilat! Chiar dacă Dumnezeu i-a pus în mână „sabia împotriva Păstorului Său” (Zaharia 13.7) – cuțitul împotriva Fiului Său (Geneza 22.10) -, responsabilitatea lui a rămas în vigoare; dar cu siguranță „Judecătorul întregului pământ” „va face ce este drept” (Geneza 18.25). Harul sclipește printre judecată; și totuși: marele preot, care L-a dat în mâinile lui

Pilat, ca și acesta însuși – fiecare primește sentința dreaptă, care i se cuvine. Toate acestea pun în mare încurcătură pe guvernator; el nu vrea să se plece voinței acestui popor! Cuvintele: „De atunci, Pilat căuta să-L elibereze” ne arată o ultimă încercare în această direcție.

Aceasta este prea mult pentru popor; ei cunosc foarte bine pe asupritorul lor roman, ca să renunțe la joc! Se reîntorc la acuzația lor inițială și joacă ultima carte decisivă, pe care o țineau încă în mână: „Dar iudeii strigau, zicând: ‚Dacă eliberezi pe Omul Acesta, nu ești prieten al Cezarului. Oricine se face pe sine împărat se opune Cezarului.’”²⁴ Prin aceasta ei închid năvodul, prin aceea că prin calcule iscusite, urmărind pățimaș țelul lor, au prins tot mai mult pe guvernator: să pună în joc favoarea Cezarului, pentru aceasta nu era de acord acest bărbat. Și prin aceasta a venit încheierea tratativelor nedemne și nedrepte.

„Când a auzit Pilat aceste cuvinte, a scos afară pe Isus și a stat pe scaunul de judecător, în locul numit ‚Pardosit cu pietre’, iar evreiește ‚Gabata’.” Ceremonios ocupă locul judecătorului suprem, ca să rostească sentința; ceremonios notează și Duhul Sfânt locul, ziua și ora.²⁵

Așa cum omul încearcă cu plăcere să ascundă slăbiciunea sa înapoia cuvintelor ostile, tot așa și Pilat tratează poporul, față de care în realitate s-a supus cu desconsiderare demnă de dispreț: „Iată Împăratul vostru!” „Să răstignesc pe Împăratul vostru?” Iudeii, orbi față de acest dispreț, orbi și față de ceea ce ei înșiși spun și fac, răspund iarăși: N-avem împărat decât pe Cezarul.” Soldații Îl dezbracă pe Domnul de haina de purpură și Îl îmbracă cu hainele Lui. „Atunci L-a dat în mâinile lor, ca să fie răstignit.”

Aruncăm o scurtă privire în urmă. Pilat, poporul, Domnul – acestea sunt persoanele care acționează sau suferă în acest ceas al jocului satanic. Pilat, guvernatorul roman și păgân, era conștient într-o oarecare măsură de gravitatea momentului; niciodată el nu s-ar fi complicat așa de mult cu Captivul lui, dacă el nu ar fi fost atras în vraja acestei Persoane divine. Însă el iubea onoarea și favoarea din partea oamenilor și astfel nu a ajuns la nici o hotărâre în inima lui, până când nu a sosit timpul. Lui i se potrivește cuvântul Domnului: „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?” (Matei 16.26) Favoarea Cezarului, căreia el i-a sacrificat pe Domnul și sufletul propriu, a avut cel mult valoare pentru pământul acesta, dar și pe aceasta a pierdut-o după câțiva ani mai târziu.²⁶

Mai mare decât vina acestui bărbat nefericit este, așa cum am văzut, vina poporului iudeu. „Iată Împăratul vostru!”, a zis Pilat, și noi știm, că era așa. Răspunsul lor dat în ura oarbă este: „N-avem împărat decât pe Cezarul.” Niciodată nu ar fi fost gata să recunoască aceasta – dar în ura lor față de Dumnezeu și a Unsului Său au ajuns repede la această hotărâre. Ei „n-au vrut ca Acesta să împărătească peste ei” (Luca 19.14).

²⁴ Istoria îl descrie pe Cezarul Tiberius ca despot deosebit de barbar, care deseori cu o pasiune criminală animalică a lăsat să fie omorâți înaintea ochilor lui aceia care au nesocotit favoarea sa.

²⁵ Se presupune că Ioan folosește ca și noi socotirea timpului roman începând cu miezul nopții. Drept urmare „cam pe la ceasul al șaselea” corespunde aproximativ orei șase dimineața la noi. Ceilalți evangheliști folosesc socotirea timpului iudaic, care numără cele douăsprezece ore ale zilei începând cu ora șase dimineața. Drept urmare, de exemplu ora trei din Marcu 15.25 corespunde orei nouă dinaintea de miezul zilei.

²⁶ Așa cum relatează istoria, Pilat a căzut în anul 36 după Hristos în dizgrația Cezarului; viața lui se pare că s-a terminat prin sinucidere sau execuție capitală.

Deja în pustie Domnul a acuzat poporul acesta: „Până când nu va crede el în Mine, cu toate semnele pe care le fac în mijlocul lui?” (Numeri 14.11) – „În multe rânduri și în multe feluri” (Evrei 1.1) a vorbit Dumnezeu acestui popor prin proroci, „i-a trimis în fiecare zi, de dimineață” (Ieremia 7.25), dar „ei n-au vrut să asculte” (Isaia 28.12). Ei „nu au vrut să meargă pe căile Lui”, „nu au vrut să-I slujească” (Ieremia 2.20), „nu au vrut să ia seama la sunetul trâmbiței”. „La sfârșitul acestor zile” însă, ce vorbire solemnă în Fiul! Dar ei „nu au vrut să vină la El” (Ioan 5.40). Tatăl a pregătit fiilor Săi o masă de sărbătoare, dar „fiul mai mare”, o imagine a lui Israel, „nu a vrut să intre” (Luca 15.28). Ei „au stăruit în înșelătorie și nu au vrut să se întoarcă” (Ieremia 8.5). „Așa ai lucrat din tinerețea ta” (Ieremia 22.21); aceasta era „îndepărtarea permanentă” a acestui popor! Ce impresionante sunt în acest context cuvintele Domnului: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am dorit să strâng pe copiii tăi, cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!” (Matei 23.37) – El a vrut, și ei n-au vrut! Și dacă ei în împotrivirea lor „au luat o înfățișare mai tare decât stâncă” (Ieremia 5.3), El în dragostea Sa „Și-a făcut fața ca o cremene” (Isaia 50.7), pentru ca pentru început să salveze pe unii din acest popor și mai târziu, în viitor „tot Israelul” (Romani 11.26).

De aceea între cei doi, între Pilat și popor, se înalță ca pe o culme singuratică Persoana Domnului, a singurului Nevinovat în această acțiune de judecată. Nici o clipă El nu S-a plecat înaintea oamenilor – dar cu atât mai mult S-a plecat înaintea lui Dumnezeu, și de pe drumul dedicării pe deplin lui Dumnezeu s-a ridicat tot timpul „un miros bun” (Efeseni 5.2) plăcut lui Dumnezeu, chiar dacă drumul acesta conducea în moarte, da, în moarte pe cruce.

Afară din tabără

Pentru ceea ce tocmai am spus primim îndată o dovadă nouă, urmărind în continuare mai întâi relatarea din evanghelia după Ioan. „Au luat deci pe Isus și L-au dus să-L răstignească. Isus, ducându-Și crucea, a ajuns la locul zis al ‚Căpățânii’ ...” (Ioan 19.16,17). Au fost mulți care au stat liniștiți înaintea acestui verset admirând!

Foarte asemănător am citit deja: „Vi-L aduc afară ...” – „Isus a ieșit deci afară ...” (Ioan 19.4,5). Acolo era cununa de spini și haina de purpură, pe care El le purta, aici este crucea, lemnul blestemat.

Este iarăși evanghelia după Ioan care ne prezintă evenimentele în acest mod deosebit. Chiar dacă ar părea că oamenii sunt cei care acționează, Cuvântul adevărului spune: El ducea, și El a ieșit afară. El nu avea nevoie de nici o constrângere; în nici un moment nu vedem că puterea Lui scade sau energia Lui morală este zguduită câtuși de puțin. „Ducându-Și crucea a ieșit (traducere literală) la locul ...” – grandios peste toate și în puterea unei voințe devotată în totalitate lui Dumnezeu.

Toate acestea rămân pe deplin valabile, chiar dacă acum ne îndreptăm spre relatările celorlalte trei evanghelii (Matei 27.31,32; Marcu 15.20,21; Luca 23.26-32). „L-au dus afară ca să-L răstignească. Și au silit pe un trecător care se întorcea de la câmp, pe Simon din Cirena, tatăl lui Alexandru și al lui Ruf, ca să-I poarte crucea” (Marcu 15.20,21). Mulți au crezut că din această relatare pot deduce că semnele de epuizare la Domnul au determinat pe soldați să facă aceasta, sau chiar că El S-a prăbușit sub greutatea crucii. Însă Cuvântul lui Dumnezeu nu amintește nimic care ar putea să ne îndreptățască pentru o astfel de presupunere.

Dar s-ar putea reproșa, nu a suferit El ca om? Ba da! Ca Om desăvârșit a suferit într-o măsură desăvârșită; dar ce a suferit și cum a suferit, aceasta nu s-a văzut înaintea oamenilor, ci numai înaintea lui Dumnezeu, așa cum ne face cunoscut cuvântul profetic în multe feluri – în mod deosebit în Psalmi. El era „Dumnezeu revelat în carne”; însă noi nu putem înțelege taina acestei legături minunate, căci „nimeni nu cunoaște pe Fiul, afară de Tatăl” (Matei 11.27). Nouă nu ni se cuvine să privim în interiorul chivotului legământului; „oamenii din Bet-Șemeș” ne pot sluji ca atenționare (1 Samuel 6.19 și versetele următoare).

Simpla menționare a faptului că crucea a fost dată lui Simon s-o poarte ne arată mai degrabă că era uzual să se ia povara celui dus la locul de judecată – în mod obișnuit cu siguranță nimeni nu era în stare s-o poarte după biciuirea de care a avut loc anterior.²⁷

Rămâne pe deplin valabil: El Și-a dus crucea; și El ar fi dus-o până la capăt, dacă soldații nu ar fi avut plăcerea s-o pună pe umerii unui călător aflat întâmplător pe drum. Și gândește: după aceea El a purtat pe cruce o povară mult mai grea, povara vinei tale și a vinei mele, și nimeni nu era acolo, pe care ea ar fi putut să fie pusă!

²⁷ Vezi adnotarea nr. 22 din paragraful „Iată Omul!”.

Și abia a fost eliberat de această povară grea, și El S-a dus din nou să caute altele, de data aceasta poveri prețioase pentru El. Este vorba de toate oile pierdute, pe care El le caută, până le găsește, și pe care El apoi „le pune cu bucurie pe umerii Lui”, până când El „ajunge acasă” (Luca 15.4 și versetele următoare); da, așa cum este scris, El „va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui” (Isaia 40.11).

Sau tu, iubite cititor, în timp ce citești aceste rânduri te afli în încercări deosebite, suferi? Ți este povara prea grea? Gândește-te, că El poartă și această povară, conform cuvântului psalmistului: „Binecuvântat să fie Domnul, care zilnic ne poartă povara” (Psalm 68.19).

Și Omul Hristos Isus nu a purtat aici singur povara grea, ci cu siguranță a acționat în dependență desăvârșită după Cuvânt: „Aruncă-ți sarcina asupra Domnului și El te va sprijini! El nu va lăsa niciodată să se clatine cel drept” (Psalm 55.22).

Acolo unde răutatea omului s-a dezlănțuit sub călăuzirea lui satan asupra Fiului lui Dumnezeu, toți trebuie să i se alătore, chiar și Simon din Cirene,²⁸ cel străin de localitate și țară, total despărțit de evenimentele care au avut loc. Căci nu au fost mulți, care în zilele și orele acelea și-au îndeplinit sarcinile zilnice fără să fie atinși de cele ce se petreceau. El „se întorcea de la câmp”, da, el „trecea pe alături” (Marcu 15.21), nici măcar nu s-a oprit – cu adevărat, imaginea unui indiferent, care cu toate acestea trebuia să se alătore răutății căpeteniei lumii acesteia și a robilor săi. Ei „l-au găsit”, „au pus mâna pe el (sau: l-au prins)”, „l-au silit” și „i-au pus crucea în spinare ca s-o ducă după Isus”. În acest ultim act desigur vedem o onoare pentru el, și probabil prin toate acestea el a fost trezit din starea lui de indiferență față de Hristos – cel puțin putem presupune că cei doi fii ai lui numiți aici au fost cunoscuți mai târziu ca creștini.²⁹

„În urma lui Isus mergea o mare mulțime de popor și de femei, care se băteau în piept și plângeau după El” (Luca 23.26). Nu a făcut aceasta inima Lui să se bucure? Nu era aceasta „mila” pe care o aștepta? Nu! La o sărbătoare anterioară a Paștelui, pe când El era în Ierusalim, erau mulți care „au crezut în Numele Lui, văzând semnele pe care le făcea”; însă noi citim acolo, că El Însuși „nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți” (Ioan 2.23 și versetele următoare). Tot așa și aici El știa că erau numai sentimente omenești naturale, care au dat naștere la lacrimi la aceste femei.

Dar cu Israel acum se terminase totul, și ei aveau nevoie nu să Îl plângă pe El, ci „pe ei înșiși și pe copiii lor” (Luca 23.28-30). Va veni ziua când vor fi numite fericite acelea care niciodată nu au fost mamă, și care zadarnic vor căuta protecție de judecățile care vor veni asupra lor și asupra poporului lor.

Ce contrast între femeile acelea (Luca 8.2,3) „care-L însoțiseră din Galileea” (Luca 23.49) și aceste „fiice ale Ierusalimului”, care „se băteau în piept și plângeau după El”! (Luca 23.27) Dacă s-ar fi gândit puțin le-ar fi fost suficient să le determine să fugă de stricăciunea amenințătoare, așa cum au făcut surorile lor. „Căci”, spune Domnul, „dacă lemnului verde (aceasta înseamnă: Lui) îi fac ei aceste lucruri, ce va fi cu cel uscat?” (Luca 23.31). Din

²⁸ Cirene era situată în Libia (Africa de nord) (Faptele Apostolilor 2.10).

²⁹ Probabil și soția lui; Pavel scrie: „Salutați pe Ruf, cel ales în Domnul, și pe mama lui” (Romani 16.13).

tulpina lui Isai (Isaia 11.1), din „pământul uscat”, El „a crescut ca o mlădiță fragedă” (Isaia 53.2) ca „să aducă roadă”; trebuia ca El să fie recunoscut, în loc să fie plâns.

„Duceau și pe alți doi, făcători de rele, ca să fie omorâți împreună cu Isus” (Luca 23.32). Domnul a mers pe ultimul Său drum în această suită spre „locul zis al ,Căpățânii’, care în evreiește se numește ,Golgota’” (Ioan 19.17). Acest loc era în afara cetății; ca și la nașterea Sa, când „în casa de poposire nu era loc pentru ei” (Luca 2.7), așa cum pe drumul Său „n-avea unde-Și odihni capul” (Luca 9.58), tot așa la moartea Sa n-a fost suportat în cetatea sfântă. Așa cum în ziua ispășirii „țapul adus ca jertfă pentru păcat pentru popor” (Levitic 16.15,27), al cărui sânge era destinat să facă ispășire înapoia perdelei, „era scos afară din tabără”, pentru ca acolo să fie ars, tot așa și pe El L-au scos afară din tabăra lui Israel, și noi Îl vedem „suferind dincolo de poartă” (Evrei 13.11-13).

Răstignirea (Matei 27.33-38; Marcu 15.22-27; Luca 23.33-34; Ioan 19.17-24)

„Și au dus pe Isus la locul numit Golgota, care în traducere înseamnă ‚Locul Căpățâniei’” (Marcu 15.22). Nu are importanță pentru noi unde a fost locul acesta și din ce motiv el a purtat acest nume de groază.³⁰ Dar ceea ce a avut loc acolo, aceasta mișcă inima noastră și de aceea numele Golgota a primit un răsunet deosebit pentru toate timpurile. Acolo Fiul lui Dumnezeu a fost „înălțat de pe pământ” (Ioan 12.32,33), acolo El „pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea” (Evrei 12.2), acolo Hristos „a fost răstignit în slăbiciune” (2 Corinteni 13.4). Acolo a fost înfăptuită lucrarea mare, minunată, care constituie baza unei mântuirii desăvârșite pentru păcătos și a unei creații noi. Acolo a fost împlinit planul veșnic al lui Dumnezeu și sfințenia lui Dumnezeu și dragostea Sa au fost satisfăcute în măsură egală. Cine ar putea să exprime în puține cuvinte dimensiunea acestui eveniment! „Acum Fiul Omului a fost preamărit și Dumnezeu a fost preamărit în El. Dacă Dumnezeu a fost preamărit în El, și Dumnezeu Îl va preamări în Sine Însuși și-L va preamări îndată” (Ioan 13.31,32). Aceasta este ceea ce urma să aibă loc acum pe Golgota și în cele ce au urmat după aceea.

„Când au ajuns la un loc numit Golgota, care înseamnă: Locul Căpățâniei, I-au dat să bea vin amestecat cu fiere; dar când l-a gustat, n-a vrut să bea” (Matei 27.33,34). Chiar dacă Marcu vorbește aici despre „vin amestecat cu smirnă” (Marcu 15.23), cu siguranță este vorba de aceeași băutură, și anume despre băutura anestezieică, care se dădea celor ce urmau să fie executați capital, pentru a le calma durerile.³¹ Domnul a spus deja prin gura psalmistului: „Mi-au dat fiere de mâncare” (Psalm 69.21).

Faptul că Domnul mai întâi a gustat băutura, înainte s-o refuze (cu toate că El știa ce era), ne prezintă iarăși în chip impresionant natura Sa umană și smerirea Sa. Dar cu toate că El era Om și simțea durerea ca fiecare dintre noi, El a refuzat totuși să primească vreo alinare din partea oamenilor. „Dar El nu l-a luat” (Marcu 15.23) – El a refuzat băutura, pe care I-au oferit-o oamenii, ca să golească deplin conștient paharul amar, pe care L-a luat din mâna Tatălui.

„Și răstignindu-L” – cât de în treacăt amintește Cuvântul lui Dumnezeu procedura de răstignire însăși, fără să ne dea detalii despre fapta de disprețuit a omului. „Căci niște câini Mă înconjoară, o ceată de răufăcători dau târcoale împrejurul Meu; Mi-au străpuns mâinile și picioarele; aș putea să-Mi număr toate oasele ...” (Psalm 22.16,17), Se plânge Domnul înaintea lui Dumnezeu. Nu și-au amintit cărturarii de psalmul acesta, care cu o mie de ani mai înainte vorbea despre ceea ce făceau ei aici? „Pe Isus din Nazaret ... L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege” (Faptele Apostolilor 2.22,23). – „Voi L-ați omorât, atârându-L pe lemn” (Faptele Apostolilor 5.30; 10.39). Noi știm ce fel de lemn era acesta – „fiindcă este scris: ‚blestemat e oricine este atârnat pe lemn’” (Galateni 3.13; Deuteronom 21.23). El lemnul blestemat.

³⁰ Singurul lucru, pe care Scriptura îl spune, este, că el, chiar dacă era „în afara porții cetății”, era totuși „aproape de cetate”, și evident într-un loc cu multă circulație (Ioan 19.20).

³¹ Pentru aceasta se lua vin acru; pe de altă parte prin cuvântul „fier” nu este vorba de altceva decât de un amestec amar, așa cum este în cazul uleiului de mir.

Dar ce a făcut omul din „lemnul blestemat”! Cât de complet a uitat el că această cruce și Cel răstignit mărturiseau împotriva oamenilor! În loc de aceasta a făcut din ea un element al venerării idolatre, așa cum Israel „a adus tămâie” marelui model al acesteia, „șarpele de bronz, pe care l-a făcut Moise” (2 Împărați 18.4), „Nehuștan”, până când Ezechia „l-a tăiat în bucăți” și l-a scos din Templu.

Cu cât dezgust ar trebui credinciosul să se îndepărteze de ceea ce slujește numai cărnii și simțămintelor ei evlavioase!

Însă el se îndepărtează cu același dezgust și de lipsa de simțăminte, despre care noi găsim aici un exemplu îngrozitor. „După ce L-au răstignit, I-au împărțit hainele între ei, trăgând la sorți” (Matei 27.35). Posedarea unei haine, bucuria îmbogățirii fără efort sunt suficiente pentru a ține departe de aceste inimi reci toate impresiile rezultate din aceste evenimente – însă mai târziu vom vedea cum Duhul Sfânt era preocupat în mod deosebit să dea naștere la astfel de impresii în aceia care au fost prezenți, spre câștigul lor veșnic (Luca 23.40 și versetele următoare). Cu câtă scrupulozitate au procedat, „le-au făcut patru părți: câte o parte pentru fiecare ostaș” (Ioan 19.23), au tras chiar la sorți pentru hainele Sale – un sentiment al dreptății, nepotrivit într-un loc al nedreptății – și au constatat „ce să ia fiecare” (Marcu 15.24)! În aceeași lipsă de înțelegere a stăruit poporul; căci noi citim: „Mulțimea sta acolo și privea” (Luca 23.35,48), târguirea soldaților și Fiul Dumnezeului celui viu atârnat pe lemnul blestemat erau pentru ei nimic altceva decât un „spectacol”!

Ce erau toate acestea pentru Domnul, care atârna acolo între cer și pământ într-o stare chinuitoare! „Ei se uită la Mine și Mă privesc, își împart hainele Mele între ei și aruncă sorți pentru cămașa Mea” (Psalm 22.17,18) – „Părăsit de oameni” (Isaia 53.3) El atârna acolo, și acum încă singur și neînțeles, așa cum a fost pe tot drumul Său, „asemenea pelicanului în deșert, ca o cucuvea din locuri pustii ... ca vrabia singuratică pe un acoperiș” (Psalm 109.6,7)!

Și în ce înjosire totodată! Încă înainte să moară, moștenirea este deja împărțită, o moștenire care ne oferă dovada clară a sărăciei Lui totale. Chiar și cămașa prețioasă, care „n-avea nici o cusătură, ci era dintr-o singură țesătură de sus până jos” (Ioan 19.23), putea veni numai de la mâini pline de dragoste. Ce posedă El în lumea aceasta? El, Cel căruia Îi aparține „argintul și aurul” (Hagai 2.8) și „toate animalele de pe o mie de dealuri” (Psalm 50.10), a renunțat la toate acestea; nu avea nici măcar un statir, atunci când au venit „cei care strângeau darea pentru templu” (Matei 17.24). În mod justificat a scris apostolul corintenilor: „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8.9).

Toate acestea au avut loc „ca să se împlinescă Scriptura” (Ioan 19.24,28,36,37), așa cum găsim mereu notat în evanghelia după Ioan cu privire la ultimele ore de suferință ale Domnului. În toate acolo voia lui Dumnezeu, Tatăl, care se împlinește, este singura voie căreia Fiul S-a supus; și la această ocazie aici se adaugă: „Ostașii deci au făcut aceste lucruri”. Și ei, păgânii, a căror răutate și brutalitate părea că triumfă asupra tuturor, ca și asupra Domnului, erau totuși numai unelte în mâna lui Dumnezeu. – Cât de inutil a fost acolo, că „apoi au stat jos și-L păzeau”!

„Și I-au pus deasupra capului acuzația scrisă.” Care era conținutul ei? Fiecare din evangheliile ne relatează numai o parte din ea; dacă punem laolaltă aceste relatări, atunci găsim formularea: „Acesta este Isus, Nazarineanul, Împăratul iudeilor.” (Matei 27.37; Marcu 15.26; Luca 23.38; Ioan 19.19). – „Isus Nazarineanul”, acesta este Salvatorul venit în smerenie pe pământul acesta; „Împăratul iudeilor” – aceasta ne amintește de adevărata Lui maiestate, dar și de lepădarea Lui de către popor, precum și la slava Lui pe pământul acesta, acum încă viitoare, pe care El nu a găsit nimic altceva decât moartea pe cruce infamă.³²

„Deasupra Lui era o inscripție cu litere grecești, latinești și evreiești” (Luca 23.38). Dumnezeu a lăsat să se facă cunoscut de pe cruce în limba științei, în limba administrativă oficială și în limba religioasă, cele trei limbi internaționale cunoscute cel mai bine în vremea aceea, „pus deasupra capului Său”, vizibil pentru toți, ușor de înțeles de fiecare care trecea pe alături, drepturile legitime ale Fiului Său, care S-a smerit așa de mult aici – și prin aceasta și nechibzuința și îndrăzneala învinovățirii aduse Lui. Smerire și slavă totodată, aceasta este ceea ce credința recunoaște în Cel răstignit, și de asemenea și Pilat, împotrivor față de adevăr, este unealta în mâna lui Dumnezeu, ca să dea mărturie pentru adevăr.

„Mulți din iudei au citit această inscripție, pentru că locul unde fusese răstignit Isus era aproape de cetate. ... Preoții cei mai de seamă ai iudeilor au zis deci lui Pilat: „Nu scrie «Împăratul iudeilor», ci scrie că El a zis: «Eu sunt Împăratul iudeilor»” (Ioan 19.20,21). Marii preoți, temându-se de adevăr și foarte supărați de batjocura cuprinsă în această inscripție, sunt constrânși să se plece jugului roman, pe care tocmai l-au recunoscut (Ioan 19.15). „’Ce am scris, am scris’, a răspuns Pilat” (Ioan 19.22).

„Împreună cu El au fost răstigniți doi tâlhari: unul la dreapta și celălalt la stânga” (Matei 27.38). Însoțit în felul acesta El a ieșit din cetate (Luca 23.32), în această însoțire Îl vedem la cruce, pentru ca și cel mai orb să poată recunoaște ce loc a dat omul Aceluia care era Dumnezeu „binecuvântat în veci” (Romani 9.5). Și groapa Lui „a fost rânduită împreună cu cei răi, dar mormântul Lui a fost cu cel bogat” (Isaia 53.9; Matei 27.57 și versetele următoare). Însă atâta timp cât lui Dumnezeu I-a plăcut, cât era necesar pentru împlinirea planurilor Sale, omul a avut mână liberă, El, Cel nevinovat, „a fost pus în numărul celor fărădelege” (Isaia 53.12). În El trebuia să se îplinească ce era scris: „El a fost pus în numărul celor fărădelege” (Luca 22.37).

Aceasta este ceea ce noi vedem din partea omului pe Golgota, „unde L-au răstignit și împreună cu El alți doi: unul de o parte și altul de alta, iar Isus la mijloc”!

Ce contrast pentru timpul de după cruce și mormânt, când El ca „Cel întâi-născut dintre cei morți” vine în mijlocul alor Săi (Ioan 20.19) – un privilegiu, pe care noi îl posedăm și astăzi prin credință! (Matei 18.20) – Și când ai Săi vor fi luați în cer, ei Îl vor vedea ca „Miel în mijlocul scaunului de domnie și al celor patru făpturi vii și în mijlocul bătrânilor” și Îl vor preamării în adorare veșnică.

³² Unii consideră că inscripția ar fi fost diferită în cele trei limbi; Marcu ar reda pe scurt conținutul (motivul principal al acuzării), în timp ce ceilalți evangheliști ar cita fiecare una din cele trei inscripții. (Compară cu P. F. Regard: Die Überschrift am Kreuz.)

Și cu totul altfel va fi când El va veni a doua oară pe pământul acesta: atunci El va veni „în mijlocul zecilor de mii de sfinți ai Săi” (Iuda 14,15), nu în smerenie, ci în slavă, nu ca Miel, ci ca „Leul din seminția lui Iuda”, ca Cel care „a biruit”, nu ca să salveze, ci „ca să facă judecată împotriva tuturor și să încredințeze pe toți cei nelegiuți de toate faptele nelegiuite pe care le-au făcut în chip nelegiuit și de toate cuvintele tari pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuți”. Cum le va fi atunci acelor judecători și batjocoritori! Atunci nu făcătorii de rele, ci noi, răscumpărații Lui, Îl vom înconjura pe Domnul nostru scump și preaiubit!

„Tată, iartă-i!”

Nouă ne sunt relatate șapte cuvinte ale Domnului, pe care El le-a rostit la cruce. (Luca 23.34,43; Ioan 19.26,27); Matei 27.46; Marcu 15.34; Ioan 19.28,30; Luca 23.46). Noi nu putem să le încadrăm pe toate în timp în contextul evenimentelor și nici nu putem să recunoaștem la toate ordinea în care ele au fost rostite. Cât despre cuvântul cu care ne ocupăm acum, putem presupune că el a fost primul cuvânt pe care Domnul l-a strigat, și anume direct după ce L-au răstignit pe cruce.

„L-au răstignit ... Și Isus zicea: ‚Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!’” Ce rugăciune, ce cuvânt! Este unic în lume. Să ne gândim însă: nici un reproș și nici o acuzare nu auzim de la El la cruce, și nici un cuvânt de plângere până când „pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare”. Dacă acum El Își deschide gura, El o face într-un har nou, de neînțeles. Nici o izbucnire de mânie sfântă și dreaptă, nici un strigăt după răzbunare și după judecată divină – „Tată, iartă-i!”, acesta a fost ultimul Său răspuns la desfășurarea îngrozitoare a răutății omenești!

Ar fi fost ceva măreț în ochii noștri, dacă această rugăciune ar fi fost valabilă pentru soldații păgâni, pentru ajutoarele de călăi neștiutoare. Dar pentru poporul Său? Pentru aceia care după „Osana!” au lăsat să urmeze așa de repede acel „Răstignește-L!”, care a răsplătit multele binefaceri cu cea mai neagră nemulțumire?

Desigur, totul se terminase cu perioada de timp de până acum, și Israel ca popor nu a corespuns responsabilității sale; „în această zi” a lui (Luca 19.42) nu a cunoscut lucrurile care slujeau pentru pacea lui. Dacă ar fi rămas așa, atunci s-ar fi terminat pentru totdeauna cu Israel, și pentru el nu mai era nici un drum deschis spre inima lui Dumnezeu. Loviturile de ciocan la cruce au umplut măsura păcatului acestui popor; dar chiar dacă ei au făcut măsura să se reverse, în inima lui Dumnezeu era, ca în Hristos măsura harului Său să se „înmulțească și mai mult” (Romani 5.20). El „a fost pus în numărul celor fărădelege” – aceasta a fost ceea ce acest popor a făcut cu „Sfântul lui Israel”; dar El „a mijlocit pentru cei vinovați” (Isaia 53.12) – acesta a fost răspunsul minunat al Celui venit în har din cer; și răspunsul a venit imediat după loviturile de ciocan, cu care ei și-au atins țelul dorințelor lor.

„Iubiți pe vrăjmașii voștri și rugați-vă pentru cei care vă prigonesc” (Matei 5.44), a învățat Domnul atunci pe munte. Nici un cuvânt nu este așa de mult împotriva naturii omenești ca acesta! Însă El a spus drept despre Sine: „Eu sunt ceea ce de la început vă spun” (Ioan 8.25). Umblarea și învățătura erau la El în concordanță desăvârșită, inegalabilă. „Când suntem vorbiți de rău, ne rugăm” (1 Corinteni 4.13), a spus marele apostol și în privința aceasta L-a urmat pe Acela care „ne-a lăsat un exemplu, ca să călcăm pe urmele Lui”, prin aceea că El „când suferea, nu amenința” (1 Petru 2.21,23), ci într-un mod minunat de impresionant Se ruga pentru dușmanii Lui de moarte.

Asemenea Domnului, și Moise s-a rugat atunci pentru același popor, care l-a urmărit și pe el cu înflăcărare. Sfințenia Domnului i-ar fi nimicit, „dacă Moise, alesul Său, n-ar fi stat în spărtură înaintea Lui” (Psalm 106.23; Exod 32.30 și versetele următoare; Numeri 14.10 și versetele următoare). Mai târziu însă Dumnezeu nu a mai găsit între căpeteniile lui Israel nici

unul asemenea lui. Acuzând El spune: „Am căutat printre ei un om care să înalțe un zid și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea, pentru țară, ca să n-o distrug; dar n-am găsit nici unul.” (Ezechiel 13.,5; 22.30) Acum El l-a găsit în singurul Său Fiu.

„Tată, iartă-i!” – prin această intervenție înaintea Dumnezeului sfânt s-au păstrat relațiile poporului răzvrătit cu El cu privire la timpurile viitoare, și judecata amenințătoare justificată a fost amânată pentru un timp. Ce împlinire minunată a avut această rugăciune, atunci când Duhul Sfânt a coborât pe pământ! Primele capitole din cartea Faptele Apostolilor vorbesc despre aceasta, până în momentul când „cei tari la cerbice, necircumciși cu inima și cu urechile” (Faptele Apostolilor 7.51) din acest popor au trimis „omului de neam mare plecat într-o țară depărtată”, acesta este Domnul glorificat, ca să zicem așa, în Ștefan cel omorât cu pietre, mesajul: „Nu vrem ca Omul acesta să împărătească peste noi!” (Luca 19.12-14). – Însă noi știm, că încă și acum „Dumnezeu nu a lepădat pe poporul Său”. Și astăzi „este o rămășiță” în Israel, și cândva, după judecăți, „tot Israelul va fi mântuit” (Romani 11.1,5,26).

Dar pe cât de minunată este realitatea rugăciunii de mijlocire însăși, tot așa de minunată este și justificarea: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” – Cu siguranță noi am fi avut altă părere! Nu au acționat ei fiind deplin conștienți? Nu au cunoscut ei, cine era El? Nu au recunoscut ei public, ca acolo în parabolă: „Iată Moștenitorul; veniți să-L ucidem, ca moștenirea să fie a noastră!”? (Luca 20.14) Însă Domnul judecă altfel: „Ei nu știu ce fac.” – Harul era prezent și cuprindea pe toți cei care aparțineau acestui popor, cu „dragoste veșnică”, și de aceea și cu „bunătate permanentă” (Ieremia 31.3). Pe toți? Da: „Fraților, știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai marii voștri” (Faptele Apostolilor 3.17), lasă Domnul glorificat să li se spună prin apostolul Său. „Nici unul din mai-marii veacului acestuia” nu a cunoscut înțelepciunea lui Dumnezeu, spune Scriptura din același punct de vedere, „căci dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei” (1 Corinteni 2.7,8).

Desigur, și atunci când lucrarea puternică a Duhului Sfânt după Rusalii nu a putut să câștige inima acestui popor, când Ștefan s-a prăbușit sub loviturile pietrelor, cu toate că „fața lui li s-a arătat ca o față de înger”, cu toate că cuvintele lui „îi tăia pe inimă” (Faptele Apostolilor 6.15; 7.54), atunci nu mai putea fi vorba de neștiință, atunci trebuia să se vorbească de „păcat”; el „a strigat cu glas tare: „Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!”” (Faptele Apostolilor 7.60) – Cât de asemănătoare este această rugăciune cu aceea, și totuși, ce diferență gravă cu privire la stricăciunea tot mai multă spre care se îndrepta poporul iudeu!

„În timp ce Eu îi iubesc, ei Îmi sunt vrăjmași” (Psalm 109.4). De zece ori găsim în evanghelia după Luca pe Domnul în rugăciune ca Om dependent umblând pe acest pământ (Luca 3.21; 5.16; 6.12; 9.16,18,28,29; 11.1; 22.32,41,44), înainte ca drumul Său să ducă la cruce. Au fost câteva nopți în care El „a stăruit în rugăciune înaintea lui Dumnezeu”, și o dată citim că El „a doua zi dimineața, pe când era încă întuneric de tot” (Marcu 1.35) S-a sculat și a ieșit să Se roage. „Către Tine strig, Doamne, și rugăciunea Mea Te întâmpină dimineața” (Psalm 88.13). Știm că și în această ultimă dimineață îngrozitoare „rugăciunea Lui a întâmpinat pe Dumnezeu”, acolo în grădina Ghetsimani, când El „în luptă grea” a luat paharul din mâna Tatălui Său. „În toate zilele Te chem, Doamne, și Îmi întind mâinile spre Tine” (Psalm 88.9). Și așa cum a fost „în toate zilele”, tot așa a fost și în ultima zi a vieții Sale pe pământ plină de devotament: așa cum a fost primul cuvânt de pe cruce al Domnului, tot așa a fost și cel de la

mijloc și tot așa a fost și ultimul (dacă înțelegem bine ordinea) un strigăt din adâncul inimii îndreptat spre Dumnezeu.

*O, Doamne, ce mari suferinți
Ai îndurat la cruce,
Când Tu prin moarte-ai biruit
Pe cel ce moartea-aduce.*

*De Dumnezeu fiind părăsit
Și nici un om aproape,
Tu ai purtat – Ce chin cumplit! –
Povara de păcate.*

*Ce-ngrozitor s-au comportat
Cei ce-Ți doreau pierzarea!
Triumf! Tu viața Ta Ți-ai dat
Și-ai săvârșit lucrarea.*

*Prin Tine ne apropiem
De tron cu adorare.
Răscumpărare-n Tine-avem
Și-Ți aparținem Ție.*

Batjocuri până în moarte

Domnul atârna pe cruce în arșița soarelui din Orient sub privirile și batjocurile fără sfârșit ale vrăjmașilor Săi, într-o stare chinuitoare ce depășește puterea noastră de imaginație (Matei 27.39-44; Marcu 15.29-32; Luca 23.35-37).³³ La chinurile trupești se adaugă, nu mai puțin mari, chinurile sufletului Său sfânt cu simțăminte divine – până când în cele trei ore de întuneric în locul arșiței soarelui a otrăvii de moarte a armelor ascuțite din gura oamenilor a venit arșița de foc a judecății divine. „Sufletul Meu este între niște lei; stau culcat în mijlocul unor oameni care varsă flăcări, fii oamenilor ai căror dinți sunt sulițe și săgeți și a căror limbă este o sabie ascuțită” (Psalm 57.4). „O mulțime de tauri sunt împrejurul Meu, niște tauri puternici din Basan Mă înconjoară. Își deschid gura împotriva Mea, ca un leu care sfâșie și răcnește. Sunt vărsat ca apa și toate oasele Mi-au ieșit din încheieturi; inima Mi s-a făcut ca ceara și se topește înăuntrul Meu. Mi se usucă puterea ca un vas de lut și Mi se lipește limba de cerul gurii; M-ai adus în țărâna morții.” (Psalm 22.12-15) – Ce emoționantă este această descriere a suferințelor trupești și sufletești ale Domnului la cruce, venite din gura Sa sfântă!

Aceasta este tocmai ceea ce face ca batjocura și disprețul, care L-au lovit, să fie așa de condamnabile în ochii noștri, că ele, așa cum ele s-au revărsat mai înainte asupra lui Hristos legat, tot așa și acum nu sunt de stăvilit dinaintea Domnului răstignit. Pe lângă aceasta se pare că toți, cu excepția acelor puțin credincioși care „stăteau lângă crucea lui Isus” (Ioan 19.25), cei prezenți au contribuit la batjocuri: poporul, conducătorii, soldații și făcătorii de rele. Și nici măcar groaza celor trei ore de întuneric care au urmat nu a fost suficientă să le închidă gura (Matei 27.47,49).

Toată mulțimea poporului, care din cauza sărbătorii veniseră la Ierusalim din toate colțurile țării, au mers spre Golgota la „priveștiștea aceea” (Luca 23.48); dar fie că „stăteau acolo și priveau” sau treceau pe alături – „Omul dureri”, care atârna pe cruce, era ținta defăimării și batjocurii, a bătaii de joc și ocării. „Toți cei ce Mă văd își bat joc de Mine, își deschid gura, dau din cap” (Psalm 22.7). Cât de exact este Cuvântul lui Dumnezeu! Căci ceea ce stătea scris acolo, a avut loc acum: „Trecătorii își băteau joc de El, dădeau din cap, zicând: ,Tu, care distrugi templul și îl zidești la loc în trei zile, mântuiește-Te pe Tine Însuți!” (Matei 27.39,40). Acesta era același cuvânt, care deja în procedura de judecată nocturnă era subiectul mărturiei lor „false” și „neconcordante”. Ce cutezanță să-I atribuie din nou acest cuvânt, pe care El niciodată nu l-a rostit! Era cu adevărat așa: „Toată ziua ei Îmi sucesc cuvintele și toate gândurile lor sunt împotriva Mea spre rău” (Psalm 56.5). – „Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce!” – De la începutul activității Domnului aceasta era vorbirea aceluia (Matei 4.3,6) care acum lucra în slujitorii său în „fiii neascultării” (Efeseni 2.2).

„Și căpeteniile își băteau joc” împreună cu ei. – „Cei ce stau la poartă vorbesc de Mine.” (Psalm 69.12) – „Dar mulțimea aceasta, care nu știe legea, este blestemată!” (Ioan 7.49), au spus ei cândva despre ea cu o altă ocazie, dar acum ei se făceau una cu poporul desconsiderat

³³ În țările acelea nu este o trecere treptată de la iarnă spre vară, ca la noi, și în luna aprilie, când s-a sărbătorit Paștele, vara este toi. „Dacă deja iarna soarele nu lasă să i se îngrădească prea mult puterea”, așa scrie un cunoscător al Țării sfinte, „vara el stăpânește peste toate cu autoritate suverană.” Din Luca 23.45 știm că el strălucea.

așa de mult de ei. Desconsiderarea Domnului de către Pilat și Irod i-a făcut prieteni pe aceștia, și tot așa a fost cu poporul și conducătorii lui. Noi citim chiar: „Preoții cei mai de seamă împreună cu cărturarii și bătrânii își băteau și ei joc de El ...” (Matei 27.41) Ce contează dacă ei nu batjocoreau cu glas tare (căci își băteau joc de El „între ei” – Marcu 15.31) sau nu „dădeau din cap” public, ci numai „strâmbau din nas”, așa cum se spune literalmente? Josnicia este cu atât mai reprobabilă când ea se ascunde sub haina transparentă a formelor înfrumusețate.

„Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui!” (Matei 27.42), au zis ei. Nu cu mult timp înainte au încercat să-l omoare pe Lazăr, pe care El îl înviase dintre cei morți, fiind dovada clară că El „a salvat pe alții”, „căci din cauza lui mulți iudei plecau de la ei și credeau în Isus” (Ioan 12.11). Însă acum, când gândeau că au ajuns la ținta dorințelor lor, ei recunosc cu o sinceritate cinică, că El a salvat pe alții.

Și nu ar fi putut El să Se salveze pe Sine Însuși? Știm că așa era, și admirăm pe Acela care a renunțat la folosirea puterii Sale.

„Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui!” – ce cuvânt! Ca să poată salva pe alții, El n-a putut să Se salveze pe Sine Însuși! El știa că nu era o altă cale, ca să aducă pe omul sărman, adânc căzut, din nenorocirea păcatului la inima de Tată a lui Dumnezeu. Așa cum a spus robul acela de sub Lege: „Eu iubesc pe stăpânul meu, pe soția mea și pe copiii mei și nu vreau să fiu liber” (Exod 21.5) El nu a *vrut* să Se salveze; El nu a *putut* să Se salveze, dacă voia să te salveze pe tine și să mă salveze pe mine. El a venit „să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19.10), nu să caute ceva pentru Sine Însuși, ci „să slujească și să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți” (Marcu 10.45).

„Pe alții i-a mântuit, și pe Sine nu Se poate mântui! Hristosul, Împăratul lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, ca să vedem și să credem!” (Marcu 15.31,32). Aceasta a fost totdeauna vorbirea lor. „O generație vicleană și adulteră caută un semn” – de mai multe ori le-a spus – „dar nu i se va da alt semn, decât semnul prorocului Iona.” (Matei 12.38 și versetele următoare; Matei 16.1 și versetele următoare). Însă noi știm că nici semnul acesta nu le-a fost de ajuns; căci atunci când Fiul Omului a fost „trei zile și trei nopți în inima pământului” (aceasta înseamnă în mormânt), așa cum a fost atunci Iona „în pântecul peștelui celui mare”, atunci ei „au văzut și nu au crezut”; mai degrabă ei și-au căutat refugiu la mituire și minciună, prin aceea că au înșelat poporul iudeilor „până în zilele noastre” cu privire la adevărul recunoscut de ei înșiși despre învierea Sa. (Matei 28.11-15). – Cum stă Toma aici în această lumină! Domnul i-a zis: „Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut” (Ioan 20.29)

Cu privire la acești cărturari s-a împlinit cuvântul: „Veți privi cu ochii voștri și nu veți vedea” (Matei 13.14). Toată orbirea lor îngrozitoare devine vizibilă, atunci când citează un loc din Scriptură, fără să fie conștienți, că psalmistul îl pune în gura dușmanilor lui Israel: „S-a încrezut în Dumnezeu; să-L scape acum, dacă-L vrea pe El!” (Matei 27.43; Psalm 22.8) – „Parcă Mi se sfărâmă oasele, când Mă batjocoresc vrăjmașii Mei și-Mi zic toată ziua: „Unde este Dumnezeul Tău?”” (Psalm 42.10). Nimic nu ne poate reda mai bine sentimentele Celui disprețuit în felul acesta.

Măsura înjosirii devine plină, când acum și soldații păgâni și tâlharii răstigniți împreună cu El (Matei 27.44) urmează exemplul criminal al poporului și al conducătorilor lui. El însă, Domnul nostru preaiubit, a strigat în duhul Lui: „Doamne, ce mulți sunt vrăjmașii Mei! Ce mulțime se scoală împotriva Mea! Cât de mulți zic despre sufletul Meu: ‚Nu este nici o scăpare pentru El în Dumnezeu!’ Dar Tu, Doamne, Tu ești scut în jurul Meu; Tu ești slava Mea și Cel care Îmi înalți capul.” (Psalm 3.1-3) – „Stați liniștiți și să știți că Eu sunt Dumnezeu: Eu voi fi înălțat peste neamuri, Eu voi fi înălțat pe pământ.” (Psalm 46.10).

Tâlharul de pe cruce

„Tâlharii care erau răstigniți împreună cu El Îi aruncau aceleași batjocuri”, așa am citit. (Matei 27.44)

Ceea ce nu s-a mai petrecut vreodată pe pământul acesta, și anume, ca un condamnat la moarte să batjocorească pe un altul și aceasta chiar pe locul de judecată, aceasta a avut loc aici.

Starea proprie chinuitoare, suferințele trupului precum și acuzațiile conștiinței, ocară locului, pe care i-a adus pe cei doi vina lor grea: nimic din toate acestea nu au putut să închidă gura acestui tâlhar față de Acela care nevinovat atârna între ei, care niciodată nu le-a făcut ceva rău!

„Unul din tâlharii răstigniți Îl insulta, zicând: „Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine Însuși și mântuiește-ne și pe noi!” Dar celălalt, răspunzând, l-a înfruntat ...” (Luca 23.39-43). Ce minunat! În timp ce unul din cei doi dă pe față tot mai mult răutatea lui, trecând de la batjocuri la insulte, la celălalt intervine o schimbare totală, neașteptată! El „l-a înfruntat” pe tovarășul de pedeapsă – a renunțat la „părtașia cu lucrările neroditoare ale întunericului”, a acționat ca un „copil al luminii” (Efeseni 5.8,11) – Ce a dat naștere la această schimbare de gândire în acest tâlhar? Este numai o explicație: Dumnezeu a făcut în inima lui o lucrare liniștită, ascunsă, ca să smulgă în ultimul ceas un suflet vinovat din pierzarea care amenința, chinul veșnic.

Numai evanghelistul Luca ne relatează aceasta; el ne arată pe om în adâncimea răutății sale, dar și harul în desfășurarea lui deplină, demnă de adorare.

Căci aici nu putea interveni nici o faptă și nici o lucrare a omului. Desigur noi suntem responsabili să atragem atenția oamenilor din jurul nostru cu privire la starea lor pierdută și la mântuirea în Hristos – dar dacă Dumnezeu nu lucrează, atunci toată activitatea noastră nu are nici o valoare. Așa cum lucrarea *pentru* păcat este exclusiv lucrarea lui Dumnezeu (Efeseni 2.10), tot așa este și lucrarea *în* păcătos, și în strânsă legătură cu unica lucrare, lucrarea de pe Golgota, Cuvântul lui Dumnezeu ne arată aici, dacă avem voie să spunem așa, un exemplu model al celeilalte lucrări, a lucrării în suflet, în convertirea „tâlharului de pe cruce”.

„Dar celălalt, răspunzând, l-a înfruntat, zicând: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu care ești sub aceeași judecată?”” (Luca 23.40). Vedem aici simplu și clar primul rod prețios al acestei lucrări divine ascunse: rodul lui Dumnezeu. El, cel care cu puțin timp înainte însuși batjocorea, a considerat de neconceput că un om aflat înaintea morții nu se teme de Dumnezeu sfânt și Judecătorul veșnic, înaintea căruia amândoi vor trebui să stea în curând. Frica de Dumnezeu a pătruns în inima lui, și ea este, așa cum ne spune Cuvântul lui Dumnezeu, „începutul înțelepciunii” (Proverbe 1.7).

Căci această frică de Dumnezeu îl conduce în lumină divină pe cel atârnat pe cruce și dă naștere la două lucruri (care totdeauna au loc, dacă frica este adâncă și reală): el se condamnă pe sine și justifică pe Dumnezeu. La celălalt tâlhar găsim exact opusul; el crede că are dreptul

la mântuire și este plin de reproș față de Domnul: „Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine Însuși și mântuiește-ne și pe noi!” Dar acesta spune aici: „Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru cele ce-am făcut, dar Acesta n-a făcut nici un rău.” (Luca 23.41)

Omul face cu plăcere două greșeli: în loc să caute vina la sine o caută la alții sau chiar la Dumnezeu. Cât de mare este numărul acelor, care fac răspunzători pe alții pentru faptul că ei înșiși nu s-au căit! Însă problema vinovăției este o problemă între Dumnezeu și păcătosul însuși și în ziua judecății morții vor fi judecați înaintea tronului mare și alb, „fiecare după faptele lui” (Apocalipsa 20.13). Într-adevăr tâlharul l-a înfruntat pe însoțitorul lui (și prin aceasta l-a atenționat); „și tu”, spune el, dar apoi se include și pe sine și continuă: „pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru cele ce-am făcut.” Vedem aici o conștiință neconturbată de nimic și o inimă foarte sinceră; el își condamnă viața, simte că merită moartea, și astfel arată toate însușirile unei căințe sincere și adevărate.

„Îmi cunosc fărădelegile”, spune David, „și păcatul meu stă necurmat înaintea mea. Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuțit ... așa că vei fi îndreptățit în hotărârea Ta și curat în judecata Ta.” (Psalm 51.3,4) Un sentiment trezit de Dumnezeu cu privire la vina proprie exclude pe de altă parte acea nebunie, prin care Dumnezeu este acuzat, ca și cum El nu ar fi făcut ce trebuie. Tâlharul însă Îl îndreptățește pe Dumnezeu: „pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru cele ce-am făcut, dar Acesta n-a făcut nici un rău.” El s-a văzut în lumina lui Dumnezeu, dar aceeași lumină a căzut cu toată strălucirea pe Acela care atârna acolo pe cruce lângă el ca Mijlocitor între Dumnezeu și om (1 Timotei 2.4).

„Dar Acesta ...” – ce frumos! Crezând, tâlharul a recunoscut distanța între el și Domnul, cu toate că ochiul natural în momentul acesta nu putea să recunoască o astfel de distanță. Cu toate că Domnul atârna alături de el ca un condamnat, totuși el Îl vedea că nu are nici o vină. Și nu numai aceasta! „Acesta n-a făcut nici un rău”, aceasta era mult mai mult decât mărturiile lui Iuda, a lui Pilat și a tuturor celorlalți – a fost rezervat „tâlharului de pe cruce” să mărturisească toată desăvârșirea morală a Domnului.

Cum a știut harul să înmulțească lumina în sufletul tâlharului! Cu toate că slava Celui răstignit era ascunsă înapoia celei mai profunde smeriri, el l-a recunoscut ca Domn; cu toate că era numai o cunună de spini, pe care spre batjocură l-au apăsător pe cap, el l-a adresat ca Împăratului de drept al Împărăției (Luca 23.42). Cu toate că pe cruce nu mai exista nici o posibilitate de a scăpa de moarte, el a realizat că Domnul „va veni în Împărăția Sa”. – În ce timp scurt Duhul lui Dumnezeu a lucrat toate acestea în sufletul său!

Acestui Domn, „care n-a făcut nimic rău”, l-a adresat acum acest bărbat sărman, expus morții chinuitoare, ca Singurului căruia el l-a putea adresa în strâmtorarea lui. El „a zis lui Isus: „Adu-Ți aminte de mine, Doamne, când vei veni în Împărăția Ta!”” El voia salvarea, cu certitudine, dar nu pentru viața aceasta; și, învățat de Dumnezeu Însuși, a înțeles că el putea găsi această salvare numai la Salvator. El nu se roagă pentru alinarea chinurilor morții sale, pentru schimbarea situației sale (cu toate că el știa că Domnul ar putea s-o facă), el dorește numai un singur lucru, și anume, să fie acolo unde va fi Domnul Isus. „Adu-Ți aminte de mine” – cu hotărâre solemnă Cel răstignit adresează tâlharului mesajul Său. „Adevărat îți

spun că astăzi vei fi cu Mine în rai” (Luca 23.43) – „cu Mine!” Aceasta era ceea ce sărmanul tâlhar își dorea în strâmtorarea lui de păcat și moarte. Și, „astăzi”, în aceeași zi, și nu abia în viitor, stătea pregătit pentru el ceea ce el a cerut; știm că altfel dorința lui nici astăzi nu s-ar fi împlinit. Și nu Împărăția, ci paradisul, starea celor sfinți era ceea ce el trebuia să aibă parte – paradisul pierdut de om, paradisul lui Dumnezeu, pentru care Domnul Isus era pe cale să-i deschidă intrarea pentru el prin moartea Sa. Căci lucrarea harului de pe Golgota a introdus ceva nou, nu gloria Împărăției, ci partea mult mai minunată cu Isus în fericirea și desfătarea veșnică.

Dacă ar fi fost altceva și dacă Domnul ar fi cerut vreo faptă de la cel atârnat pe cruce, chiar și numai o singură faptă bună, chiar numai puțină roadă – atunci celui nenorocit nu i-ar mai fi rămas nimic decât să piardă orice speranță.

Vedem aici ce este îndreptățirea prin credință, prin harul divin desăvârșit, liber, necondiționat! „Astăzi vei fi cu Mine în rai.” Acesta era un răspuns „nespus mai mult decât cerem sau gândim noi”, un răspuns „al dragostei lui Hristos, care întrece orice cunoștință” (Efeseni 3.19,20). El nu a intrat singur în paradis, și noi, toți cei care suntem mântuiți, vom întâlni acolo sus pe tâlharul de pe cruce printre ceata nenumărabilă a celor răscumparați.

Dar acolo pe Golgota stătea și o a treia cruce. Ce cu totul alt drum a mers tâlharul al doilea! El este acum în chinuri, „căci n-a găsit loc pentru pocăință” (Evrei 12.17), și partea lui veșnică va fi în iazul cu foc și pucioasă. El „s-a înșelat singur” (Ieremia 42.20); căci „cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2.3).

„Iată mama ta!”

„Lângă crucea lui Isus stăteau mama Lui și sora mamei Lui, Maria, soția lui Clopa, și Maria Magdalena.” (Ioan 19.25-27) – Ce loc plăcut ocupă aici femeia înaintea Omului al doilea, după ce ea odinioară a devenit o cursă pentru primul om!

Ele „L-au urmat” deja în Galileea (Marcu 15.41) și Îi „slujeau cu averile lor” (Luca 8.2,3); și multe altele li s-au alăturat în drumul Lui spre Ierusalim.

Le reîntâlnim și după aceea: ele „stăteau în fața mormântului” (Matei 27.61), „se uitau unde-L puneau” (Marcu 15.47), „au văzut mormântul și cum a fost pus trupul Lui” (Luca 23.55,56); după aceea au cumpărat și pregătit „miresme ca să vină să-L ungă” (Marcu 16.1), întrerupte numai de sabat în activitatea lor plină de dragoste. Au venit „la sfârșitul zilei de sabat, când începea să se lumineze înspre ziua dintâi a săptămânii” (Matei 28.1 și versetele următoare) și duminica „dis-de-diminează” (Marcu 16.9,10; Luca 24.1 și versetele următoare), da, „pe când era încă întuneric” (Ioan 20.1 și versetele următoare), la mormânt și astfel au devenit primii martori ai mormântului gol precum și aducătoarele mesajului Celui înviat, care li S-a arătat mai întâi lor! Și aici le vedem ca martori a ceea ce s-a petrecut la cruce, cele mai multe „stăteau departe, privind” (Luca 23.49; Matei 27.55), dar unele dintre ele, cel puțin temporal, în imediata apropiere (Ioan 19.25). Desigur ele ca femei aveau mai puțin să se teamă decât uceniciei; dar cu toate acestea rămâne valabil că simpatia adevărată și dăruirea reală față de Domnul lor le-a condus în locul acesta. – Ce plăcut și frumos, cum merge la inimă comportarea lor!

Însă în aceste versete este vorba de mama lui Isus. – Ce multitudine de gânduri ne cuprind la studiul meditativ al acestei scene! Soția dulgherului trăind în condiții modeste în Nazaret, cetatea disprețuită din Galileea, este „mama Lui” și El este „Fiul ei!” Cât de mult S-a smerit El Însuși! (Filipeni 2.7) Cât de mult ni se amintește aici iarăși de natura Sa umană, de coborârea Sa la nivelul nostru! „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie!” (Galateni 4.4).

Însă această realitate minunată, tainică, nu era de ajuns pentru carnea religioasă; privirile a mii de creștini din toate timpurile, așa cum știm, s-au îndreptat de la Fiul spre mamă, prin aceea că i s-a adus venerație, fără să se țină seama că în Cuvântul lui Dumnezeu nu găsim nici cea mai mică bază pentru aceasta.

Într-adevăr ea este numită de îngerul Gabriel ca fiind una „căreia i s-a făcut mare har” și este „binecuvântată între femei”; și noi înțelegem de asemenea și că Elisabeta o numește „fericită”, da, că „toate generațiile” o vor numi fericită (Luca 1.28,45,48). Însă magii din Orient adoră Copilul și nu pe mamă (Matei 2.11); Simion a binecuvântat numai pe părinții Lui, în timp ce el nu a îndrăznit să întâmpine în felul acesta pe Copil (Luca 2.34). „Dar fără îndoială, cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare” (Evrei 7.7).

Și ce reverență a umplut inima Mariei cu privire la privilegiul de care a avut parte, să fie mama Domnului! Aceasta o arată deja cântarea ei de laudă, cum rezultă și din răspunsul ei dat îngerului (Luca 1.38,46 și versetele următoare). Înțelegerea ei era mică, și ea „se mira de cele

ce se spuneau despre El” (Luca 2.33,50), dar citim despre ea: „Maria păstra toate cuvintele acelea și se gândea la ele în inima ei.” (Luca 2.19,51) Cu totul asemănător a fost când El a început slujirea Sa: cu toate că ea înțelegea foarte puțin drumul Său, totuși cuvintele ei rostite la nunta din Cana (Ioan 2.3,5) dovedesc că ea era conștientă cu cine avea a face.

Cu excepția a două cazuri (Matei 12.47; 13.55) mama Domnului nu mai este amintită până la textul nostru. Ea trece pe planul secund, așa cum în mod necesar devotamentul Domnului față de slujba Sa trebuia să lase relațiile Sale naturale cu mama Sa și cu poporul Său să treacă pe planul secund. „Oare nu știați că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu” (Luca 2.49)³⁴, a spus deja băiatul Isus părinților Lui. Și când era pe cale „să iese din casă”, aceasta este, să Se îndepărteze de Israel, auzim de la El: „Cine este mama Mea și cine sunt frații Mei?” (Matei 12.48-13.1) Aproape ciudat ni se pare, când la nunta din Cana El spune mamei Sale: „Femeie, ce am Eu a face cu tine?” (Ioan 2.4) – Nu venise încă ceasul să reveleze lui Israel gloria Sa și să transforme apa necazului poporului Său în vinul bucuriei.

Și acum? Așa cum a fost pe tot drumul, așa cum atunci o zi întreagă mama „a căutat cu mare îngrijorare” (Luca 2.43 și versetele următoare, 35) pe băiatul de doisprezece ani, tot așa acum trebuia să se împlinească cuvântul lui Simion adresat ei: „Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie.” Căci acum, la cruce, era vorba de desfacerea pentru totdeauna a legăturilor naturale care Îl țineau, pe El, Cel venit în carne, până în momentul acesta legat cu pământul.

„Când a văzut Isus pe mama Sa și lângă ea stând ucenicul pe care-l iubea, a zis mamei Sale: „Femeie, iată fiul tău!” Apoi a zis ucenicului: „Iată mama ta!”” (Ioan 19.25-27). În momentul în care mama Sa trebuia să-L piardă, El i-a dat un alt fiu în ucenicul, cu care Îl unea cea mai intimă legătură, căruia ea putea să-i dovedească dragostea și purtarea ei de grijă, și totodată i-a dat și un îngrijitor. Căci Domnul Isus a avut totdeauna o inimă pentru cei singuratici și suferinzi – și are și astăzi încă. „Nu plânge!”, a spus El „cuprins de milă” acelei femei înaintea porților cetății Nain, al cărei singur fiu era dus la mormânt; și El a atins sicriul și i-a dat iarăși pe fiul ei (Luca 7.12 și versetele următoare). Ce mult a însemnat aceasta pentru această văduvă!

Dar ce trebuie să fi însemnat pentru această mamă aici sub cruce să aibă parte de o astfel de dragoste și o astfel de înțelegere de la Cel ce atârna pe cruce în suferințe grele, de la Fiul lui Dumnezeu!

Ce privire în inima totdeauna plină de dragoste a Domnului ne oferă aceste informații ale Cuvântului inspirat! – „Ei nu știu ce fac” – așa a fost sentința, cum am văzut, a bunătății și îndelungii Lui răbdări față de vrăjmașii Lui. „Astăzi vei fi cu Mine în rai!” – Cu aceste cuvinte El a deschis în har unui păcătos pocăit porțile spre viața veșnică. Și prin faptul că acum, stând deasupra tuturor celor care se petreceau cu El la cruce, Se gândeste la mama Lui care rămânea în urmă, El ne revelează inima Sa plină de cea mai gingașă dragoste și purtare de grijă.

³⁴ Textual se spune: „în lucrurile sau treburile Tatălui Meu?” – Nu este vorba de templu, așa cum uneori se presupune.

Nu este așa, cum noi probabil am putea gândi, că sentimentele și simțămintele omenești Îi erau străine, chiar dacă în devotamentul Lui față de Dumnezeu a acordat locul cuvenit acestor simțăminte.

Putea să fie altfel? El era Dumnezeu adevărat și Om adevărat, și ambele într-o unire desăvârșită, unică în felul ei. Pe cât de tainică și de neînțeles este și rămâne aceasta pentru noi, pe atât de măreț este pe de altă parte respectul nostru și admirația noastră față de El, cu atât mai mult cu cât lăsăm să lucreze asupra noastră.

„Iată mama ta!” – Ce trebuie să fi fost aceasta și pentru ucenic, să fie onorat cu o astfel de misiune și o astfel de încredere! Știm că este însuși scriitorul evangheliei, care niciodată nu își numește numele, dar de mai multe ori spune „ucenicul, pe care-l iubea Isus” (Ioan 21.24; 13.23; 19.26; 20.2; 21.7,20). El nu vorbește despre dragostea lui pentru Domnul; nu despre ceea ce era el și ce făcea el, ci dragostea nespus de mare și de nepătruns a Domnului său era pentru el mai presus de tot ceea ce el știa să relateze despre sine. Exact așa cum el în prima sa epistolă ne vorbește despre dragostea lui Dumnezeu: „În aceasta este dragostea, nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci că El ne-a iubit pe noi ... Noi iubim pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4.10,19).

Ne poate uimi că o astfel de dragoste, care umplea inima Lui, a exercitat și o influență deosebită asupra vieții ucenicului? La ultima cină el ocupă locul cel mai apropiat de Domnul, da, noi îl vedem „stând la pieptul lui Isus” (Ioan 13.23,25; 21.20). El este singurul aici care a urmat pe Domnul său preaiubit până sub cruce, în timp ce ceilalți s-au făcut de rușine, și de asemenea îl vedem că este primul la mormântul gol (Ioan 20.2,4,8). La Marea Tiberiadei el este primul care recunoaște pe Domnul (Ioan 21.7), și începând de acolo și până la sfârșitul cărții nu îl mai vedem plecând de lângă Cel înviat.

Pentru o astfel de inimă, care stă în felul acesta în savurarea dragostei Lui, Domnul va găsi totdeauna ocazii noi ca să-i arate dragostea Sa. „Ucenicul, pe care-l iubea Isus” este primul la acea cină care a primit din gura Domnului informația pe care inimile tuturor celorlalți voiau s-o aibă (Ioan 13.25,26). El a primit și – acolo la Marea Tiberiadei – o slujbă deosebită (Ioan 21.22 și versetele următoare), și în pasajul cu care ne ocupăm, Domnul îl onorează cu o încredere deosebită: „Femeie, iată fiul tău!” – „Iată mama ta!” – În relațiile naturale, pe care Domnul le-a avut în timpul drumului Său pe pământ, ucenicul acesta trebuia să ocupe locul Lui. Ce moștenire prețioasă, personală a Domnului său preaiubit! „Și, din ceasul acela, ucenicul a luat-o la el acasă.” (Ioan 19.27) Putea să fie altfel? Putea să mai fie vreo cumpănire în inima ucenicului iubit?

Lăsăm pe seama cititorului să tragă concluzia din aceasta pentru aplicarea practică în viața lui.

„Iată, Mielul lui Dumnezeu!”

„Iată, Omul” – așa a prezentat Pilat poporului pe Domnul, atunci când inima acestui păgân a fost lovită prin privirea „Omului durerii” suferind pe nedrept. Și inimile noastre au fost mult mai mișcate, când noi – în pasajele de până aici – am urmărit drumul Său spre cruce și L-am privit în suferințele Sale pricinuite de mâna omului.

„De la ceasul al șaselea ...” – Așa și asemănător inițiază primele două evanghelii, clar de recunoscut, o perioadă nouă (Matei 27.45-47; Marcu 15.33-35; Luca 23.44,45a), în care suferința Domnului provocată de mâna omului rămâne total în urma a ceea ce El a suferit din partea lui Dumnezeu, ceea ce El trebuia să sufere, dacă trebuia să aibă loc o „ispășire pentru păcatele noastre”, „și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2.2). Aici, cu privire la aceste ultime ceasuri, credința exclamă împreună cu Ioan Botezătorul un alt „Iată!”:

„Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1.29,36).

„Era cam pe la ceasul al șaselea. Și s-a făcut întuneric peste toată țara până la ceasul al nouălea. Soarele s-a întunecat” (Luca 23.44,45a)³⁵ De ce cerul și-a acoperit fața? De ce soarele – la mijlocul zilei – și-a pierdut strălucirea? Era un semn exterior pentru faptul că acum tot ce înconjură pe Domnul, cu ceea ce El a avut a face până acum, s-a retras; ceea ce avea loc acum în aceste ultime ore, era o chestiune numai între El și Dumnezeu.

Cum ar fi putut creația să privească adâncimea suferințelor în care S-a coborât Creatorul? I se cuvenea ei o altă haină având în vedere „întunecimile” (Psalm 88.6) care înconjurau sufletul Aceluia care a chemat creația la existență (Evrei 7.2)? Și nouă ni se cuvine ca într-o reținere și teamă sfântă să ne retragem, și în veșnicie nu vom putea pătrunde taina a ceea ce se petrecea aici în sufletul Domnului.

La aceasta se adaugă și faptul că Duhul Sfânt ne relatează puțin despre cele trei ore. Cum ar fi putut El să ne descrie munca sufletului Său sfânt, atunci când El S-a dat ca „jertfă pentru vină”? Cum ar fi putut El să ne facă cunoscut ce însemna atunci când El „Și-a vărsat sufletul în moarte”, când L-a cuprins „frica și judecata”, când El „a fost șters de pe pământul celor vii” (Isaia 53.8,10,12), când El a fost „întins printre cei morți” (Psalm 88.5) și „adus în țărâna morții” (Psalm 22.15)?

*Vina noastră-ai ispășit-o,
Când de moarte-nconjurat,
Liniștit și în tăcere,
Ai purtat ce-am meritat.*

Este așa cum spune poetul. Și aici „El nu Și-a deschis gura” (Isaia 53.7). Nu auzim nici o plângere a Celui care suferea așa de mult, buzele Lui au rămas mute, până când în cele din

³⁵ Aceasta era urmarea – bineînțeles -, nu cauza întunericului, care desigur purta un caracter supranatural. O eclipsă de soare este posibilă numai la lună nouă; paștele (în ziua a 14-a Nisan) cădea însă în timpul de lună plină, deoarece lunile iudaice începeau cu luna nouă.

urmă s-au deschis „pe la ceasul al nouălea” să dea mărturie „cu glas tare” despre ceea ce suferea.

„Pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare ...” (Matei 27.46) – Până în momentul acela nu auzim nici un strigăt, nici pe cruce și nici înainte, pe drumul Său de suferințe. Calm și liniștit a mers pe acest drum până când acolo sus pe lemnul blestemului a rostit cuvinte de dragoste și har către ucenicul pe care Îl iubea, către mama Sa și către unul din tâlhari. Aici însă un strigăt cu glas tare – o dovadă, că mai era încă o prăpastie mult mai adâncă a suferinței, în care piciorul Lui a coborât abia acum în ceasul acesta. „Nu este nimic pentru voi, care treceți pe această cale? Priviți și vedeți dacă este vreo durere ca durerea Mea ...” (Plângerile lui Ieremia 1.12). – Acest cuvânt se poate aplica la El în sensul lui cel mai profund, aici, „în ziua mâniei” lui Dumnezeu.

Și acest al patrulea cuvânt de pe cruce (după cum presupunem noi) se deosebește total, în ce privește natura și conținutul lui, de celelalte cuvinte. „Eli, Eli ...!”³⁶ „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu ...” – Când mai înainte am auzit din gura Lui o adresare la Tatăl în felul acesta?

„Te laud, Tată” (Matei 11.25), a strigat El, atunci când lepădarea din partea poporului a devenit ocazia pentru o nouă desfășurare a harului divin. „Tată”, „sfinte Tată”, „neprihănitule Tată” (Ioan 17.1,11,25), așa Îl numește El în rugăciunea Sa. „Tatăl Meu” (Matei 26.39,42), „Ava, Tată” (Marcu 14.36) au venit de pe buzele Lui chiar și în grădina Ghetsimani, atunci când a luat paharul suferințelor din mâna Tatălui. Ce părtașie intimă, netulburată nici măcar de cea mai ușoară adiere! Și: „Tată, iartă-i ...” (Luca 23.34), S-a rugat fiind încă pe cruce – o dovadă pe deplin suficientă pentru noi că El nu a fost, așa cum gândesc mulți, purtătorul păcatelor deja înainte de cele trei ore de întuneric. Cine gândește că El a fost purtătorul păcatelor înainte de aceste trei ore de întuneric, acela nu a înțeles ce este păcatul în ochii lui Dumnezeu, și diminuează, cu siguranță fără să vrea, suferințele ispășitoare ale Mântuitorului.

Căci ce schimbare a intervenit, trebuia să intervină, atunci când era vorba de aceste suferințe! „Pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare, zicând: ... Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” - Că El era „părăsit de oameni” (Isaia 53.3), că El a mers permanent, așa zice în crescândă singurătate pe drumul Său pe acest pământ, până când în cele din urmă „toți au găsit o pricină de poticnire” (Matei 26.31) în El și L-au lăsat singur, aceasta nu ne miră. Era din cauza credințioșiei și devotamentului Său față de Dumnezeu în mijlocul unui neam necurat și vrăjmaș față de Dumnezeu. Însă aici era Dumnezeu, Cel care L-a părăsit, pe El, care „n-a făcut păcat” (1 Petru 2.22), da, „n-a cunoscut păcat” (2 Corinteni 5.21).

Însă numai pe departe intuim ce a fost pentru Dumnezeu să-Și ascundă fața de Acela care era adevărata jertfă de ardere de tot, care venise să facă voia Lui și pe care a împlinit-o în chip desăvârșit (Evrei 10.9; Psalm 40.9). Nu s-a spus în timpul scurs până atunci, cu privire la

³⁶ Folosirea cuvântului în limba ebraică, care, după câte știm, nu era obișnuită la Domnul, ar putea sprijini gândul că El în durerea trupească și sufletească Și-a căutat refugiul în cuvintele psalmistului. Dar cum putea să fie așa! Cum putea David să rostească astfel de cuvinte cu privire la sine însuși? Adevărul este mai degrabă, că în psalmul acesta și în alți psalmi avem o revelație profetică a ceea ce s-a petrecut o mie de ani mai târziu.

Tatăl și Fiul³⁷, așa cum citim în istorisirea despre jertfirea lui Isaac: „Au mers amândoi împreună înainte”? Desigur acolo, când Avraam a luat pe fiul său, „pe singurul său fiu, pe care-l iubea”, ca să-l jertfească pe muntele Moria, Dumnezeu nu i-a permis: „Avraame! Avraame! ... Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic.” (Geneza 12.6,8-12) Aici însă Dumnezeu nu a intervenit, și nu a venit nici un înger să poruncească încetarea, sau să întărească pe Domnul, ca în noaptea când El era „în luptă grea” (Luca 22.43). Aici Dumnezeu S-a întors de la El, aici El trebuia s-o facă, da, noi citim: - o taină veșnic de nepătruns! – „Domnului I-a plăcut să-L zdrobească; L-a supus suferinței” (Isaia 53.10).

Însă aceasta era tocmai ceea ce pentru Domnul făcea „munca sufletului Lui” să fie nesfârșit de mare, „să se topească ochiul de suferință” – că era „Dumnezeul Său”, Cel care L-a părăsit. „M-ai aruncat în groapa cea mai de jos, în întunecimi, în adâncuri. Mâna Ta Mă apasă și Mă năpădești cu toate valurile Tale.” „Spaimete Sale” erau cele care „L-au distrus”, „mânia Lui aprinsă” a trecut peste El (Psalm 88.6-16) – „O mulțime de tauri” și „tauri puternici din Basan” L-au înconjurat; de asemenea și durerile corporale și tratamentul înjositor al acelei „cete de răufăcători” (Psalm 22.12,16).

Toate au fost simțite de El, așa cum am văzut, în adâncul inimii; și totuși, ce erau acestea față de chinul nespus de mare al acestor ceasuri! „Dar Tu, Doamne, nu Te depărta! Tu, tăria Mea, grăbește-Te să-Mi ajuți!” (Psalm 22.19).

Părinții „au strigat” către Dumnezeu, ei „s-au încrezut în El” și „nu rămâneau de rușine” (Psalm 22.4,5); dar strigătul Lui nu a primit nici un răspuns. David a privit în jos de la înălțimea vieții lui și a putut constata: „n-am văzut pe cel drept părăsit” (Psalm 37.25). Însă Domnul a strigat: „Nu Te depărta de Mine, căci se apropie necazul și nimeni nu-Mi vine în ajutor!” (Psalm 22.11) Dumnezeu a stat „departe de mântuirea Sa, de cuvintele geamătului Său” (Psalm 22.1). Ce mișcător! Da, este un eveniment mai presus de puterea de înțelegere, să auzi pe singurul Om drept, care a fost vreodată în lume, să spună la sfârșitul vieții Sale, că El „a fost părăsit de Dumnezeu”.

Nu întrebăm și noi în privința aceasta: De ce? Nu înțelegem noi bine, că El a întrebat așa? „Pentru ce M-ai părăsit?” „Pentru ce stai așa de departe, Doamne? Pentru ce Te ascunzi la timp de necaz?” (Psalm 10.1) „Voi zice lui Dumnezeu, Stânca Mea: „Pentru ce M-ai uitat?”” (Psalm 42.9) „Tu ești Dumnezeul tăriei Mele; pentru ce Mă lepezi?” (Psalm 43.2) „Pentru ce, Doamne, lepezi sufletul Meu? Pentru ce Îmi ascunzi fața Ta?” (Psalm 88.14)

Dar nu Îi era cunoscută cauza îngrozitoare a acestei părăsiri? Știm că noi nu trebuie să înțelegem așa întrebarea Sa; căci mai dinainte „Isus știa tot ce avea să vină asupra Lui” (Ioan 18.4). De asemenea și noi cunoaștem cauza aceasta, pentru că Cuvântul Său ne învață despre ea, și de asemenea și poporul Său pământesc, care chiar și aici – ce îngrozitor! – îndrăznește să-L batjocorească (Matei 27.47,49), va recunoaște odată prin gura rămășiței credincioase: „Desigur, El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui ... Dar El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El, și prin rănilor Lui suntem vindecați.” (Isaia 53.4,5).

³⁷ Aici trebuie să ne gândim numai la Cel venit în carne; ca Fiu al lui Dumnezeu din veșnicie, Domnul nu a fost niciodată părăsit de Dumnezeu, sau așa cum ar trebui să spunem, de Tatăl Său (Ioan 1.18; 10.30).

Ce mulți au fost aceia, care în toate timpurile au găsit pace și mântuire în aceste cuvinte! Căci cum altfel ar fi putut ei corespunde cerințelor drepte ale lui Dumnezeu? „Căci – ceea ce n-a putut face Legea, întrucât firea păcătoasă o făcea fără putere” – aceasta a făcut Dumnezeu, prin aceea că El, și anume în propriul Său Fiu, „a condamnat păcatul în firea păcătoasă” (Romani 8.3). Dumnezeu să fie preamărit! „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi” (Galateni 3.13) – Aceasta era ceea ce a avut loc în aceste ultime ceasuri, când Dumnezeu, „Dumnezeu-Mântuitorul”, L-a judecat pe El, Garantul și Locțiitorul nostru.

Dacă mai înainte Domnul a suferit din cauza mâinilor omului, acum El suferea sub mâna unui Dumnezeu sfânt și drept. Dacă mai înainte El a suferit din cauza dreptății Sale, acum suferea din cauza vinii noastre și a păcatului nostru. Căci aici, în cele trei ceasuri de întuneric, El a devenit jertfa desăvârșită pentru păcat și pentru vină, un „lucru preasfânt” (Levitic 6.18; 7.1) pentru Dumnezeu – o jertfă pentru păcat, al cărei sânge a fost dus în partea dinăuntru a Locului Preasfânt și este pentru totdeauna acolo înaintea lui Dumnezeu (Levitic 16.15; Evrei 13.11,12). Aici Dumnezeu a pus asupra Lui păcatele noastre, pe El, Cel care „n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug” (1 Petru 2.22,24; Evrei 9.28). Aici El, „pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5.21). Ce dragoste, care a luat asupra Sa, El Însuși fără păcat, să fie tratat ca păcătos în locul nostru, „ca Dumnezeu în prezența lui Dumnezeu”, așa cum a spus cineva, „fără vreun vâl, care să fi acoperit păcatul, fără să aibă parte de vreun har, ca să poată suporta păcatul sau să-l acopere!” Cu adevărat, această dragoste era „mai tare decât moartea și gelozia ei neînduplecată ca Șeolul; jarul ei este jar de foc, flăcări ale Domnului. Apele cele mari nu pot să stingă dragostea și râurile n-ar putea s-o înece; de ar da omul toate averile din casa lui pentru dragoste, tot n-ar avea decât un profund dispreț” (Cântarea Cântărilor 8.6,7). – „A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său și a făcut din noi o împărăție, preoți pentru Dumnezeul Său și Tatăl, a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.” (Apocalipsa 1.5,6)

El S-a coborât în abisul, în care păcatul l-a prăbușit pe om, în judecata, care ar fi trebuit să ne lovească veșnic, ca să primească pentru noi „plata păcatului”, moartea. Vedem aici ce este păcatul în ochii lui Dumnezeu; însă și El, Domnul, desăvârșit de curat, a simțit aceasta (așa cum a simțit mai înainte batjocura și ocară) cu simțăminte desăvârșite: „Un adânc cheamă un alt adânc la vuietul căderii apelor Tale; toate talazurile și valurile Tale trec peste Mine” (Psalm 42.7; Iona 2.4). Noi înțelegem că, așa cum la începutul drumului Său de suferințe era îngrozit să ia acest pahar, sufletul Lui acum, când a golit complet paharul, „s-a săturat de atâtea rele” (Psalm 88.3).

Ce lucrare de răscumpărare! Ce glorie desăvârșită a lui Dumnezeu! Da: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!”

„S-a sfârșit!”

În lucrarea, pe care Domnul a făcut-o la cruce, mai este o altă latură, care a umplut cu adâncă admirație pe toți care s-au ocupat cu ea. Ne referim la ceea ce poetul exprimă prin cuvintele:

*Înconjurat de întuneric
Lui Dumnezeu Te-ai dedicat.
Ai revelat a Ta iubire,
Când omul ură-a arătat.*

„Tu nu dorești nici jertfă, nici dar de mâncare, ci Mi-ai străpuns urechile; nu ceri nici ardere-de-tot, nici jertfă pentru păcat. Atunci am zis: Iată-Mă, vin ... desfătarea Mea este să fac plăcerea Ta, Dumnezeu Meu. Și Legea Ta este înăuntrul inimii Mele.” (Psalm 40.6-8) Așa a vorbit Domnul prin gura psalmistului. Cu acest fel de gândire Omul al doilea, Omul din cer, a pășit pe scena pe care primul om, care este din pământ, din țărână, s-a dovedit incapabil să împlinească chiar și o singură poruncă a lui Dumnezeu. Cu acest fel de gândire El, „măcar că era Fiu, a învățat ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit” (Evrei 5.8) și „când se împlineau zilele în care urma să fie luat în cer” și S-a suit la Ierusalim, „Și-a îndreptat hotărât fața” (Luca 9.51), pentru ca acolo „prin Duhul cel veșnic să Se aducă pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu!” (Evrei 9.14) – Așa cum în viața Lui El a fost adevărata jertfă de mâncare, așa cum El în cele trei ceasuri de întuneric a fost jertfa desăvârșită pentru păcat și pentru vină, tot așa pe de altă parte în moartea Sa El S-a dat pe Sine pentru noi ca „prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu” (Efeseni 5.2).

Pe Golgota S-a dat în întregime, acolo a lăsat să se facă cu El tot ce era necesar, acolo Și-a făcut „fața ca o cremene”, fiind deplin conștient că El „nu va fi dat de rușine” (Isaia 50.7). Ce „jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului!” (Levitic 1.9), ce jertfă de ardere de tot desăvârșită, unică în felul ei!

Evanghelia după Ioan ne prezintă pe Domnul mai ales ca jertfă de ardere de tot. Înțelegem bine că în măsura în care această latură a lucrării de pe Golgota era luată în considerație, ochiul Tatălui se odihnea cu plăcere netulburată, prin nimic neîntreruptă, pe singurul Său Fiu. Aici nu găsim cele trei ceasuri de întuneric și părăsirea de către Dumnezeu; aici se spune: „Nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine.” (Ioan 16.32) – „Cel care M-a trimis este cu Mine; El nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut” (Ioan 8.29).

„După aceea Isus, știind că acum totul s-a sfârșit, ca să se împlinească Scriptura, a zis: „Mi-e sete!”” (Ioan 19.28) – Cu totul de neînțeles „cei ce erau alături” întâmpină suferințele Celui atârnat pe cruce și acum cu batjocură, și setea Lui cu acea băutură care obișnuit se dădea răufăcătorilor judecați așa de chinuitor (Matei 27.48-53; Marcu 15.36-38; Luca 23.45,46). Căci nu mă îndoiesc că strigătul Lui „Mi-e sete!” trebuie să-l înțelegem în primul rând în sens literal. Dar – ce minunat! – el a venit de pe buzele Sale abia când El „știa că totul s-a sfârșit”!

Însă dacă El a simțit setea în chinurile trupului, cu cât mai mult trebuie să fi însetat sufletul Său sfânt! Prigonit de ura și vrăjmășia omului, El a îndurat crucea – cum putea El acum, când acest dispreț se revărsa încă o dată asupra Lui și lucrarea era sfârșită, să privească așteptând

plin de dor spre „bucuria care Îi era pusă înainte”! (Evrei 12.2) Sufletul Lui a adus „jertfa pentru vină” – cât de mult dorea El acum „să vadă și să Se sature” de rodul muncii sufletului Lui! (Isaia 53.10,11) – Ce dragoste, care murind te-a dorit și m-a dorit!

Dar este valabil, așa cum am făcut mereu la privirea suferințelor Domnului, și aici să privim iarăși nu la ceea ce a rezultat pentru noi. Ceea ce El a suferit acolo era înainte de toate o chestiune între El și Dumnezeu, și cât de mult acum când adâncimea suferințelor Sale era atinsă, „I-a fost sete” „să plece din lumea aceasta la Tatăl”! (Ioan 13.1) – „Eu Te-am preamărit pe pământ ... Și acum, Tată, preamărește-Mă la Tine Însuți cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea.” (Ioan 17.4,5) Cine dintre noi nu s-ar așeza în această sete a Domnului nostru!

„Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu! ... Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine, într-un pământ uscat și neumbat, fără apă. Așa Te privesc Eu în locașul cel sfânt, ca să-Ți văd puterea și slava.” (Psalm 63.1,2) – „Cum dorește cerbul izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul Meu pe Tine, Dumnezeule! Sufletul Meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu. Când Mă voi duce și Mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?” (Psalm 42.1,2) – Desigur această sete nu putea fi liniștită, ci mai degrabă mărită prin „buretele umplut cu oțet și isop în jurul lui”, respectiv pus într-o trestie (Ioan 19,29; Matei 27.48).

Însă ne vom înșela dacă vom crede că prin aceasta am înțeles profunzimea acestui al cincilea cuvânt de pe cruce, cel mai scurt dintre toate. Iarăși este numai evanghelia după Ioan, cea care ne relatează acest cuvânt. Vedem aici, așa cum am spus, pe Domnul înălțat deasupra suferințelor și morții. Aici este, așa cum am văzut la începutul acestui pasaj, slava „unicului Fiu din partea Tatălui”, care, ca și soarele din nori, răsare din întunericul vrăjmașiei și stricăciunii omului decăzut; slava Aceluia care a spus: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoașteți ... Mâncarea Mea este să fac voia Celui care M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui.” (Ioan 4.32,34) De aceea Domnul strigă, atunci când El știe că totul a fost deja împlinit, cuvântul despre care vorbim, „pentru ca prin aceasta să se îplinească Scriptura”! La sfârșitul lucrării încredințate Lui El aruncă, ca să zicem așa, o privire verificatoare în urmă și constată că cu privire la cruce mai trebuia împlinit într-o parte mică cuvântul profetic, Cuvântul din care nu va cădea „o iotă”, „o frântură de literă”! (Matei 5.18) „Mi-au dat fiere de mâncare” (Matei 27.34) – aceasta s-a împlinit la scurt timp după răstignire; dar mai lipsea: „și în setea Mea Mi-au dat să beau oțet” (Psalm 69.21).

„Deci, când Isus a luat oțetul, a zis: ‚S-a sfârșit!’ și, plecându-Și capul, Și-a dat duhul.” (Ioan 19.30) Acum totul era împlinit, lucrarea, pe care „Tatăl I-a dat-o s-o facă” (Ioan 17.4,5), era terminată – și ce mai putea acum să-L mai țină pe pământ? Însă înainte „să-Și încredințeze duhul”, El vestește într-un mesaj, cum el nu ar fi putut avea rezultat mai mare, tuturor celor care voiau să audă, că lucrarea Lui „s-a sfârșit”, sau, așa cum am putea traduce mai exact: „s-a terminat”.

„S-a sfârșit!” – Voia lui Dumnezeu, planul Său de dragoste făcut în veșnicie era împlinit, marea lucrare a glorificării lui Dumnezeu și mântuirii păcătosului a ajuns la finalul ei binecuvântat! Este pentru prima dată, de când Dumnezeu a spus despre lucrarea creației că „totul era bun”, când noi auzim despre o lucrare desăvârșită, „terminată”. Căci începând din

ceasul în care Dumnezeu Domnul a așezat pe om în grădina Eden, omul a lucrat, și lucrarea lui a condus în mod necesar spre abis.

Însă, nu a venit Legea de la Dumnezeu, nu era ea „sfântă și dreaptă și bună”? (Romani 7.12) Desigur era! Dar și sub Lege omul a fost la lucru, omul trebuia să fie la lucru, căci ea trebuia să-l pună la probă. Astfel ea „n-a făcut nimic desăvârșit” (Evrei 7.19), da, chiar și „darurile și jertfele de tăiere” nu au putut „să facă desăvârșită” conștiința celor care le aduceau (Evrei 9.9). Pe acest teren stă și astăzi omul religios în lume; toată năzuința lui este îndreptată să fie el însuși la lucru și singur să se salveze. Eforturi inutile ale cărnii, deoarece ele nu duc la desăvârșire – și pe lângă aceasta sunt păcătoase, deoarece se consideră că omul se poate apropia de Dumnezeu sfânt și drept cu lucruri nedesăvârșite, da, în păcatele lui!

Cu adevărat o slujbă lipsită de mângâiere, această slujbă făcută sub Lege, „și orice preot făcea slujba în fiecare zi și aducea de multe ori aceleași jertfe, care niciodată nu pot să înlăture păcatele”! (Evrei 10.11-14) Ce contrast, când acum Duhul Sfânt continuă: „Dar El, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu ... Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți.”

Iubite cititor, în mijlocul atâtor nedesăvârșiri nu ai dus și tu uneori dorul după desăvârșire? Zadarnic o căutăm în noi înșine, o căutăm în lume – desăvârșirea este numai aici, ea se găsește pe crucea de pe Golgota. Aici este o lucrare, care este desăvârșită și desăvârșește, o lucrare care s-a făcut „odată pentru totdeauna” (Evrei 10.10), și de aceea ea niciodată nu mai trebuie reluată, căreia nu trebuie să i se mai adauge ceva și nici nu i se mai poate adăuga ceva; o lucrare peste care stă mărturia personală a Domnului, că ea „s-a sfârșit”, „s-a încheiat”!

Acest strigăt a răsunat triumfător prin liniștea tăcută peste scena celei mai mari lupte, pe care cerul și pământul a văzut-o vreodată. Și noi știm că acum și Dumnezeu, care până atunci a privit tăcând, a dat mărturie despre desăvârșirea acestei lucrări: în perdeaua ruptă, în intrarea deschisă spre El – în mormintele deschise (Matei 27.51-53) și în mărturia sângelui și apei curse din coasta deschisă a Mântuitorului (Ioan 19.31 și versetele următoare).

„S-a săvârșit!”

Ce-a vrut a Sa iubire,

Ce trebuia făcut spre mântuire

Și spre salvarea celor păcătoși,

S-a săvârșit, S-a săvârșit!

„Isus a strigat cu glas tare și a zis: ‚Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!’ Și când a zis aceste cuvinte, Și-a dat duhul.” (Luca 23.46) Mărturie: „S-a sfârșit”, ultima mărturie din partea Lui în haina smereniei, urmează imediat – căci altfel nu ne putem imagina – ultimul Său cuvânt: „strigătul cu glas tare”, cu care El „Și-a dat duhul” și „Și-a dat ultima suflare” (Marcu 15.37; Matei 27.50), - așa cum citim acolo unde avem înaintea noastră pe Omul Hristos Isus. Nu mai este un strigăt de durere adâncă a sufletului în despărțirea de Dumnezeu și nu mai este expresia dorinței de eliberare de chinuri, ca mai înainte – în încredere desăvârșită și pace adâncă El face ultimul pas, care nu-L desparte pentru veșnicie de Dumnezeu, ca în cazul păcătosului, ci (la început în ceea ce privește duhul) trebuia să-L ducă înapoi la Dumnezeu Său și Tatăl. Putea Dumnezeu să-L respingă pe Acela care L-a glorificat

desăvârșit, care „a gustat moartea pentru toți”? (Evrei 2.9) El putea s-o facă la fel de puțin, precum putea „să permită” ca „Sfântul Său să vadă putrezirea” (Psalm 16.10).

Domnul nu a murit din cauza răstignirii, aceasta înseamnă dintr-o cauză naturală. Nu, El Și-a dat ultima suflare cu „un strigăt cu glas tare”, și așa nu a murit nici un răstignit, nici înainte de El și nici după El. Pilat „s-a mirat că a și murit” (Marcu 15.44) – și noi avem un martor de încredere pentru această moarte ciudată, unică în felul ei: este sutașul de sub cruce, „care stătea în fața lui Isus”, ai cărui ochi și ale cărui urechi nu puteau scăpa nici un detaliu al evenimentului memorabil. Când păgânul acesta, care își îndeplinea acolo slujba, „a văzut că Și-a dat astfel duhul, a zis: ‚Cu adevărat, Omul Acesta era Fiul lui Dumnezeu!’” (Marcu 15.39).

Ce eveniment, pe care cade privirea noastră la sfârșitul studiului nostru! Ce revelație copleșitoare, ultimă, a tainei mari: „Dumnezeu arătat în trup”! (1 Timotei 3.16) Alături de smerirea adâncă vedem aici toată maiestatea sublimă a Aceluia care atârna acolo pe cruce; El „Și-a dat viața pentru oi”, dar „nu I-au luat-o”: „Eu o dau de la Mine Însumi”. – „Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu.” (Ioan 10.15,18) – Cu capul sus El a înfăptuit lucrarea, și abia după aceea „Și-a plecat capul” și „Și-a dat³⁸ duhul” (Ioan 19.30), „S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2.8) – Sutașul de sub cruce nu a rămas singurul care a fost umplut cu admirație pentru o astfel de moarte!

În felul acesta Domnul „a fost scos din asuprire și din judecată” (Isaia 53.8), așa a părăsit El pământul acesta, „pârğa celor adormiți” (1 Corinteni 15.20), ca să intre în viață într-o altă lume, care nu mai are a face cu marea problemă a păcatului (Romani 6.10). El a împlinit cele legate de „plecarea Lui”, care „avea să ajungă la împlinire în Ierusalim”.

³⁸ Aceasta înseamnă o acțiune rezultată din puterea voinței Sale personale. Cuvântul folosit în limba greacă pentru „a-și da” nu este același cuvânt ca cel din Luca 23.46, însă este același cuvânt ca în Efeseni 5.2; el nu se folosește niciunde în altă parte pentru moartea unui om, așa că folosirea lui aici este unică.